

การศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบทางค่านิยมธุรกิจ การปรับตัว และกิจกรรม
ในวิทยาลัย ของนักศึกษาวัย ป.กศ. ปีที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๑๔
ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ
ของวิทยาลัยครู ในภาคกลาง

ปริญญานิพนธ์

ของ

วนิดา มนัสไพญ้อย

THE LIBRARY
COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND

เสนอต่อวิทยาคณะวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
สิงหาคม ๒๕๑๔

การศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัวและกิจกรรม
ในวิทยาลัย ของนักศึกษาระดับ ป.กศ. ปีที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๑๔
ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ
ของวิทยาลัยครู ในภาคกลาง

บทคัดย่อ

ของ

วนิดา มนัสไพบูลย์

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
สิงหาคม ๒๕๑๕

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้าน เศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษาชั้น ป.กศ. ปีที่ ๒ ที่มี ผลการเรียนรู้ทางการเรียนสูงและต่ำ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้น ป.กศ. ปีที่ ๒ ของ วิทยาลัยครูในภาคกลาง โดยการสุ่มตัวอย่างมาจำนวน ๕๖๑ คน นำมาจำแนกตาม ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพศ อายุ จำนวนพี่น้องและรายได้ของบิดามารดา การรวบรวมข้อมูลกระทำโดยใช้แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ คะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ความแปรปรวน (s^2) ค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย (Critical Ratio) และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Coefficient of Correlation)

ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีปัญหาทั้งสามด้าน มากกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เมื่อจำแนกตามความแตกต่างทางเพศ ผลปรากฏว่า เพศชายมีปัญหาทั้งสามด้านมากกว่าเพศหญิง ถ้านำตัวแปรอื่นๆมา พิจารณาพร้อมกับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้ว ปรากฏผลวิจัยว่า กลุ่มต่ำชายมี ปัญหาทั้งสามด้านมากที่สุด โดยมีปัญหาทางด้านเศรษฐกิจเท่ากับกลุ่มสูงชาย และเข้าร่วมกิจกรรมเท่ากับกลุ่มค่าหญิงและกลุ่มสูงชาย กลุ่มที่มีพี่น้อง ๔ คนและมากกว่าทั้ง กลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมีปัญหาทางด้านเศรษฐกิจมากที่สุด แต่ไม่ต่างกับกลุ่มค่าที่มีพี่น้อง ๑-๔ คน กลุ่มที่มีปัญหาทางการปรับตัวมากที่สุดคือ กลุ่มค่าที่มีพี่น้อง ๑-๔ คน แต่ไม่แตกต่าง กับกลุ่มค่าที่มีพี่น้อง ๔ คนและมากกว่า กลุ่มค่าไม่ว่าจะมีจำนวนพี่น้องเท่าใด เข้าร่วม กิจกรรมมากปานกลางและไม่แตกต่างกับกลุ่มสูงที่มีพี่น้อง ๕-๙ คน เมื่อพิจารณาถึงรายได้ของบิดามารดา กลุ่มสูงที่มีบิดามารดามีรายได้ ๐-๑๐๐๐ บาท มีปัญหาทางด้าน เศรษฐกิจมากที่สุด ทางด้านการปรับตัวกลุ่มค่าที่มีบิดามารดามีรายได้ ๐-๑๐๐๐ บาทมี ปัญหามากที่สุด กลุ่มค่าที่มีบิดามารดามีรายได้ ๑๐๐๑-๒๐๐๐ บาท ๒๐๐๑-๓๐๐๐ บาท และ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่าเข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด

องค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กับการปรับตัวและกับกิจกรรม ในทุกกลุ่มที่จำแนกตามเพศและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แต่ไม่พบความสัมพันธ์ ระหว่างการปรับตัวและกิจกรรม นอกจากในกลุ่มค่าทั้งหมดและกลุ่มค่าหญิงที่ความสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และ .๐๕

A COMPARATIVE STUDY OF THE HIGH AND LOW ACADEMICALLY ACHIEVED
SECOND YEAR STUDENTS OF THE CENTRAL TEACHERS' COLLEGES
AS RELATED TO THE FINANCIAL STATUS, SELF-ADJUSTMENT
AND THE COLLEGE ACTIVITIES PARTICIPATION
IN THE ACADEMIC YEAR 1971

Abstract

by

Wanida Manasphaibool

Presented in partial fulfilment of the requirements
for the Master of Education degree
at the College of Education
August, 1972.

The research has been conducted to find out the relationships of three factors, namely financial status, self - adjustment and activities participation of the students to their high and low academic achievements. The random sampling of 561 students were classified by level of academic achievement, sex, age, number of siblings and family income. The data collecting was done by means of questionnaires. The statistical technique used were mean ($\bar{x}$), variance (s^2), critical ratio and coefficient of correlation. The findings of the study are as follows :

Those belonging to the low academic achievement group faced the three problems more seriously than those of the high academic achievement group. According to sex classification the males also had more problems than the females. Considering the academic achievement and of all other variables it was found that the low academically achieved males faced the three problems most seriously. Regarding financial status there is no statistically significant difference between the high and the low academically achieved males. However, the low academically achieved males participated in the activities at the same degree as the low academically achieved females and the high academically achieved males. Those of the high and low academic achievement of 8 or more siblings faced the financial problem most seriously and so did those who had 1-4 siblings. Regarding self-adjustment problem, those of the low academic achievement of 1-4 siblings faced the problem as seriously as those who had 8 or more siblings. Those of the low academic achievement of 1-4, 5-7, and 8 or more siblings

participated in activities at the highest degree and so did those of the high academic achievement who had 5-7 siblings. Regarding the family income, those of the high academic achievement whose parents earned 0-1000 baht per month faced the financial problem most seriously. Those of the low academic achievement whose parents earned 0-1000 baht per month faced the self-adjustment problem more seriously than those of the other groups. Those of the low academic achievement whose parents earned 1001-2000 baht, 2001-3000 baht and 3001 baht or more per month participated in the activities at the highest degree.

Positive correlations were found between financial status and self-adjustment in each group, classified by high and low academic achievement and sex difference, and so was the relationship between financial status and activities participation. There was no relationship between self-adjustment and activities participation of almost all groups, except in the low academically achieved males and females and also in the low academically achieved females correlations of which were found to be statistically significant at .01 and .05 level.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิต ได้พิจารณาปัญหานี้อย่างถี่ถ้วน
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าสู่การศึกษามหาบัณฑิต ของ
วิทยาลัยวิชาการศึกษาได้

.....ดร.เจี๊ยบ สอนะ..... ประธาน

.....ดร.วิมล สอนะ..... กรรมการ

สิงหาคม ๒๕๖๔

ประกาศขอบคุณ

งานวิจัยชิ้นนี้สำเร็จลงได้อย่างสมบูรณ์ เพราะความกรุณาของท่านรองศาสตราจารย์นาฏเฉลียว สุมาวงศ์ และ อาจารย์สมบูรณ์ วิทพงษ์ . ซึ่งได้ให้ข้อคิดเห็น คำแนะนำที่มีประโยชน์ รวมทั้งกำลังใจในการทำงานแก่ผู้วิจัยตลอดมา

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้รับความร่วมมือจากหน่วยงาน��คท์ กรบการฝึกหัดครู ในการส่งแบบสอบถาม ได้รับความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก คุณณอม อินทรกำเนต คุณประยุทธ วัชรศิษฐ์ คุณอารี เสรีรักษ์ คุณเกศยา รัตนบรรพต และคุณสุพจน์ มนัสไพญลย์ ในการรวบรวมข้อมูล คุณณรงค์ คุณพิพัฒน์ แห่งบริษัท DATAMAT ที่ช่วยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ ซึ่งผู้วิจัยขอขอบคุณทุกท่านที่ได้กล่าวนามมาแล้วนี้ไว้ในโอกาสนี้ด้วย

ขอขอบคุณทุกท่านที่มีส่วนช่วยเหลือผู้วิจัยในการตรวจทานปริิถยานิพนธ์ อักสาเนา และจัดเข้าเป็นรูปเล่ม จนเสร็จเรียบร้อย.

วนิดา มนัสไพญลย์

สารบัญ

บทที่		หน้า
๑	บทนำ	๑
	ก่านำ	๑
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	๓
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	๔
	เหตุผลเบื้องต้นหลังสมมุติฐานในการวิจัย	๕
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	๘
	กำนินยามศัพท์เฉพาะ	๑๐
๒	เอกสารการวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาค้นคว้า	๑๖
๓	วิธีดำเนินการค้นคว้า	๒๐
	การสร้างแบบสอบถาม	๒๑
	การปรับปรุงแบบสอบถาม	๒๒
	การเลือกกลุ่มตัวอย่าง	๒๓
	การรวบรวมข้อมูล	๒๖
	การจัดกระทำกับข้อมูล	๒๘
๔	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๓๓
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	๓๓
	การวิเคราะห์ข้อมูล	๓๔

บทที่	หน้า
๕	สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ
ปัญหา	๘๔
ความมุ่งหมาย	๘๕
กลุ่มตัวอย่าง	๘๖
การวิเคราะห์ข้อมูล	๘๖
ข้อสมมุติฐาน	๘๖
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๘๗
อภิปรายผล	๘๖
เปรียบเทียบผลการวิจัย	๑๐๑
ข้อเสนอแนะ	๑๐๓
บรรณานุกรม	๑๐๔
ภาคผนวก	๑๑๑
ภาคผนวก ก	๑๑๓
ภาคผนวก ข	๑๒๑

บัญชีตาราง

การวาง		หน้า
๑	เป้าหมายการดำเนินการขยายปริมาณนักเรียนฝึกหัดครูระดับ ป.กศ.	๑
๒	แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม	๒๒
๓	แสดง เกณฑ์ของคะแนนเฉลี่ยที่ใช้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง	๒๔
๔	แสดงอัตราส่วนกลุ่มตัวอย่างแต่ละวิทยาลัยครูในภาคกลาง	๒๕
๕	แสดงจำนวนแบบสอบถามของกลุ่มสูงที่ใช้ได้	๒๗
๖	แสดงจำนวนแบบสอบถามของกลุ่มต่ำที่ใช้ได้	๒๗
๗	แสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพศ และอายุ	๒๘
๘	แสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพศ และจำนวนพี่น้องในครอบครัว	๓๐
๙	แสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพศ และรายได้ของบิดา มารดา	๓๑
๑๐	ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) และความแปรปรวน (s^2) ขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๓๒
๑๑	ค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๓๓
๑๒	ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) และความแปรปรวน (s^2) ขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามเพศ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๓๔
๑๓	ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามเพศ	๓๕

๑๔	ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ขององค์ประกอบทางค่าน เศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามเพศและระดับผล สัมฤทธิ์ทางการเรียน	๔๐
๑๕	ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ขององค์ประกอบทางค่าน การปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามเพศและระดับผล สัมฤทธิ์ทางการเรียน	๔๑
๑๖	ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ขององค์ประกอบทางค่าน กิจกรรมของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศและระดับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน	๔๖
๑๗	ความแตกต่างระหว่างผลรวมของคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ขององค์ประกอบ ทางค่านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่ม ตัวอย่าง เปรียบเทียบตามเพศและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๔๓
๑๘	ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) และความแปรปรวน (s^2) ขององค์ประกอบทาง ค่านเศรษฐกิจ จำแนกตามอายุและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๔๔
๑๙	ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ขององค์ประกอบทางค่าน เศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามอายุและระดับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน	๔๕
๒๐	ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) และความแปรปรวน (s^2) ขององค์ประกอบทาง ค่าการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุและระดับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน	๔๖
๒๑	ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ขององค์ประกอบทางค่าน การปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามอายุและระดับผล สัมฤทธิ์ทางการเรียน	๔๘
๒๒	ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) และความแปรปรวน (s^2) ขององค์ประกอบทาง ค่านกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุและ ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๔๙

๒๓	ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ขององค์ประกอบทางด้านกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบกับอายุและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๕๐
๒๔	ผลรวมค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) และความแปรปรวน (s^2) ขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามอายุและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๕๑
๒๕	ความแตกต่างระหว่างผลรวมของคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบกับอายุและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๕๓
๒๖	ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) และความแปรปรวน (s^2) ขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ จำแนกตามจำนวนชั่วโมงในครอบครัวและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๕๔
๒๗	ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ ของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบกับจำนวนชั่วโมงในครอบครัวและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๕๕
๒๘	ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) และความแปรปรวน (s^2) ขององค์ประกอบทางด้านการศึกษา การปรับตัว จำแนกตามจำนวนชั่วโมงในครอบครัวและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๕๗
๒๙	ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ขององค์ประกอบทางการปรับตัว เปรียบเทียบกับจำนวนชั่วโมงในครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๕๘
๓๐	ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) และความแปรปรวน (s^2) ขององค์ประกอบทางด้านกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามจำนวนชั่วโมงในครอบครัวและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๕๙

๓๑	ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ขององค์ประกอบทางก้าน กิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบกับค่าจำนวนที่ เนื่องในกรอบกรวยของกลุ่มตัวอย่างและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๖๐
๓๒	ผลรวมค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) และความแปรปรวน (s^2) ขององค์ ประกอบทางก้านเตรียมกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างว่าแตกต่างกันหรือไม่เนื่องในกรอบกรวยและระดับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๖๒
๓๓	ความแตกต่างระหว่างผลรวมของคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ขององค์ ประกอบทางก้านเตรียมกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย เปรียบเทียบกับค่าจำนวนที่เนื่องในกรอบกรวยของกลุ่มตัวอย่างและ ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๖๓
๓๔	ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) และความแปรปรวน (s^2) ขององค์ประกอบ ทางก้านเตรียมกิจ จำแนกตามรายได้ของบิดามารดาของกลุ่ม ตัวอย่างที่ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ	๖๔
๓๕	ค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ขององค์ประกอบทาง ก้านเตรียมกิจ เปรียบเทียบตามรายได้ของบิดามารดาและระดับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๖๖
๓๖	ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) และความแปรปรวน (s^2) ขององค์ประกอบ ทางก้านการปรับตัว จำแนกตามรายได้ของบิดามารดาของกลุ่ม ตัวอย่างและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๖๘
๓๗	ค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ขององค์ประกอบทาง ก้านการปรับตัว เปรียบเทียบตามรายได้ของบิดามารดาและระดับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๖๙
๓๘	ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) และความแปรปรวน (s^2) ขององค์ประกอบ ทางก้านกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามรายได้ของบิดามารดา และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๗๐

๓๕	ค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ขององค์ประกอบทาง ด้านกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามตารางรายได้ ของบิดามารดาและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๗๖
๔๐	ผลรวมของค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) และความแปรปรวน(s^2) ของ องค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมใน วิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามรายได้ของบิดามารดาและ ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๗๘
๔๐	ค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ขององค์ประกอบทาง ด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่ม ตัวอย่างที่จำแนกตามรายได้ของบิดามารดาและระดับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน	๗๘
๔๖	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง	๗๙
๔๓	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ	๗๘
๔๘	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่มีผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงที่เป็นเพศชาย	๗๙
๔๘	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงที่เป็นเพศหญิง	๘๐

๔๖	คำสั่งประสิทธิ์สิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนค่าที่เป็นแพรวาย	๘๑
๔๗	คำสั่งประสิทธิ์สิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนค่าที่เป็นแพรวาย	๘๑
๔๘	คำสั่งประสิทธิ์สิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด	๘๑
๔๙	คำสั่งประสิทธิ์สิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างแพรวาย ทั้งหมด	๘๓
๕๐	คำสั่งประสิทธิ์สิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างแพรวาย ทั้งหมด	๘๔
๕๑	คำสั่งสถิติพื้นฐานขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามระดับผล สัมฤทธิ์ทางการเรียน	๑๑๔
๕๒	คำสั่งสถิติพื้นฐานขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามเพศและ ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๑๑๕
๕๓	คำสั่งสถิติพื้นฐานขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามอายุและ ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๑๑๖

๔๕ คำสถิติพื้นฐานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่ว่าแนกตามว่าวน พื้นที่ในครอบครัวและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ๑๑๘

๔๖ คำสถิติพื้นฐานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรายได้ ของบิดา มารดาและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ๑๒๐

บทที่ ๑

บทนำ

กานำ

ปัญหาที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งของประเทศไทยในขณะนี้ ได้แก่ ปัญหาทางการศึกษา ถึงแม้รัฐจะพยายามให้บริการทางการศึกษาอย่างเต็มที่แล้วก็ตาม แต่ก็ยังไม่ทันกับปริมาณของเด็กที่เพิ่มขึ้น ปัจจุบันรัฐบาลได้เน้นหนักในด้านปริมาณการผลิตครูให้พอเพียงเป็นอันดับแรก ทั้งนี้เพื่อจะได้สามารถขยายบริการในด้านการศึกษาให้แก่เยาวชนของประเทศ (บุญชนะ อัคราการ, ๒๕๑๓ : ๑๒) ในช่วงของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมระยะที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๑๐ - ๒๕๑๔ กรมการฝึกหัดครูได้ขยายการผลิตครูประเภทต่างๆขึ้นอย่างรวดเร็ว สามารถขยายการรับนักศึกษาเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากทุกปี ในปี ๒๕๑๔ มีนักเรียนสูงกว่าเป้าหมายที่กำหนดไว้คิดเป็นประมาณร้อยละ ๕๐ ในจำนวนนี้ ส่วนใหญ่เป็นนักเรียนฝึกหัดครูระดับ ป.กศ. คือประมาณ ๓๓,๐๐๐ คน (กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๑๐ : ๒๕) เมื่อเป็นเช่นนี้ทำให้สามารถลดอัตราการผลิตให้น้อยลงได้ในร่างแผนฉบับที่ ๓ ดังจะเห็นได้จากตาราง

ตาราง ๑. เป้าหมายการดำเนินการ ขยายปริมาณนักเรียนฝึกหัดครูระดับ ป.กศ.

รายการ	๒๕๑๕	๒๕๑๖	๒๕๑๗	๒๕๑๘	๒๕๑๙
จำนวนนักเรียน แต่ละปี	๓๕,๐๐๐	๓๘,๐๐๐	๔๑,๐๐๐	๔๓,๐๐๐	๔๓,๐๐๐

แหล่งที่มา : แผนพัฒนาการศึกษาระดับที่ ๓ ๒๕๑๔-๒๕๑๙ : ๒๒๑

จะเห็นได้ว่า ปริมาณนักเรียนฝึกหัดครูระดับป.กศ. ที่เพิ่มขึ้นในแต่ละปีลดน้อยลงเป็นลำดับ จนกระทั่งไม่ขยายปริมาณเพิ่มขึ้นอีกในปี ๒๕๑๙ ซึ่งเป็นปีสุดท้าย

ของแม่

การที่กรมการฝึกหัดครูได้เร่งผลิตครู โดยถือเอาปริมาณเป็นความสำคัญอันคัมแรก มีจำนวนนักเรียนที่รับเพิ่มขึ้นทุกปีนั้น อาจทำให้มีปัญหาทางด้านคุณภาพและอื่นๆ ถึงในระยะของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ฉบับที่ ๓ กรมการฝึกหัดครูก็ได้เปลี่ยนวาทะเน้นในด้านปริมาณมาเป็นการปรับปรุงคุณภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๑๕ : ๒๐) โดยนำ อุปกรณ์และเทคโนโลยีเข้ามาใช้ ย้ายสถานฝึกหัดครูบางแห่งที่มีสถานที่คับแคบ ออกไปยังสถานที่ใหม่ เพื่อให้ขยายงานได้กว้างขวางยิ่งขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๑๕ : ๑๒๑) แต่องค์ประกอบที่มีผลต่อคุณภาพของการเรียนการสอนนั้น มีอยู่หลายประการด้วยกัน เป็นกันที่ว่า ตัวเด็กเอง หลักสูตร ตัวครู ผู้บริหารการศึกษา และสภาพแวดล้อมทางบ้านของเด็ก (กรมสามัญศึกษา, ๒๕๑๖ : ๖) องค์ประกอบที่น่าจะสนใจมากที่สุดคือ องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับตัวเด็กเอง เป็นที่ทราบกันอยู่แล้วว่า บุคคลย่อมมีความแตกต่างกันจึงประสบผลสำเร็จในการเรียนไม่เท่ากัน แกเรต (Garrett, 1951 : 210) ได้กล่าวถึงระดับสติปัญญาและผลสำเร็จในการเรียนไว้ว่า นักเรียนที่ฉลาดเฉลียวมาก ไม่แน่ว่าจะประสบผลสำเร็จในการเรียนเสมอไป อาจมีองค์ประกอบอื่นๆ ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน นอกเหนือไปจากสติปัญญา และ ทราเวอร์ส (Travers, 1955 : 396) ก็ได้กล่าวไว้ว่า การหาทางให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ถนัดนั้น จำเป็นต้องนำเอาองค์ประกอบอื่นๆ ที่นอกเหนือไปจากด้านการเรียนของเด็กมาประกอบเพื่อ ไขว่คว้าช่วยการพิจารณาว่าอะไรที่มีอิทธิพลต่อผลการเรียนของเด็ก จะทำให้เราเข้าใจถึงปัญหาของเด็ก เป็นการค้นหาสาเหตุของปัญหาให้ทราบ เพื่อจะวางแนวทางในการแก้ปัญหาได้ถูกต้อง ซึ่งอาจจะช่วยทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กดีขึ้น อันจะเป็นผลต่อคุณภาพของการผลิตครู

การดำรงชีวิตในสถานศึกษาฝึกหัดครู นักเรียนมักต้องประสบปัญหาในด้านต่างๆ อาจไม่เคยผ่านมาก่อนนานาประการ เป็นกันที่ว่า ถ้าไว้วางใจในการศึกษา การปรับตัวทางการเรียน การปรับตัวในสังคม การเข้าร่วมในกิจกรรมต่างๆ

ปัญหาเหล่านี้อาจเป็นอุปสรรคที่ทำให้ไม่สามารถดำรงชีวิตไปอย่างราบรื่นในสถานศึกษา นั้น ข้ออุปสรรคต่างๆนี้ อาจจะเป็นสิ่งที่นักเรียนแก้ไขได้เอง หรืออาจไปรายงานขอ หาทางแก้ไขได้เองก็ได้ อันจะเป็นผลต่อการพัฒนาคุณภาพของนักเรียน เซอร์ (Shertzer, 1965 : 262) ได้กล่าวไว้ว่า หากนักเรียนปลื้มความชอบเรื่อง ทางคุณภาพ ไม่ว่าจะเป็นเวลาเร็วช้าเท่าใด ก็จะเป็นเหตุให้นักเรียนแต่ละคนมี สมรรถภาพทางการเรียนลดลงด้วย สิ่งซึ่งนี้อาจจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักเรียนลดลงได้

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งที่จะศึกษาว่า องค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ **การปรับตัว และการเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักเรียนฝึกหัดครูนั้น เป็น** องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหรือไม่ มากน้อย เพียงใด โดยเลือกศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่กำลังเรียนอยู่ในชั้น ป.กศ. ปีที่ ๒ แต่ ศึกษาจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในปีที่อยู่ชั้น ป.กศ. ปีที่ ๑ ซึ่งเป็นปีที่นักเรียน เหล่านี้เพิ่งเข้ามาดำรงชีวิตในสิ่งแวดล้อมใหม่ในสถานศึกษาฝึกหัดครู กลุ่มตัวอย่างที่ เลือกมาศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนฝึกหัดครูในวิทยาลัยครูในภาคกลาง ๒ แห่ง ซึ่งรวมทั้งวิทยาลัยครูหมู่บ้าน ๑ แห่ง ซึ่งนี้ก็นับรวมถึงสถานศึกษาฝึกหัดครูใน นครหลวงกรุงเทพมหานครหนึ่ง แห่งและแห่งปีปริมาณการผลิตครูในระดับสูง จึงนับว่าเป็น แหล่งผลิตครู ในส่วนภูมิภาคที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง

ความมุ่งหมายของการศึกษากันคว้า

ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายสำหรับการศึกษากันคว้าครั้งนี้ไว้ดังนี้

๑. เพื่อศึกษาว่าองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และการ กิจกรรมในวิทยาลัยนั้น องค์ประกอบใดที่มีความสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มาก น้อยอย่างไร

๒. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และการกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

และคำ

๓. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่าง องค์ประกอบทางกายภาพเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษาชายหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงและต่ำ

๔. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่าง องค์ประกอบทางกายภาพเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ที่มีความสามารถมีรายได้อาจต่างกัน

ความสำคัญของการศึกษากันว่า

ผลที่ได้จากการศึกษากันว่าครั้งนี้ อาจทำให้ได้รับความรู้ดังต่อไปนี้

๑. ทำให้ทราบสถานภาพทางเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมใน วิทยาลัย ของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

๒. ทำให้ทราบว่าองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และ กิจกรรมในวิทยาลัย เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่จะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

๓. ทำให้ทราบถึงปัญหาในด้านการเรียนการสอนในสถาบันฝึกหัดครู และ ทำให้การแก้ปัญหากระทำได้อย่างตรงจุดยิ่งขึ้น

ประโยชน์ของการศึกษากันว่า

จากการศึกษากันว่าครั้งนี้ คาดว่าจะได้รับประโยชน์ดังต่อไปนี้

๑. ผู้ที่เกี่ยวข้องจะได้เข้าใจปัญหาค้นการเรียนของนักศึกษา อันอาจจะ เป็นแนวทางในการให้ทางช่วยเหลืออย่างเหมาะสม

๒. อาจนำไปใช้ในการพิจารณาส่งเสริมการฝึกหัดครูได้มีประสิทธิภาพ และคุณภาพยิ่งขึ้น

๓. เป็นแนวทางในการป้องกันการสูญเปล่าทางการศึกษา

๔. เป็นแนวทางในการจัดบริการแนะแนวในวิทยาลัยครูใหม่ประสิทธิภาพ
ยิ่งขึ้น

๕. เป็นแนวทางในการวิจัยหาสาเหตุอื่นๆที่ทำให้นักศึกษาในวิทยาลัยครูมีผล
สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

เหตุผลเบื้องต้นสนับสนุนการวิจัย

ในการศึกษากันทั่วๆครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจศึกษาเฉพาะองค์ประกอบที่ไม่ไว้สติ
ปัญหาเพียง ๓ ด้านคือ เศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย เพราะ
คิดว่าปัญหาที่เกิดขึ้นจากองค์ประกอบเหล่านี้จะมีผลต่อการเรียนมากที่สุด
อุปสรรคสำคัญของการศึกษาเล่าเรียนเท่าที่ทราบกันอยู่โดยทั่วไปคือ ความไม่
สามารถทางสมอง แต่อุปสรรคอีกอย่างหนึ่งที่กำลังสำคัญในระดับสูงขึ้นไปเกี่ยวกับ
ความสามารถทางสติปัญญาก็คือ ปัญหาทางการเงิน จากการสำรวจของ American
Youth Commission (American Association of Colleges for Teacher
Education, 1949 : 137) ในปี ๑๙๓๖ มีสำรวจเยาวชนในรัฐเพนซิลวาเนีย
พบว่าใน ๑๐๐๐ คน ที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษา จะอยู่ ๑๓๔ คน ที่ไม่ได้เข้า
เรียนต่อในชั้นวิทยาลัย ที่ความสามารถทางสมองเท่าหรือเหนือกว่าอีก ๑๐๔ คน ที่
ไล่ไปไกลสุดเรียนต่อ เหตุผลที่ไปไม่ได้เข้าเรียนต่อก็ถือว่า ทั้ง ๑๓๔ คนนั้น มีปัญหา
ทางการเงิน สำหรับการเรียนในระดับสูง เช่นในระดับวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย
โจนส์ และ สมิธ (Jones and Smith, 1954 : 222) ได้กล่าวไว้ว่า เป็นการ
เรียนที่ต้องใช้เงินมาก เพราะจะต้องไปเช่าเป็นค่าเล่าเรียน ค่าอุปกรณ์ในการ
เรียน ค่ากิจกรรมและอื่นๆ เป็นเป็นเช่นนี้ ถ้าฐานะทางครอบครัวไม่ดี ผู้เรียนจะ
เสียให้เล่าเรียนเป็นอย่างที่ก็จะไปเป็นปัญหา แต่ถ้าเป็นไปทางตรงกันข้าม
นักเรียนก็จะต้องเผชิญกับปัญหา ซึ่งปัญหาทางการเงินนั้น แบร์ และ วูล์ฟ -
(Barry and Wolf, 1957 : 23) ก็ได้กล่าวว่า จะเป็นสาเหตุทำให้เด็กเรียน
ไม่ถึงกลางวิศกทั้งๆที่จะเก่งมากอยู่กับความขยันขยันไม่ขยันใจอยู่ตลอดเวลา จึงเป็น

ปัญหาที่ได้รับการวัดค่าขี้นสูงมากกว่า จะเป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กเรียนเรียนไม่สำเร็จ ต้องออกจากโรงเรียนก่อนจบการศึกษา และไม่สามารถเรียนต่อให้สูงขึ้นไปได้

นอกจากนี้ กร.ประสาท หักใจ (กร.ประสาท หักใจ, ๒๖๔ : ๖๖) ก็ยังได้กล่าวไว้ว่า การขาดแคลนทางเศรษฐกิจ เป็นสถานการณ์ที่ไม่ดีแก่ผู้หนึ่งผู้ใดแล้ว ย่อมก่อให้เกิดความขบถร่อ และไม่สามารถที่จะดำรงความเป็นอยู่ในทางเศรษฐกิจของคนที่อยู่ในระดับเดียวกันอื่นๆ ในหมู่บ้าน หรือ กลุ่ม ที่คนอยู่ร่วมกันได้ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ผู้นั้นไม่สามารถที่จะได้ประสิทธิภาพ ทั้งทางร่างกายและทางสมองได้เป็นประโยชน์ได้เท่าที่

ค่าทรัพย์สินทางด้านการเงินนี้ จากการศึกษาก่อนหน้านี้เกี่ยวกับปัญหาและความต้องการของนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรว่าการศึกษาระดับสูง ที่อยู่ในวิทยาลัยชั้นกลางและส่วนภูมิภาค ของ สบใจ หันมั่ง (สบใจ หันมั่ง, ๒๕๖๖ : ๔๕) ปรากฏว่า นักศึกษามีปัญหาทางการเงิน นักศึกษาชายมีปัญหาทางการเงินเกี่ยวกับการเงิน เกี่ยวกับการเรียน และความสัมพันธ์กับอาจารย์ นักศึกษาในส่วนภูมิภาคมีปัญหาทางการเงินมากกว่านักศึกษาในส่วนกลาง ส่วนนักศึกษาค้นคว้าความสามารถทางการเรียนต่างกัน อายุต่างกัน และฐานะทางเศรษฐกิจต่างกัน มีปัญหาและความต้องการคล้ายคลึงกัน ทั้งสิ้น และ สมบัติ ไม้ศตวรรษ (สมบัติ ไม้ศตวรรษ, ๒๕๖๐ : ๑๔๘) ก็ได้สำรวจปัญหาของนิสิตวิทยาลัยว่าการศึกษาประกาศนียบัตร พบว่า ส่วนใหญ่ต้องการทางการเงินเป็นค่าใช้จ่ายในการศึกษาเล่าเรียน มีส่วนช่วยแก้ปัญหาทางการเงิน ด้วยการได้จ้างงานพิเศษนอกเวลาเรียนนี้ ไวน์ส์ และ รันจ์ (Ivins and Runge, 1951 : 16) ได้ให้ข้อแนะนำว่า การเรียนจะทำให้เด็กหา ขยายให้หาหากเกินไปได้ เพราะอาจจะไม่ทำให้การเรียนดีขึ้นได้ แต่ว่าการวิจัยของ สมิธ (Smith, 1965 : 10-12) เขาพบว่า การจ้างงานพิเศษนอกเวลาเรียนไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญต่อความสำเร็จในการเรียนและความไม่สำเร็จในการเรียนเลย นอกจากนี้ แบรดฟิลด์ (Bradfield ,1967 : 123-129) ก็ได้พบว่า นักเรียนที่มาจากครอบครัวที่ฐานะยากจน สามารถเรียนได้เร็วกว่ากลุ่มที่เรียนที่มาจาก

ครอบครัวยุติทางระดับฐานะกับเด็กน้อย กังหัน จึงยังไม่อาจสรุปได้ว่า องค์ประกอบทางดานเศรษฐกิจ จะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหรือไม่

การเปลี่ยนแปลงทางการศึกษาในระยะหลังที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง คือ โรงเรียนเพิ่มความสนใจในความเจริญเติบโตทางสังคมและส่วนตัวของเด็กยิ่งขึ้น โรงเรียนตระหนักถึงความสำคัญของการปรับตัวของนักเรียน นอกจากจะได้มีการริเริ่มโครงการแนะแนวเพื่อช่วยส่งเสริมทางดานสุขภาพกาย ใจ และสังคมของนักเรียนแล้ว ยังได้จัดให้มีบริการแนะแนวในชั้นเรียนและมีการแนะนำในการปรับตัวมากยิ่งขึ้น (Mouley, 1968:485) คนเรานั้นจำเป็นต้องอยู่ในสังคมมีการพบปะสัมพันธ์กับบุคคลอื่นอยู่ตลอดเวลา กรอนด์ลุนด์ (Grandlund 1959:235) กล่าวว่าความสัมพันธ์ในสังคมระหว่างนักเรียนด้วยกัน จะมีอิทธิพลต่อความรู้สึกและทัศนคติที่มีต่อตัวเองและผู้อื่น ต่อรูปแบบของประสบการณ์ที่เขามี และต่อประสิทธิภาพของการทำงานเป็นกลุ่มในชั้นเรียน ทั้งหมดนี้จะมีผลโดยตรงหรือโดยอ้อม ต่อการเรียนในชั้นเรียนของนักเรียนแต่ละคน ซึ่ง จอห์นสัน (Johnson, 1959, 408) ก็ได้เสนอการามักเห็นที่ออกกล่าวกันว่า การเรียนรู้ของเด็กจะมีปัจจัยถึงขึ้นได้ภายในสิ่งแวดล้อมที่ดี เช่น สิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยหรือเลว ความสัมพันธ์กับผู้อื่น และบรรยากาศของครู แกะรอยคิดก็อาจถึงมาแล้ว แต่ยังไมสามารถสรุปได้ว่า องค์ประกอบทางดานการปรับตัวของเด็กนั้น จะเป็นตัวแปรที่แยกเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันหรือไม่

สำหรับค่านิยมกิจกรรมในโรงเรียน ฮิลการ์ด (Hilgard, 1956 : 328) ได้กล่าวอ้างถึงข้อสรุปของ John Dewey ในงานวิชาวิทยาการเรขาคณิต สังคมเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ โดยที่ค่านิยมของสังคมนั้นเป็นเป้าหมายและประชาธิปไตย (democratic value) และการปะทะสังสรรค์กันในสังคม (social interaction) ของคนนั้นจะก่อให้เกิดการเรียนรู้ ดังนั้น การที่มักเรียนได้ทำงานร่วมกัน ได้มีโอกาสแสดงออกซึ่งความสามารถของตน ได้เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆที่โรงเรียนจัดขึ้น ก็จะเป็นทางหนึ่งที่จะทำให้เด็กเรีนได้รู้ความรูเพิ่มเติมขึ้น

ตามแนวความคิดของ Dewey นักการศึกษาในสมัยนั้น เมื่อ โอวอร์ด (Ovard , 1969 : 298-328) ก็ได้กล่าวว่า โครงการกิจกรรมได้เป็นที่ยอมรับของนักเรียน ผู้บริหาร ผู้ปกครอง คณะกรรมการบริหารโรงเรียน และสาธารณชนโดยทั่วไป ในหลายโรงเรียน โครงการกิจกรรมถือว่าเป็นส่วนบูรณาการของโรงเรียน และจำเป็นการวางกิจกรรมประจำวันเหมือนกับว่าเรียนอื่นๆ แต่บางแห่งอาจจะยังถือว่าเป็นกิจกรรมนอกหลักสูตร ถึงแม้ว่าจะจัดโดยแบบไหนก็ตาม กิจกรรมของนักเรียนย่อมมีประโยชน์ นักการศึกษาเองเห็นคุณค่า และได้พยายามส่งเสริมให้นักเรียนได้ร่วมในการทำกิจกรรมต่างๆ เพราะกิจกรรมเหล่านี้ได้มีส่วนช่วยในการศึกษาของนักเรียนหลายประการ ถึงที่ ดร.สุกรี อภิบาล (ดร.สุกรี อภิบาล, ๒๕๐๕ : ๑๕๐-๑๕๑) ได้สรุปไว้ดังนี้

๑. ช่วยส่งเสริมให้เด็กได้ทำงานร่วมกัน
๒. ช่วยส่งเสริมความรับผิดชอบ
๓. ส่งเสริมลักษณะผู้นำ (Leadership)
๔. ช่วยให้นักได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
๕. ช่วยให้เห็นความแตกต่างและความสามารถของเด็ก
๖. ช่วยสร้างลักษณะนิสัยที่ดีให้แก่เด็ก

อย่างไรก็ตาม เห็นว่ากิจกรรมนักเรียนจะต้องถูกจัดให้เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวัน ดร.พนัส หันนากันทร (ดร.พนัส หันนากันทร, ๒๕๐๖ : ๑๔๖-๑๕๐) ก็ได้กล่าวไว้ว่า เมื่อสิ่งใดถูกจัดไว้แล้วก็จะเกิดผล ถ้าโรงเรียนเปิดส่งเสริมเรื่องกิจกรรม นักเรียนบางคนเกินไป เวลาที่ใช้ในการเรียนวิชาต่างๆในห้องเรียนก็ย่อมจะเสียไม่ผิดก็คือ การเรียนของนักเรียนไม่เต็มที่ เวลาเรียนของนักเรียนก็ถูกทำให้หมดการเรียนตกต่ำไป โรงเรียนควรหาทางส่งเสริมให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรม แต่ก็ต้องพยายามหาทางจำกัดให้ได้นักเรียนคนหนึ่งคนใด เปรียบว่ากิจกรรมจากเกินไปจนอาจเสียผลการเรียนไป

จากการวิจัยของ จูไรนรี สุทธิกิจรุ่งริ (จูไรนรี สุทธิกิจรุ่งริ, ๒๕๐๕ : ๕๖) ได้หาความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับระดับพฤติกรรมการเรียนของ

นักเรียน บอ.ถัน ๑๖ โรงเรียน ปรากฏว่า ถ้า ๕ ขยายตามประเภทโรงเรียน
แล้ว อายุ เป็นขบทั้งชั้น แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์กันและระหว่างกิจกรรมนอก
โรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจว่า ในวิธมากับ
กรณี การเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียน จะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
เด็กเล็กมากน้อย

ด้วยเหตุผลต่างๆดังกล่าวมาแล้วนี้ ผู้วิจัยจึงได้ตั้งสมมติฐานที่เป็นกลางใน
การศึกษากันถ้าวัดดังนี้ไว้ดังนี้

๑. องค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย
ของนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ไม่แตกต่างกัน

๒. องค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย
ของนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ไม่แตกต่างกัน

๓. องค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย
ของนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกัน ไม่
แตกต่างกัน

ขอบเขตของการศึกษากันถ้าว

๑. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษากันถ้าวัดครั้งนี้ เป็นนักศึกษาชั้น ป.๓
ปี ๒ มีการศึกษา ๒๕๕ ของวิทยาลัยครูในภาคกลาง (เช่น นครหลวงกรุง
ธนบุรี) ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ จำนวนกลุ่มละ ๓๐๐ คน

๒. องค์ประกอบนอกเหนือจากความสามารถทางด้านสติปัญญาที่อยู่หลายองค์
ประกอบ แต่ในการศึกษากันถ้าวัดครั้งนี้จะเฉพาะเฉพาะด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว
และกิจกรรมในวิทยาลัยเท่านั้น

คำนิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการศึกษากันกว่า

๑. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึงคะแนนเฉลี่ย (Grade Point Average) ซึ่งคำนวณได้โดยเอาผลคูณของหน่วยกิตกับระดับคะแนนของวิชาทุกวิชารวมกัน แล้วหารด้วยผลบวกของหน่วยกิตทุกวิชา

๒. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง หมายถึงนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ย ๓ เทอพบแรกของปีที่ ๑ อยู่ใน ๖๕ เปอร์เซนต์สูงของนักศึกษาทั้งหมดในชั้นปีที่ ๒

๓. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ หมายถึงนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ย ๓ เทอพบ ของปีที่ ๑ อยู่ใน ๖๕ เปอร์เซนต์ต่ำ ของนักศึกษาทั้งหมดในชั้นปีที่ ๒

๔. วิทยาลัยครู หมายถึงสถาบันที่เปิดสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นต้นและชั้นสูง สังกัดกรมการฝึกหัดครู ในภาคกลาง (เว้นนครหลวงกรุงเทพธนบุรี) ซึ่งปีจำนวน ๖ แห่ง ดังนี้

๔.๑ วิทยาลัยครูนครปฐม

๔.๒ วิทยาลัยครูหมู่บ้านจอมบึง ราชบุรี

๔.๓ วิทยาลัยครูเพชรบุรี

๔.๔ วิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา

๔.๕ วิทยาลัยครูเทพสตรี ลพบุรี

๔.๖ วิทยาลัยครูฉะเชิงเทรา

๕. องค์ประกอบทางค่านิยมเชษฐกิจ หมายถึงองค์ประกอบทางด้านการเงินของนักศึกษาที่จะนำไปใช้จ่ายในระหว่างศึกษา เช่น ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับอุปกรณ์การเรียน ค่าใช้จ่ายส่วนตัว และอื่นๆ

๖. องค์ประกอบทางด้านการปรับตัว หมายถึงการที่บุคคลสามารถจะอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข โดยการประพฤติปฏิบัติตนให้ตามแนวทางส่วนใหญ่ของสังคม เช่น การปรับตัวทางอารมณ์และสังคม ต่อตนเอง เพื่อนเพศเดียวกันและต่างเพศ อาจารย์ และต่อบุคคลอื่นๆ

๘. กิจกรรมในวิทยาลัย หมายถึงกิจกรรมร่วมหลักสูตรทุกระดับที่
นักศึกษามีส่วนร่วม เช่น การเข้ามณูบ่างๆของวิทยาลัย การแข่งขัน การ
กิจกรรมโยธา และอื่นๆ

เอกสารวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยว่า

การศึกษากันทั่วไประยะแรก มีผู้สนใจศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างสติปัญญา ความสามารถทางคำศัพท์ การอ่าน การคำนวณ การคิดอย่างมีเหตุผล ซึ่งก็ให้ผลว่า สัมพันธ์กันดีพอสมควร ในทางบวก จึงเป็นที่ยอมรับและกล่าวกันว่า เด็กที่มีทักษะและ สมรรถนะสูงทางสติปัญญาสูง อาจได้รับความสำเร็จทางด้านวิชาการและการประกอบอาชีพ ได้ดีกว่าเด็กอื่น ในขณะที่เด็กที่มีความสามารถต่ำ ก็แสดงว่าสัมพันธ์กับ ประสิทธิภาพทางการเรียนต่ำลงด้วย แสดงว่า คนที่มีทักษะในระดับ สูงหนึ่งประสบความสำเร็จในการเรียน จะได้รับการยอมรับจากบุคคลที่อยู่รอบตัวเขา มีความสุข และมีสุขภาพใจ มากกว่าคนอื่น (Bowman , 1965 : 7-8)

การศึกษานี้ในระยะต่างๆเริ่มแสดงให้เห็นว่า ในระหว่างเด็กที่อยู่ในระยะสังคม
กับครูเท่านั้น อาจจะมี - และ มี - ความแตกต่างอย่างมากในระลึบทักษะที่ต่าง
การเรียน ดังนั้น คงจะต้องพิจารณาประกอบให้ทราบว่าสำคัญมากว่าสติปัญญา อันนี้ผกผัน
มาของความรู้ภาษาในการศึกษา (Roe , 1953 : 24-26) ไกล่ไกล่ ในการทำ
การเปรียบเทียบทางจิตวิทยาชาวอเมริกันว่า เด็กกว่าจะละทิ้งปกติ สติปัญญาเป็นตัวตามหา
ความสำเร็จที่เร็ว Smith (1965 : 10-12) ซึ่งได้ทำการศึกษากลับมาแยก
ต่างอันเป็นสำคัญระหว่างนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ปีที่ 7 ที่ไม่มีความรู้ทางการเรียนสูง
และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ พบว่า นักเรียนที่ไม่มีความรู้ทางการเรียนสูง
มีปัญหาส่วนใหญ่มากกว่านักเรียนที่มีความรู้สูงทั้งทางการเรียนสูง และ แปรปรวน
(Frankel , 1960 : 172-180) ซึ่งได้ทำการศึกษาค้นคว้าของเด็กที่ไม่ประสบความสำเร็จ
สำเร็จในการเรียน สรุปว่า เด็กที่มีปัญหาด้านการเรียนรู้จะไม่เกิดผลดีไม่ว่า
โรงเรียน ปรับตัวได้เอง ไม่ค่อยมีความสุข ขาดเรียนบ่อยครั้ง และเข้าร่วมใน
กิจกรรมนอกหลักสูตรน้อยกว่ากลุ่มเปรียบเทียบกับมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความ
สามารถของเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีการศึกษาน้อยกว่าอย่างมีนัยสำคัญ
และส่วนใหญ่มีฐานะเศรษฐกิจในระดับต่ำ ในงานทดลองการ เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ต่าง

การร่ำเรียนเล่า มีความปรารถนาความสำเร็จในระดับต่ำ และขาดความรับผิดชอบจากการเลิกเรียนกว่าทั้งสองนี้ ทำให้เกิดความคิดว่า องค์ประกอบที่นอกเหนือจากสติปัญญาจะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย

องค์ประกอบทางค่าเศรษฐกิจ ฮอลล์ (Hall , 1969 : 60-62) ได้ศึกษานักเรียนปีที่ ๑ ในวิทยาลัย ที่ประสบผลสำเร็จทางการเรียนและไปประสบผลสำเร็จทางการเรียน ที่มาจากกรอบครัวเรือนต่ำและชั้นกลาง พบว่า นักเรียนที่มาจากกรอบครัวเรือนเศรษฐกิจสังคม (socioeconomic) ในระดับต่ำ จะได้รับความสำเร็จในการเรียนน้อยกว่านักเรียนที่มาจากกรอบครัวเรือนเศรษฐกิจสังคมในระดับสูง ซึ่งการศึกษานี้ทำนองเดียวกันของ โคเฮน และ ไชล์ด (Cohen and Child , 1969 : 365-372) ที่ได้ศึกษาคุณภาพชีวิตของนักเรียนชั้นปีที่ ๑ ของมหาวิทยาลัยแมริแลนด์ ๑๐๐ คน พบว่า นักศึกษาวิศวกรรมศาสตร์และวิทยาศาสตร์ที่ต้องออกจากโรงเรียนก่อนจบการศึกษาส่วนใหญ่ นั้น มาจากชั้นชนชั้นกรรมกร ส่วนนักศึกษาศาสตร์และภาษาศาสตร์มีฐานะยากจนกับพวกที่ยังคงเรียนต่อไป

เอลเลียต (Elliott , 1966 : 180-186) ได้ศึกษาเด็กสองคนในชั้นมัธยม พบว่า การจะส่งคนในกรอบครัวเรือนต่ำ เด็กๆไม่ได้รับการฝึกฝนเพื่อปรับตัวให้เข้ากับความต้องการทางการศึกษาอย่างไม่เป็นทางการและงานวิชาการของโรงเรียนเลย ซึ่งผลการศึกษารังเกียจสอดคล้องกันกับการวิจัยของ โทบี (Toby , 1957 : 266) ที่พบว่า ระดับชั้นในทางสังคมของครอบครัวของเด็กวัยรุ่น เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลอย่างมากในการปรับตัวให้เข้ากับการศึกษาของเด็ก และเด็กที่มาจากครอบครัวระดับกลาง มีกำลังใจเหนือกว่าเด็กอื่นที่มาจากครอบครัวที่ยากจนในการแข่งขันกันทางด้านวิชาการ

จากการศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างในผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างเด็กที่ออกจากโรงเรียนก่อนจบการศึกษาและเด็กที่ยังคงเรียนต่อไป ที่สติปัญญาไม่แตกต่างกัน เบอร์แทรนด์ (Bertrand , 1962 : 228-233) ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า องค์ประกอบที่เป็นปัญหาของเด็กในท้องถิ่นที่ต้องออกจากโรงเรียนก่อนจบการ

เด็กมากที่สุด การอยู่ห่างไกลจากบ้าน การเข้าไปผ่านร้อนในกิจกรรมของโรงเรียน
มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ได้รับแรงจูงใจจากครูในระดับต่ำ และท้ายที่สุดคือ
มีการขาดบ้านและเศรษฐกิจต่ำ นอกจากนี้ยังได้พบว่า เด็กที่ออกจากโรงเรียน
ก่อนจบการศึกษา ที่มาจากรอบครัวที่มีฐานะต่ำ จะมีเปอร์เซ็นต์สูงกว่าเด็กที่มา
จากรอบครัวระดับอื่นๆ คือ ๒๓ % ในขณะที่ครอบครัวระดับกลางมี ๑๕ % และ
ระดับสูงมีเพียง ๑๓ % จากการศึกษาค้นคว้าถึงกัน โคสเตอร์ (Coster ,
1959 : 55-62) ได้พบว่า เด็กที่มาจากรอบครัวที่มีรายได้สูงส่วนมาก จะมี
ส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ทั้งในและนอกโรงเรียน และจะประสบความสำเร็จในการ
เรียนด้วย

การศึกษานี้ นอกจากนี้ อีคฮอร์น และ คัลลาส (Eichhorn and
Kallas , 1962 : 507-512) ได้พบความสัมพันธ์ที่ไม่นับสำคัญทางสถิติ
ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก กับองค์ประกอบต่างๆ เช่น การศึกษาของ
มารดา การศึกษาของน้องในครอบครัว รายได้ของบิดา มารดา และความสัมพันธ์
อันดีในหมู่เพื่อนเกี่ยวกับ คอมป์ และ บราวน์ (Deutsch and Brown ,
1964 : 24-35) ก็ได้ทำการศึกษาพบว่า การเป็นสมาชิกในครอบครัวที่มีเศรษฐกิจ
ต่ำ เป็นเรื่องได้คะแนนความเข้าใจทางด้านการเรียนและสติปัญญาที่ต่ำเหมือนกับ

จากการศึกษากันว่าดังกล่าวมาทั้งหมดนี้ ทำให้จะสรุปได้ว่า องค์
ประกอบทางด้านเศรษฐกิจมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก

สำหรับองค์ประกอบทางด้านการศึกษาครั้งนี้ ได้มีผู้สนใจศึกษากันอย่างกว้าง
ขวาง เช่น สมิท (Smith , 1965 : 10-12) ได้ทำการวิจัยพบว่า เด็กที่เข้ามา
ปีที่ ๖ ในวิทยาลัยที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน มีความมุ่งมากในการปรับตัวให้
เข้ากับการดำรงชีวิตในวิทยาลัยมากกว่ากับ โรงเรียนที่ประสบความสำเร็จทางการเรียนอย่าง
มีนัยสำคัญ การศึกษาอีกชิ้นหนึ่ง ทำการศึกษาเด็กอายุ ๖-๘ ปีที่ได้รับผล
สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ พบว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีสิ่งเร้า
ต่อความสำเร็จทางการเรียนน้อย ไม่ค่อยสนใจต่อความสับสนในครอบครัว ไม่กล้า

แสดงออก ปีกความมานะพยายามน้อย ขาดความสามารถในการเข้ากันกับคนอื่น และมีภาวะสนใจสูงในเพศตรงข้าม (O'Shea , 1970 : 257-262) ในการศึกษา เด็กฉลาด เทอร์แมน และ โอเกน (Bowman , 1965 : 8) ก็ได้แสดงให้เห็นว่า การปรับตัวและแรงผลักดันที่นำไปสู่ความสำเร็จ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ระหว่างกลุ่มที่มีความสำเร็จมากที่สุดและน้อยที่สุด การศึกษากันทั่วทั้งสามนี้ ดูเหมือนจะชี้ให้เห็นว่า การปรับตัวในสังคมเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการได้รับความสำเร็จทางการเรียน

แบลร์ และ คนอื่นๆ (Blair and Others , 1962 : 306) ได้สรุป ความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวไว้ว่า อิทธิพลทางสังคมอาจจะทำให้เกิดมีการปรับตัวที่ผิดปกติ ปีกความล้มเหลวในการเรียน และขาดความสุข ซึ่งจากการวิจัย ของ ลูมบิส และ กรีน (Loomis and Green , 1947 : 342-355) ก็พบว่า องค์ประกอบสำคัญที่เป็นสาเหตุทำให้เกิดข้อบกพร่องออกจากโรงเรียนไปก่อนจบ การศึกษา ก็คือ เด็กเหล่านั้นไม่ได้รับความสำเร็จจากความรู้ที่คิดว่าตนเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม

นอกจากนั้น เองเกล และ คนอื่นๆ (Engle and Others , 1968 : 210-218) ยังได้ทำการศึกษาค้นคว้าอิทธิพลของการปรับตัวในสังคมที่มีต่อพฤติกรรม ของเด็ก ก็ได้สนับสนุนความคิดว่า การที่ได้รับการยอมรับในสังคมจะมีผลโดยตรง ต่อการปฏิบัติงานทางการเรียนของเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ข้อสนับสนุนที่ นอกเหนือจากนี้ ได้จากการวิจัยของ แคคคาร์ (Kakkar , 1966 : 429-430) ที่ศึกษาการยอมรับจากสังคมของเด็ก ๓๙ คน โดยใช้แบบทดสอบสังคมมิติ (socio-metric test) และการจัดลำดับของกฎ กระบวนการยอมรับทางสังคมเปรียบเทียบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก ในเด็กชาย ถ้า r เท่ากับ .๖๐ (ที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๐) และในเด็กหญิง ถ้า r เท่ากับ .๕๐ (ที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๐) เด็กที่ได้รับการผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีกระบวนการปรับตัวในสังคมสูงด้วย

เพื่อวิจัยหาข้อสนับสนุนความเชื่อที่ว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่มีปัญหาทั้งทางส่วนตัว และสังคม ซึ่งมีผลกระทบต่อความสำเร็จในโรงเรียน แชนด์เลอร์ และ

บิกก์ (Sandefur and Bigge , 1966 : 473-474) ได้ทำการศึกษาเด็กเกรด ๔-๕ จำนวน ๒๐๗ คน จากโรงเรียนเชอว์นี (Shawnee Mission Public School) ในรัฐแคนซัส โดยใช้แบบสอบถามปัญหาของมูนีย์ (Mooney Problems Check List) ปรากฏผลจากการศึกษารังนี้ดังนี้

๑. จำนวนปัญหาของนักเรียนที่เกี่ยวกับโรงเรียน มีความสัมพันธ์เชิงลบกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน

๒. จำนวนปัญหาที่เกี่ยวกับบ้านและครอบครัว มีความสัมพันธ์เชิงลบกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน

๓. จำนวนปัญหาที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเพศ มีความสัมพันธ์เชิงลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

๔. จำนวนปัญหาที่เกี่ยวกับบุคคลอื่นโดยทั่วไปและปัญหาส่วนตัว มีความสัมพันธ์เชิงลบกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน

จากการศึกษาพฤติกรรมของเด็กในสังคมไทยนั้น เฟอร์กินส์ (Perkins , 1965 : 1-12) พบว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะมีพฤติกรรมกระดกตอบ (withdrawing behavior) ซ้ำๆ และมักจะใช้เวลาเรียนทำสิ่งอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกันเรื่องที่กำลังเรียนอยู่ในขณะนั้น ส่วนเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะทำงานอย่างมีประสิทธิภาพอันดีกับสมาชิกอื่นๆในห้องเรียน

สำหรับบุคลิกภาพของเด็กที่มีความสามารถทางการเรียนต่างกัน ออบกิล ไบรอันเนอร์ (ออบกิล ไบรอันเนอร์, ๒๕๑๑ : ๑๒-๑๓) ได้ใช้แบบสอบถาม High School Personality Questionnaires กับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่มีความสามารถทางการเรียนสูงและต่ำ กลุ่มละ ๒๒ คน ปรากฏว่า

๑. นักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง มีความมั่นคงทางอารมณ์ดีกว่า มีความรับผิดชอบมากกว่า และมีความสามารถในการบังคับตนเองมากกว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ

๖. เด็กเรียนสายที่มีความสามารถในการเรียนรู้ ช่างกว่า มีแรงจูงใจทางอารมณ์ต่ำกว่า มีความรับผิดชอบต่ำกว่า และมีความสามารถในการบังคับตัวเองมากกว่า แต่มีการแสดงออกทางอารมณ์น้อยกว่าเด็กเรียนสายที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ

สำหรับเด็กที่ต้องออกจากโรงเรียนไปก่อนจบการศึกษา กูค (Cook , 1956 : 191-196) ได้สรุปจากงานวิจัยของเขาว่า ในชั้นมัธยม เด็กประเภทนี้กล่าวได้ว่า ไม่สามารถปรับตัวได้แก่กับเด็กที่ยังคงเรียนต่อในโรงเรียน

โดนิวน (Donovan , 1965 : 20-21) ซึ่งศึกษากว้างสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับการปรับตัว ได้พบว่า เด็กที่เรียนปีที่ ๖ ในวิทยาลัยธุรกิจ มหาวิทยาลัยเคมเบอร์รี่ กลุ่มไม่การปรับตัวต้องพิจารณาจากคะแนนที่ต่ำกว่า Guildford - Zimmerman Temperament ได้คะแนนจากแบบทดสอบตามปกติและคะแนนจากการเรียนแบบแรกและปีแรก กล่าวคือเด็กปรับตัวไม่ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าถ้าไม่การปรับตัวก็จะมีควาสามารถต่ำในระดับสูง

การวิจัยในทำนองเดียวกัน ได้เนนา (Desena , 1964 : 145-149) ได้ได้มาข้อมูลลักษณะของเด็กที่ระดับชั้นประถมศึกษาทางการเรียนแบ่งเป็น ๓ ระดับ คือ สูง ปานกลาง และต่ำ ในจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตปีที่ ๖ ในมหาวิทยาลัย เทนเนสซีในปี ๑๐๖๐ คน ผลปรากฏว่า เด็กที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความสามารถในการปรับตัวที่เร็วและรวดเร็วกว่าเด็กที่ระดับต่ำ อย่างเห็นได้ชัด

ซึ่งก็พอจะเห็นได้ว่า เด็กไม่ยอมสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำนั้นไปเสียในการปรับตัว และการขาดความสามารถในการปรับตัวจะส่งผลกระทบต่อความสามารถในการเรียนด้วย

สำหรับองค์ประกอบทางด้านกิจกรรมนั้น ไทเกอร์ วังเตาเบิร (ไทเกอร์ วังเตาเบิร, ๑๙๖๑ : ๑๑๑) ได้ได้แบบสอบถามที่ถามเกี่ยวกับกิจกรรมนอกชั้นเรียนของนิสิตปีที่ ๓ ว่าเขาศึกษาวิชาการศึกษา ประสานบัตร เป็น กิจกรรมในวิทยาลัย นอกวิทยาลัย สภาทางบ้าน ความสนใจ ความมุ่งหวัง ที่เด่นชัด แล้วนำไปหาความสัมพันธ์ประสิทธิผลสัมพันธ์กับการเรียนต่ำ-ไม่ดี ของนิสิตชายหญิง พบว่า กิจกรรมที่

ส่งเสริมการเรียนของนิสิตมี การเข้าร่วมกิจกรรมของชุมชนวิชาการ การอ่านหนังสือหรือวารสารเป็นประจำ การดูภาพยนตร์ การช่วยเหลือเพื่อนๆ เรื่องการเรียน ฯลฯ ส่วนกิจกรรมที่มุ่งเน้นช่วยการเรียนได้แก่ การสอนพิเศษนอกเวลาเรียน การทำหนังสือวารสารของห้องหรือวิชาชั้น จากผลการวิจัยนี้ ทำให้เห็นถึงผลดีและผลเสียของกิจกรรมชนิดต่าง ๆ เกี่ยวกับการเรียน

ส่วนปริมาณและขอบเขตการเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียนที่มีผลกับฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันนี้ ได้มีผู้สนใจมาศึกษากันทั่วว่าไว้หลายคนด้วยกัน เช่น

คาร์ (Carr , 1956 : 93-97) ได้ศึกษาปัญหาของนิสิตทุกคนที่บางขณะเมื่อยในภาคเรียนแรกของปีการศึกษา ๑๙๔๖ - ๑๙๔๗ ในผลการเรียนในมหาวิทยาลัยมาเป็นเกณฑ์แยกกลุ่ม และได้แบบสำรวจปัญหาของบุปป์เป็นเกริ่นข้อปรากฏว่า กลุ่มที่มีผลการเรียนต่ำ มีความสามารถและเข้าร่วมกิจกรรมของสังคมมากกว่ากลุ่มที่มีผลการเรียนสูง

วอห์น (Vaughn , 1967 : 156-159) ได้ทำการศึกษาพบว่า นวทที่ไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนมัธยมวิद्याลัย เมื่อเปรียบเทียบกับพวกที่ประสบผลสำเร็จในการเรียนแล้ว จะมีการแสดงออกมากกว่า และเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ มากกว่า

จากการศึกษากันทั่วว่าข้างนี้ พอสรุปได้ว่า กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จะเข้าร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ มากกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง แต่จากผลการวิจัยของ เบค (Bell , 1967 : 248-251) ที่ได้ศึกษาลักษณะนิสัยของการเข้าร่วมกิจกรรมนอกชั้นเรียน ในระหว่างเด็กที่สอบออกจากโรงเรียนมัธยมโบสถ์กับนักเรียนที่ยังเรียนต่อไป ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ๖๔ % ของเด็กสอบตกทั้งหมด ไม่ให้ความร่วมมือในกิจกรรมต่างๆของโรงเรียน และผู้เข้าได้เข้าร่วมอยู่ในกลุ่มเด็กสอบไม่ตกเพียง ๔ % เท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สมิธ (Smith , 1965 : 10-12) ที่พบว่า เด็กที่ประสบผลสำเร็จในการเรียน เข้าร่วมกิจกรรมชนิดต่างๆมากกว่า มีงานอดิเรกมากกว่า และมีความสนใจงานของ

ซึ่งพบมากกว่ากลุ่มเด็กที่ไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียน ส่วนเด็กที่ไม่ประสบ
 ความสำเร็จในการเรียน จะมีความสนใจในการศึกษา การได้รับประกาศนียบัตร และ
 เพศตรงข้ามมากกว่า นอกจากนี้ โอโดโนวอน และ เลียลา (O'Donovan
 and Leila , 1964 : 217-230) ก็ไม่พบความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติระหว่าง
 การเข้าร่วมกิจกรรมที่ไม่เป็นวิชาการกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

บทที่ ๓

วิธีดำเนินการแทนว่า

ในการศึกษากันว่าครั้งนี้ ได้ดำเนินการเป็นโครงการการวิจัยร่วมกันโดย
กระทำในวิทยาลัยครู ซึ่งจัดกรรมการฝึกหัดครู ทุกแห่งทั่วประเทศ รวม ๒๕ แห่ง
คณะผู้วิจัยประกอบด้วยนิสิตปริญญาโท สาขาการแนะแนว ชั้นปีที่ ๖ ปีการศึกษา
๒๕๑๔ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร จำนวน ๕ คน ดังมีรายชื่อต่อไปนี้

๑. น.ส.บุญทิพย์ นิธิยงค์ ทำการวิจัยโดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาของ
วิทยาลัยครูในจังหวัดพระนคร ธนบุรี^๑
 ๒. นางวนิดา มนัสใจบุญย์ ทำการวิจัยโดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษา
ของวิทยาลัยครูในภาคกลาง
 ๓. นายจำนง ยะมุกต์ ทำการวิจัยโดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาของ
วิทยาลัยครูในภาคเหนือ
 ๔. นายเกษม เสาร์ จัตุรตถกุล ทำการวิจัยโดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษา
ของวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
 ๕. นายธีรศักดิ์ ศรีโรวีโร ทำการวิจัยโดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษา
ของวิทยาลัยครูในภาคใต้
- ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยไปตามลำดับดังนี้ ดังนี้
๑. การสร้างแบบสอบถาม
 ๒. การปรับปรุงแบบสอบถาม
 ๓. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง
 ๔. การรวบรวมข้อมูล
 ๕. การวิเคราะห์กับข้อมูล

^๑ เปลี่ยนเป็นนครหลวงกรุงเทพ ธนบุรี เมื่อ ๒๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๔

การสร้างแบบสอบถาม

ก่อนที่จะทำการศึกษาค้นคว้าในเรื่องนี้ ผู้วิจัยและคณะได้รวบรวมเอกสาร แบบสอบถามต่างๆ ที่เกี่ยวข้องและมองว่าควาศึกษา และเปรียบเทียบกันหลายฉบับ เพื่อรวบรวมความรู้มาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามให้เป็นเครื่องมือในการวิจัย

แบบสอบถามที่สร้างขึ้น แบ่งออกเป็น ๒ ตอน ดังนี้

ตอนที่ ๑ เป็นข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถาม เป็น

๑. ท่านเป็นนักศึกษาระดับชั้น.....

๒. เพศชาย

.....หญิง

๓. อายุ..... ปี

ตอนที่ ๒ เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) จำนวนข้อความถามในแบบสอบถาม รวมทั้งหมด ๔๖ ข้อ แบ่งตามองค์ประกอบทั้ง ๔ อย่าง ดังนี้

ด้านเศรษฐกิจ	๒๙	ข้อ
ด้านการปรับตัว	๓๖	ข้อ
ด้านกิจกรรม	๓๐	ข้อ

สำหรับมาตราส่วนประมาณค่า ได้แบ่งน้ำหนักคะแนนไว้ดังนี้

น้อยที่สุด	มีค่าเท่ากับ	๑
น้อย	มีค่าเท่ากับ	๒
ปานกลาง	มีค่าเท่ากับ	๓
มาก	มีค่าเท่ากับ	๔
มากที่สุด	มีค่าเท่ากับ	๕

ตัวอย่างข้อความถามในตอนที่ ๑ เช่น

วงกบประกอบทางล้านเลื่อม ก่อ

ก. ค่าขี้เหล็กหาใบการไฟฟ้าน้ำในเครื่องคั่วไม้ที่เขียงใจ

๑. ค่าอุปกรณ์การเรือน

๒. ค่าก่อกรรม

๓. ค่ารักษาพยาบาล

๑๑๑

การปรับรูปแบบของอาคาร

เพื่อสร้างแบบของอาคารเสร็จเรียบร้อย ได้รับการตรวจทานแก้ไขจากอาจารย์ที่ปรึกษา จนเห็นว่าน่าจะทำได้ทดลองนำไปใช้ได้แล้ว คณะผู้วิจัยจึงทำแบบของอาคารที่สร้างขึ้นให้ไปทดลองใช้ กับนักศึกษาชั้น ป.๓. ๒๕๒ ของวิทยาลัยครูธนบุรี จำนวน ๑๐๐ คน โดยผู้วิจัยและคณะไปดำเนินการสอบถาม วิเคราะห์แบบของอาคารด้วยตนเอง และรวบรวมแบบของอาคารที่รื้อถอนเรียบร้อยแล้วผู้จัดทำ การวิเคราะห์เป็นรายข้อ เพื่อหาความสัมพันธ์ ซึ่งได้ผลดังต่อไปนี้

ตาราง ๒. แสดงความสัมพันธ์ของแบบของอาคาร

หมวด	จำนวนข้อที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ต่างๆ				ไม่มีนัยสำคัญ
	๑	๒	๓	๔	
เศรษฐกิจ	๒	๑	๓	๑๑	๓
การปรับตัว	๓	๑	๕	๑๕	
กิจกรรม	๑	๒	๔	๑๔	
รวม	๖	๒๐	๑๒	๔๓	๓

จากตารางนี้ทำให้ทราบถึงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม มีปรากฏว่า
ความถี่ที่ค่าอำนาจจำแนกสูง ในระดับ .๐๐๖ มี ๘๓ ข้อ ระดับ .๐๑ มี ๑๙ ข้อ
ระดับ .๐๔ มี ๑๐ ข้อ และระดับ .๑ มี ๖ ข้อ สำหรับข้อคำถามที่ค่าอำนาจ
จำแนกต่ำจากจนไม่มีใช้สำคัญทางสถิติ มี ๓ ข้อ ผู้วิจัยได้รับคำแนะนำจากอาจารย์ที่
ปรึกษาให้แก้ไขปรับปรุง ๖ ข้อ และคัดออก ๑ ข้อ ดังนั้น แบบสอบถามที่จะนำไป
ใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริงจึงมี ๔๔ ข้อ

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักศึกษา ปี ป.ทศ. ๒๕๖๖ ปี
การศึกษา ๒๕๖๔ ของวิทยาลัยเทคโนโลยีภาคกลาง จำนวน ๒๐๐ คน แบ่งเป็นกลุ่มที่มี
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ กลุ่มละ ๑๐๐ คน โดยดำเนินการสุ่มตัวอย่างดังนี้

๑. การหาคะแนนเฉลี่ยที่เป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนสูงและต่ำ โดยมีวิธีการดังนี้

- ๑.๑ คณะผู้วิจัยได้ดูใบอาชีวศึกษาชั้นสูงและ ๑ แห่ง
- ๑.๒ สอบถามข้อเท็จจริงคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษา
- ๑.๓ จัดลำดับคะแนนเฉลี่ยถึงค่าสูงสุดไปจนต่ำสุด
- ๑.๔ หาราคะหารค่าเฉลี่ยเปอร์เซ็นต์สูงและต่ำ ของนักศึกษา
- ๑.๕ เมื่อทราบว่าค่าเฉลี่ยจากตารางที่คำนวณได้ค่าแบ่งแบ่ง ๒๕
เปอร์เซ็นต์สูงและต่ำ คะแนนเฉลี่ยเท่าไร
- ๑.๖ ผู้วิจัยสุ่มคะแนนเฉลี่ยที่ได้ มาเฉลี่ยเพื่อเป็นเกณฑ์ต่อไป
ดังมีรายละเอียดแสดงในตารางต่อไปนี้

ตาราง ๓. แสดงการใช้ออ่งกะแนบเลื่อยที่ ๑ แก้วเคียวกลุ่มตัวอย่าง

วิทยาคับกร	กะแนบเลื่อยที่แบ่งว่ารวม	
	๒๕ เปอร์เซนต์สูง	๒๕ เปอร์เซนต์ต่ำ
สวนสุโขทัย	๒.๕๓	๒.๐๕
นครปฐม	๒.๖๔	๒.๐๕
เชียงใหม่	๒.๖๔	๒.๑๘
นเรศวร วัฒนา	๒.๖๔	๒.๖๕
สงขลา	๒.๖๐	๒.๖๖
เฉลี่ย	๒.๖๐	๒.๖๖

จากตารางนี้แสดงให้เห็นว่า ผลการใช้ออ่งกะแนบเลื่อยที่ ๑ แก้วเคียวกลุ่มตัวอย่าง ที่มีผลต่อการเรียนรู้อยู่ที่ ๒.๖๔ และกลุ่มที่มีผลต่ำที่มีผลต่อการเรียนรู้อยู่ที่ ๒.๖๖

๒. การหาอัตราส่วนของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละวิทยาคับกร ทำดังต่อไปนี้
 ๒.๑ ขาดกะแนบเลื่อยของนักกีฬาทั้งหมดในวิทยาคับกรแต่ละแห่งมาจัดคำนวณ

๒.๒ แบ่งเป็น ๒๕ เปอร์เซนต์สูงและต่ำทุกวิทยาคับกร

๒.๓ กำหนดหากลุ่มตัวอย่างเป็นสัดส่วนกันให้ใกล้เคียงกับจำนวนที่ต้องการ กลุ่มตัวอย่างแต่ละสูง กลุ่มละ ๓๐๐ คน

ตาราง ๔. แยกอัตราส่วนของกลุ่มตัวอย่างแต่ละวิทยาลัยในภาคกลาง

วิทยาลัย	จำนวนเต็ม	เปอร์เซ็นต์	กลุ่มตัวอย่าง	เปอร์เซ็นต์	กลุ่มตัวอย่าง
นครปฐม	๒๔๓	๑๒๐	๒๘	๑๒๐	๒๘
จอมบึง	๒๗๒	๒๘	๒๘	๒๘	๒๘
เพชรบุรี	๕๘๕	๑๔๖	๒๖	๑๔๖	๒๖
เพชรบุรี	๔๖๘	๑๐๕	๔๕	๑๐๕	๔๕
อยุธยา	๕๕๖	๑๐	๕๖	๑๐๕	๕๖
ฉะเชิงเทรา	๓๕๐	๘๙	๓๙	๘๙	๓๙
รวม	๒๘๒๕	๓๐๕	๓๐๐	๓๐๕	๓๐๐

จากตารางที่ ๔ ได้ทราบจำนวนกลุ่มตัวอย่าง จึงเป็นอัตราส่วนระหว่างวิทยาลัย
ทุกทั้ง ๖ แห่ง

๓. การเลือกกลุ่มตัวอย่างของแต่ละวิทยาลัย การดำเนินการดังนี้

- ๓.๑ ขอรายชื่อพร้อมทั้งคะแนนเฉลี่ยตลอดปีที่ ๑ ของนักศึกษา ปีที่ ๒ ทั้งหมด
- ๓.๒ จัดลำดับคะแนนเฉลี่ยจากสูงสุดไปจนกระทั่งต่ำสุด
- ๓.๓ กำหนดค่าจำนวน ๒๕ เปอร์เซนต์สูงและต่ำของนักศึกษาทั้งหมด
- ๓.๔ ใ้เก็บของคะแนนเฉลี่ยพิจารณาเลือกกลุ่มตัวอย่าง ดังนั้น
กลุ่มตัวอย่างที่มีผลรับสิทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีคะแนนเฉลี่ยต่ำ
สุด ๒.๒๕ และกลุ่มตัวอย่างที่มีผลรับสิทธิ์ทางการเรียนต่ำ จะมี
คะแนนเฉลี่ยสูงสุด ๒.๑๑
- ๓.๕ เลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธี random sampling ให้ครบตาม
จำนวนของอัตราส่วน

การรวบรวมข้อมูล

เพื่อได้กานวหาจำนวนกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นอัตราส่วนกันระหว่างวิทยาลัยครู ทั้ง ๒ แห่ง ผู้วิจัยได้ดำเนินการรวบรวมข้อมูล โดยส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่าง แต่เนื่องจากอุปสรรคในการส่งแบบสอบถาม และผู้วิจัยไม่อาจจัดทำให้ทันครบตามจำนวนที่ต้องการ ในระยะที่ปีการประจวบกับผู้อำนวยการวิทยาลัยครูทั่วประเทศ ที่กรรมการฝึกหัดครูจกมีฯ จึงแยกดำเนินการดังนี้

๑. กลุ่มที่ประสงค์ทางการเรียนต่ำ ผู้วิจัยได้ขอความอนุเคราะห์จากหน่วยศึกษานิเทศก์ กรรมการฝึกหัดครู ในการส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่าง โดยมอบให้กับผู้อำนวยการวิทยาลัยครูทั้ง ๒ แห่ง ในคราวที่มาร่วมประชุมสัมมนา เมื่อกลุ่มตัวอย่างกรอกแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว และวิทยาลัยครูทั้ง ๒ แห่งส่งกลับมายังหน่วยศึกษานิเทศก์ ผู้วิจัยก็ไม่รับแบบสอบถามจากหน่วยศึกษานิเทศก์ เพื่อดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

๒. กลุ่มที่ประสงค์ทางการเรียนสูง ผู้วิจัยได้เดินทางไปเลือกกลุ่มตัวอย่างและส่งแบบสอบถาม พร้อมทั้งแจ้งวิธีการในการตอบแบบสอบถาม ยังวิทยาลัยครูทั้ง ๒ แห่ง ด้วยตนเอง ผู้อำนวยการวิทยาลัยครูทุกแห่งได้ขอมให้อาจารย์แบบคณะแนวเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือในการแจกแบบสอบถามแก่กลุ่มตัวอย่าง และรวบรวมส่งกลับมายังผู้วิจัย เพื่อดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

เมื่อได้รับแบบสอบถามกลับคืนครบทุกแห่งแล้ว ผู้วิจัยได้คัดเลือกแบบสอบถามฉบับที่ไปไขไขออกไป คงเก็บเฉพาะฉบับที่สมบูรณ์เอาไว้วิเคราะห์ข้อมูลต่อไป จึงมีรายละเอียดในการวางต่อไปนี้

ตาราง ๕. แสดงว่าจำนวนแบบสอบถามของกลุ่มที่ทำได้

วิทยาลัยครู	จำนวนแบบสอบถาม		
	ส่งไป	ใช้ได้	ร้อยละ
นครปฐม	๖๘	๖๖	๙๗.๐๖
จอนบุรี	๖๙	๖๘	๙๖.๕๒
เพชรบุรี	๖๖	๕๓	๘๕.๔๕
เทพสตรี	๔๕	๔๓	๙๕.๕๕
อยุธยา	๙๙	๔๙	๔๙.๕๐
ละโว้	๓๐	๓๐	๑๐๐.๐๐
รวม	๓๐๐	๒๗๖	๙๒.๐๐

ตาราง ๖. แสดงว่าจำนวนแบบสอบถามของกลุ่มที่ทำได้

วิทยาลัยครู	จำนวนแบบสอบถาม		
	ส่งไป	ใช้ได้	ร้อยละ
นครปฐม	๖๘	๖๕	๙๕.๗๔
จอนบุรี	๖๙	๖๙	๑๐๐.๐๐
เพชรบุรี	๖๖	๕๙	๘๙.๑๖
เทพสตรี	๔๕	๔๖	๑๐๒.๒๒
อยุธยา	๙๙	๕๔	๕๔.๕๔
ละโว้	๓๐	๓๖	๑๒๐.๐๐
รวม	๓๐๐	๒๘๕	๙๕.๐๐

จากตาราง ๘-๖ จะเห็นว่า จำนวนแบบสอบถามที่ไว้ได้สำหรับกลุ่มสูง จะมีเปอร์เซ็นต์ของแบบสอบถามที่ส่งบุรุษ ตั้งแต่ ๘๓.๖๐ ถึง ๑๐๐.๐๐ เมื่อเฉลี่ยแล้ว จะได้เปอร์เซ็นต์สูงถึง ๘๖.๕๙ ส่วนกลุ่มต่ำ แบบสอบถามที่ไว้ได้มีตั้งแต่ ๔๑.๕๓ ถึง ๑๐๐.๐๐ เฉลี่ย ไว้ได้ ๕๕.๕๐ แสดงว่า การวิจัยครั้งนี้ ได้รับความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี และแบบสอบถามที่ไว้ได้นั้นมีจำนวนมากพอที่จะไว้ในการศึกษากันทั่วทั้งครั้งนี้

การจัดกระทำกับข้อมูล

เมื่อผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลแล้ว ได้นำมาพิจารณาวิเคราะห์และกำหนดค่าสถิติตามที่ต้องการ โดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ (Computer) ดังต่อไปนี้

๑. จำแนกกลุ่มตัวอย่างและแจกแจงความถี่ตามตัวแปรอิสระ

๑.๑๐ กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

๑.๒๐ เพศ ชายและหญิง

๑.๓๐ อายุ ซึ่งแบ่งเป็น ๓ กลุ่ม คือ

๑.๓๑ ๑๙ ปี และต่ำกว่า

๑.๓๒ ๑๘ ปี

๑.๓๓ ๑๙ ปี และสูงกว่า

๑.๔๐ จำนวนพี่น้อง แบ่งเป็น ๓ กลุ่ม ดังต่อไปนี้

๑.๔๑ ๑ - ๔ คน

๑.๔๒ ๕ - ๙ คน

๑.๔๓ ๑๐ คนและมากกว่า

๑.๕๐ รายได้ของบิดา มารดา แบ่งเป็น ๔ กลุ่ม ดังต่อไปนี้

๑.๕๑ ๐ - ๑๐๐๐ บาท

๑.๕๒ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท

๑.๕๓ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท

๑.๕๔ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า

กลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามเพศและระดับชั้นวัย ปรากฏอย่างย่อถึงต่อไปนี้

ตาราง ๑. แสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ เพศ อายุ

อายุ	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		รวม
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	
๑๙	๑๙	๖๖	๑๖	๑๖	๑๒๘
๒๘	๕๔	๙๔	๙๐	๘๐	๒๔๐
๓๙	๓๘	๑๖๘	๙๖	๘๖	๑๘๓
รวม	๑๑๑	๑๖๘	๑๙๖	๑๖๒	๕๓๗
	๑๙.๖		๑๘.๘		

จากตารางนี้จะเห็นว่า นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีอายุ ๑๘ ปี คือ มีจำนวน ๑๒๘ คน สำหรับพวกที่มีอายุตั้งแต่ ๑๙ ปีและสูงกว่า ปี ๑๘๓ คน พวกที่มีจำนวนน้อยที่สุดก็คือ พวกที่มีอายุ ๑๙ ปีและต่ำกว่า มีจำนวน ๑๖๘ คน จะเห็นได้ว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่อายุต่างกันไม่แตกต่างกันมากนัก จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำก็มีจำนวนเกือบจะเท่ากัน คือ ๑๙๖ คน และ ๑๘๔ คน ตามลำดับ สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่แยกตามเพศ ชาย หญิง ก็มีจำนวนใกล้เคียงกัน แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เป็นหญิงมากกว่าชาย และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เป็นชายมากกว่าหญิง

ตาราง ๕. แสดงกลุ่มตัวอย่างจากแบบสอบถามระดับมัธยมศึกษาที่ว่างการเก็บ 1 เมตร และ
จำนวนแปลงในรวมกรว

จำนวนพื้นที่	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		รวม
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	
๑-๔	๒๖	๕๖	๔๓	๑๘	๑๔๔
๕-๙	๕๔	๖๕	๙๒	๖๔	๒๔๕
๑๐	๑๖๗	๔๔	๕๙	๒๐	๑๔๔
รวม	๑๐๙	๑๖๕	๑๙๔	๑๐๒	๕๖๖
	๒๗๖		๒๙๖		

เมื่อจำแนกกลุ่มตัวอย่างจากจำนวนแปลงในรวมกรว จะเห็นว่าส่วนใหญ่
กลุ่มตัวอย่างมีจำนวนแปลงในรวมกรว ๕ - ๙ คน คือมีจำนวน ๑๔๕ คน รองลงมา
มีแปลง ๑ - ๔ คน ซึ่งมีจำนวนกลุ่มตัวอย่าง ๑๔๔ คน และอีกจำนวนที่ต่ำ คือ
กลุ่มตัวอย่างที่มีแปลง ๑๐ คนและมากกว่า ซึ่งมีอยู่ ๑๔๔ คน

ตาราง ๕. แสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพศ และรายได้ของบิดามารดา

รายได้บิดามารดา	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		รวม
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	
๑	๕๓	๕๐	๓๘	๓๒	๒๑๓
๒	๓๓	๔๓	๓๕	๕๒	๒๕๑
๓	๑๑	๒๓	๑๑	๒๕	๗๐
๔	๖	๕	๔	๑๔	๓๓
รวม	๑๐๓	๑๒๕	๑๓๒	๑๑๓	๔๖๑
	๒๒๘		๒๔๕		

จากตารางนี้ จะเห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดามีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท มีจำนวนมากที่สุด คือ ๒๕๑ คน รองลงมาคือกลุ่มที่บิดามารดามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท ซึ่งมีจำนวน ๒๑๓ คน นอกจากนั้น กลุ่มที่บิดามารดามีรายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท และ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า มีจำนวน ๗๐ คน และ ๓๓ คน ตามลำดับ

๒. หาค่าคะแนนเฉลี่ยของหมวดต่างๆ (เศรษฐกิจ การปรับตัว และ กิจกรรม) ตามตัวแปรอิสระ โดยใช้สูตรของกิลฟอร์ด (Guilford, 1965 : 44) ดังนี้

$$\bar{x} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{x}$ เท่ากับ คะแนนเฉลี่ย

$\sum$ เท่ากับ ผลรวมของคะแนน

n เท่ากับ จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

๓. หาค่าความแปรปรวน (Variance) โดยใช้สูตรของกิลฟอร์ด
(Guildford, 1965 : 44) ดังนี้

$$s^2 = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ s^2 แทนความแปรปรวน

$\sum X$ แทนผลรวมของคะแนนทั้งหมด

$\sum X^2$ แทนผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทนจำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

๔. หาค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของตัวแปร โดยใช้สูตรของ
แมคเนมาร์ (McNemarr, 1955 : 109) ดังนี้

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{N_1} + \frac{s_2^2}{N_2}}}$$

เมื่อ $\bar{X}_1, \bar{X}_2$ แทนคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ ๑ และ ๒ ตามลำดับ

s_1^2, s_2^2 แทนความแปรปรวนของคะแนนในกลุ่มที่ ๑ และ ๒
ตามลำดับ

๕. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบต่างๆ โดยใช้สูตร
ของ แกเรต (Garrett, 1960 : 143) ดังนี้

$$r = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ r แทนสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

$\sum XY$ แทนผลรวมของผลคูณระหว่างคะแนน X กับ
คะแนน Y

$\sum X, \sum Y$ แทนผลรวมทั้งหมดของคะแนน X และคะแนน Y

$\sum X^2, \sum Y^2$ แทนผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทนจำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ ๔

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้สะดวกในการที่จะรวบรวม วิเคราะห์ และแปลข้อมูล จึงได้กำหนดไว้สัญลักษณ์แทนตัวแปรและกลุ่มตัวอย่าง ตลอดจนสถิติวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

x	แทน	คะแนนดิบ
Σx	แทน	ผลรวมของน้ำหนักคะแนน
Σx^2	แทน	ผลรวมของน้ำหนักคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
$\bar{x}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย หรือมัธยฐานเลขคณิต (Arithmetic Mean)
s^2	แทน	ความแปรปรวน (Variance) ของคะแนน
t	แทน	ค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย
r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร
n	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
สูง	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง
ต่ำ	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ
ป	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชาย
ญ	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิง
๑๗	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ ๑๗ ปีและต่ำกว่า
๑๘	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ ๑๘ ปี
๑๙	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ ๑๙ ปีและสูงกว่า
๑ - ๔	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่มีพี่น้องในครอบครัว ๑ - ๔ คน
๕ - ๗	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่มีพี่น้องในครอบครัว ๕ - ๗ คน
๘	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่มีพี่น้อง ๘ คนและมากกว่า

๑	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่มีค่านารคามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท
๒	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่มีค่านารคามีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท
๓	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่มีค่านารคามีรายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท
๔	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่มีค่านารคามีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมาย ได้พิจารณาถึงตัวแปรที่เกี่ยวข้องเป็นตอนๆ ดังต่อไปนี้คือ-

ตอนที่ ๑ วิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตอนที่ ๒ วิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามตัวแปรด้านเพศของกลุ่มตัวอย่าง ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

ตอนที่ ๓ วิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามตัวแปรด้านอายุ ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

ตอนที่ ๔ วิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามตัวแปรด้านจำนวนพี่น้องในครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

ตอนที่ ๕ วิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามตัวแปรด้านรายได้ของบิดามารดา ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

ตอนที่ ๒ วิเคราะห์ค่าความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตอนที่ ๓ วิเคราะห์ค่าความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามตัวแปรทางด้านเพศของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

ตอนที่ ๔ วิเคราะห์ค่าความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามตัวแปรทางด้านเพศของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

เนื่องจากในการวิจัยครั้งนี้ ต้องการที่จะเปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย เพื่อให้ทราบว่า ผลขององค์ประกอบต่างๆ เหล่านี้มีส่วนช่วยให้นักศึกษาเรียนหนังสือได้หรือไม่ มากน้อยเพียงไร ดังนั้น จึงได้พยายามเปรียบเทียบองค์ประกอบดังกล่าว โดยยึดถือความผันแปรในกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำเป็นสำคัญ

ตอนที่ ๑ วิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สภาพทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ปรากฏผลดังจะได้นำแสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) และความแปรปรวน(s^2) ไว้ในตาราง ๑๐

ตาราง ๑๐. ค่าคะแนนเฉลี่ย($\bar{x}$) และความแปรปรวน(s^2)ขององค์ประกอบทาง
 ด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่าง
 ที่จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

องค์ประกอบ	ค่าสถิติ	กลุ่มตัวอย่าง		รวม
		สูง	ต่ำ	
เศรษฐกิจ	N	๒๗๖	๒๘๕	๕๖๑
	$\bar{x}$	๒.๔๓๓๑	๒.๔๘๖๑	๒.๔๖๐๐
	s^2	๑.๒๓๗๗	๑.๔๔๐๔	๑.๓๖๕๑
การปรับตัว	$\bar{x}$	๒.๕๒๔๔	๒.๗๓๖๑	๒.๖๓๒๖
	s^2	๑.๓๐๖๔	๑.๓๕๖๘	๑.๓๓๑๖
กิจกรรม	$\bar{x}$	๒.๓๖๖๘	๒.๓๘๐๔	๒.๓๗๓๖
	s^2	๑.๒๑๔๓	๑.๒๑๔๔	๑.๒๑๔๓
รวม	$\bar{x}$	๒.๔๖๓๖	๒.๕๓๕๕	๒.๔๘๔๓
	s^2	๑.๒๖๔๗	๑.๓๕๔๓	๑.๓๐๙๖

จากตารางนี้แสดงให้เห็นว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบแต่ละด้าน
 ของกลุ่มสูงต่ำกว่ากลุ่มต่ำ เฉพาะในกลุ่มสูง ปัญหาที่สูงที่สุดคือปัญหาทางด้านการ
 ปรับตัว รองลงมาคือเศรษฐกิจ และกิจกรรม ตามลำดับ ในกลุ่มต่ำจะมีปัญหาทาง
 ด้านการปรับตัวสูงมาก และปัญหาทางด้านการเศรษฐกิจและกิจกรรมเป็นอันดับรองลงมา
 เมื่อพิจารณาโดยรวมแล้ว อาจจะกล่าวได้ว่า กลุ่มต่ำมีปัญหาทุกด้านมากกว่า
 กลุ่มสูง ซึ่งจะเป็นจริงหรือไม่นั้น ได้แสดงค่าความแตกต่างอันมีนัยสำคัญทางสถิติไว้
 ในตาราง ๑๑

ตาราง ๑๑. ค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ขององค์ประกอบทางค่าน
 เทรนธุรกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่าง
 เปรียบเทียบตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง		t			รวม
		เทรนธุรกิจ	การปรับตัว	กิจกรรม	
สูง	๒๓๒	๑๖.๓๒๒๕**	๑๑.๓๕๘๕**	๓.๕๓๑๑**	๑๐.๕๐๐๖**
ต่ำ	๑๘๕				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ผลการเปรียบเทียบเพื่อหาค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยนี้ ปรากฏ
 ว่า องค์ประกอบแต่ละด้านของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ
 .๐๑ ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงผลรวมของความแตกต่างขององค์ประกอบทั้งสามด้าน ใน
 ระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ก็พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
 .๐๑ เว้นกัน แสดงว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ มีปัญหาทั้ง
 สามด้านแตกต่างกันจริง

อนึ่ง กลุ่มตัวอย่างในการศึกษากันว้าครั้งนี้ มีทั้งเพศชายและหญิง ซึ่งมี
 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน จึงน่าจะได้นามปัญหาทั้งสามด้านของนักศึกษาวัย
 หญิง มาเปรียบเทียบกับกันโดยละเอียด ดังต่อไปนี้

ตอนที่ ๒ วิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบทางค่านเทรนธุรกิจ การปรับ
 ตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามตัวแปรค่านเพศของกลุ่มตัวอย่างที่มีผล
 สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

ตาราง ๑๖. ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และความแปรปรวน (s^2) ขององค์ประกอบทาง
 คำนวณธุรกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ว่าแนกตาม
 เพศและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง		N	ค่าสถิติ	เศรษฐกิจ	การปรับตัว	กิจกรรม	รวม
๕	สูง	๑๐๗	$\bar{x}$	๖.๖๑๙๓	๒.๖๗๘๘	๖.๓๖๖๔	๖.๕๕๔๗
			s^2	๑.๖๓๙๓	๑.๖๗๑๓	๑.๖๘๔๓	๑.๖๗๖๙
	ต่ำ	๑๗๒	$\bar{x}$	๖.๖๖๕๐	๖.๘๑๙๘	๖.๓๗๖๓	๖.๖๐๙๗
			s^2	๑.๕๕๐๘	๑.๖๘๐๗	๑.๖๕๙๓	๑.๖๓๐๓
รวม		๒๗๙	$\bar{x}$	๖.๖๖๓๐	๖.๗๖๕๖	๖.๓๗๐๐	๖.๕๘๘๖
			s^2	๘.๖๖๖๖	๘.๘๕๗๖	๓.๙๐๙๖	๘.๘๗๙๖
๗	สูง	๑๖๙	$\bar{x}$	๖.๓๑๕๐	๖.๕๓๕๗	๖.๖๗๘๙	๖.๕๐๖๖
			s^2	๑.๖๐๐๗	๑.๓๐๕๘	๑.๑๘๘๐	๑.๖๘๖๗
	ต่ำ	๑๑๓	$\bar{x}$	๖.๖๗๘๗	๖.๕๘๘๗	๖.๓๙๖๖	๖.๕๕๖๗
			s^2	๑.๓๕๑๐	๑.๔๓๐๕	๑.๑๘๗๐	๑.๓๖๘๓
รวม		๒๘๒	$\bar{x}$	๖.๖๘๘๘	๖.๕๐๑๐	๖.๕๓๘๕	๖.๕๘๑๑
			s^2	๓.๗๙๐๘	๔.๔๐๖๑	๓.๗๙๙๘	๔.๐๖๐๕

จากตารางนี้จะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่ม อันมีกลุ่มสูงชาย กลุ่มสูงหญิง กลุ่มต่ำชายและกลุ่มต่ำหญิง ต่างก็มีปัญหาสูงที่สุดทางด้านการปรับตัว อันับรองลงไปคือปัญหาทางด้านการเศรษฐกิจ และกิจกรรม ตามลำดับ ยกเว้นกลุ่มต่ำหญิง ที่มีปัญหาการเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่าปัญหาทางด้านการเศรษฐกิจ เมื่อเปรียบเทียบกันระหว่างกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำแล้ว ปรากฏว่า ในทุกๆองค์ประกอบ กลุ่มต่ำจะมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มสูง ไม่ว่าจะเป็นเพศชายหรือหญิง ยกเว้นองค์

ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ ที่ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูงหญิงน้อยกว่ากลุ่มต่ำหญิง ซึ่งแสดงว่ากลุ่มต่ำเพศชายมีปัญหาในองค์ประกอบทั้งสามด้านมากกว่ากลุ่มสูงเพศเดียวกัน และกลุ่มต่ำหญิงมีปัญหาทางด้านการปรับตัวและกิจกรรมมากกว่ากลุ่มสูงหญิง แต่จะมีความยากทางค่านเศรษฐกิจน้อยกว่า

ถ้าจะพิจารณาความแตกต่างเปรียบเทียบตามเพศ โดยไม่คำนึงถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้ว จะเห็นได้ว่า เพศหญิงมีปัญหาในทุกๆ ด้านน้อยกว่าเพศชาย เพื่อทดสอบว่าความแตกต่างนี้มีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ จึงนำความแตกต่างของชาย-หญิง มาเปรียบเทียบกันดังในตาราง ๑๓

ตาราง ๑๓. ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ขององค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามเพศ

กลุ่มตัวอย่าง	N	t			รวม
		เศรษฐกิจ	การปรับตัว	กิจกรรม	
๖	๒๗๕	๑๗.๐๖๔**	๑๕.๘๐๖๕**	๑.๖๗๖๗**	๒๐.๑๔๕๕**
๗	๒๘๒				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จะเห็นได้ว่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างเพศชายและหญิง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐๑ ทั้งสิ้น และเมื่อพิจารณาถึงปัญหาทั้งสามด้านรวมกันแล้ว ความแตกต่างนี้ก็ยังมีความสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ เช่นกัน จึงเป็นที่สรุปได้แน่ชัดว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชายมีปัญหาทุกด้านมากกว่าเพศหญิงจริง

เพื่อให้ทราบให้ละเอียดยิ่งขึ้นอีกว่า ถ้าพิจารณาถึงความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย โดยนำเอาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำมาเกี่ยวข้องกับตัวแปรด้านเพศด้วยแล้ว จะปรากฏผลเป็นอย่างไร จึงได้นำมาเปรียบเทียบหาค่าที่สำคัญทางสถิติ ก็จะแยกพิจารณาถึงองค์ประกอบที่ละด้าน ดังตาราง ๑๔ ๑๕ และ ๑๖

ตาราง ๑๔. ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบความเพศและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	N	t			
		ช สูง	ช ต่ำ	ญ สูง	ญ ต่ำ
ช สูง	๑๐๗		๐.๑๙๖๑	๑๑.๓๖๖๕**	๑๑.๔๖๗๐**
ช ต่ำ	๑๗๖			๑๖.๖๘๖๖**	๑๖.๕๑๐๖**
ญ สูง	๑๖๙				๑.๕๔๘๓
ญ ต่ำ	๑๑๓				

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตารางนี้จะเห็นได้ว่า ปัญหาทางด้านเศรษฐกิจนั้น ความแตกต่างของนักศึกษาชายหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น แต่เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างในกลุ่มเพศเดียวกันแล้ว ความแตกต่างนั้นไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า ตัวแปรทางด้านเพศมีความเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ ทั้งกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

ตาราง ๑๘. ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ขององค์ประกอบทางด้านการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามเพศและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	N	t			
		ชาย สูง	ชาย ต่ำ	หญิง สูง	หญิง ต่ำ
ชาย สูง	๑๐๗		๕.๗๕๐๓**	๔.๘๐๘๕**	๒.๘๗๘๖**
ชาย ต่ำ	๑๗๒			๑๗.๖๔๐๘**	๘.๘๑๘๓**
หญิง สูง	๑๖๘				๖.๔๖๑๐**
หญิง ต่ำ	๑๑๓				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตารางนี้ทำให้ทราบว่า ปัญหาทางด้านการปรับตัวของนักศึกษาชายหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น เป็นที่น่าสังเกตว่า ค่าความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ต่างเพศกัน ส่วนใหญ่แล้วจะสูงกว่า เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างในระหว่างเพศเดียวกัน

ตาราง ๑๖. ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ขององค์ประกอบทางค่าน
กิจกรรมของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศและระดับผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนรู้

กลุ่มตัวอย่าง	N	t			
		ช สูง	ช ค่า	ญ สูง	ญ ค่า
ช สูง	๑๐๗		๐.๒๓๕๘	๓.๔๔๗๙**	๐.๔๗๔๑
ช ค่า	๑๗๖			๔.๒๖๑๓**	๐.๘๖๒๘
ญ สูง	๑๖๔				๔.๗๔๔๘**
ญ ค่า	๑๑๓				

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

สำหรับองค์ประกอบทางค่านกิจกรรม ความแตกต่างระหว่างชายทั้งกลุ่มสูง
และกลุ่มค่าเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มสูงหญิง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ แต่เมื่อ
เปรียบเทียบกับกลุ่มค่าหญิง ปรากฏว่ากลุ่มค่าหญิงเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยมาก
กว่าชายทั้งสองกลุ่ม แต่ความแตกต่างไบนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อเปรียบเทียบ
ในกลุ่มเพศเดียวกันแล้ว กลุ่มค่าหญิงเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มสูงหญิงอย่างมีนัย
สำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ แต่สำหรับเพศชาย ผลแสดงว่า กลุ่มค่าชายเข้าร่วม
กิจกรรมมากกว่ากลุ่มสูงชาย แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อนำเอาองค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรม มา
พิจารณาร่วมกัน เพื่อดูความแตกต่างระหว่างเพศชายหญิง แยกตามระดับผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียน ผลก็ปรากฏออกมาดังในตาราง ๑๗

ตาราง ๑๗. ความแตกต่างระหว่างผลรวมของคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ขององค์ประกอบ
ทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่ม
ตัวอย่าง เปรียบเทียบตามเพศและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	N	t			
		ช สูง	ช ต่ำ	ญ สูง	ญ ต่ำ
ช สูง	๑๐๓		๓.๖๖๕๕**	๑๔.๐๗๒๗**	๗.๘๓๕๕**
ช ต่ำ	๑๗๒			๑๔.๕๘๔๗**	๑๑.๘๓๔๕**
ญ สูง	๑๖๘				๕.๘๔๗๕**
ญ ต่ำ	๑๑๓				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จะเห็นได้ว่า เมื่อรวมพิจารณาปัญหาทั้งสามด้านเข้าด้วยกัน ปรากฏว่า
เพศชายและหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ความแตกต่างกันในปัญหาทั้งสาม
ด้านมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น โดยเฉพาะภายในกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนระดับเดียวกัน ก็มีความแตกต่างกันอย่างแท้จริงด้วย แสดงว่าตัวแปรทาง
ด้านเพศ มีความเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และ
กิจกรรมในวิทยาลัยด้วย

ตอนที่ ๓ วิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับ
ตัวและกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามตัวแปรด้านอายุของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนสูงและต่ำ

สำหรับการวิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบต่างๆในตอนที่ ๓ นี้ จะแยก
วิเคราะห์ทีละองค์ประกอบ แล้วจึงสรุปรวมทั้งสามองค์ประกอบในตอนท้าย องค์
ประกอบที่น่ามาวิเคราะห์เป็นอันดับแรกคือเศรษฐกิจ ในระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีผล

สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำที่อายุต่างกัน ปรากฏว่ามีปัญหาทางค่านัศรบรรณกิจที่แตกต่างกัน ทั้งรายละเอียดที่แสดงในการาง ๑๔

ตาราง ๑๔. ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) และความแปรปรวน (s^2) ขององค์ประกอบทางค่านัศรบรรณกิจ จำแนกตามอายุและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	อายุ		
		๑๓	๑๔	๑๕
สูง	N	๘๐	๑๓๐	๖๖
	$\bar{x}$	๒.๒๖๐๑	๒.๔๕๓๓	๒.๔๐๖๒
	s^2	๑.๑๓๓๘	๑.๒๘๕๖	๑.๒๐๓๔
ต่ำ	N	๔๘	๑๒๐	๑๑๓
	$\bar{x}$	๒.๕๗๘๓	๒.๔๗๘๕	๒.๔๕๕๖
	s^2	๑.๔๖๑๓	๑.๔๓๖๖	๑.๔๓๕๔
รวม	N	๑๒๘	๒๕๐	๑๗๙
	$\bar{x}$	๒.๓๗๘๘	๒.๕๑๗๔	๒.๔๓๗๘
	s^2	๔.๐๑๓๖	๔.๕๑๖๕	๔.๐๓๗๔

จากตารางนี้จะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีปัญหาทางค่านัศรบรรณกิจสูงที่สุดคือ กลุ่มต่ำที่มีอายุ ๑๓ ปีและต่ำกว่า ซึ่งอันดับรองลงไปในกลุ่มต่ำนี้ก็คือ กลุ่มที่มีอายุ ๑๔ ปี และ ๑๕ ปีและสูงกว่า ตามลำดับ สำหรับกลุ่มสูง กลุ่มที่มีอายุ ๑๔ ปีมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด ถัดไปเป็นกลุ่มที่มีอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่า กลุ่มที่มีปัญหาน้อยที่สุดสำหรับองค์ประกอบค่านัศรบรรณกิจนี้คือกลุ่มสูงที่มีอายุ ๑๓ ปีและต่ำกว่า เมื่อเปรียบเทียบกันระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำแยกตามอายุแล้ว ผลปรากฏว่า กลุ่มต่ำที่มีปัญหาทางค่านัศรบรรณกิจมากกว่ากลุ่มสูงในทุกะกับอายุ ยกเว้นกลุ่มที่มีอายุ ๑๔ ปี กลุ่มสูงมีค่า

คะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มต่ำ แต่เมื่อรวมกลุ่มสูงและต่ำเข้าด้วยกัน จะเรียงลำดับกลุ่มที่มีปัญหาจากมากไปหาน้อยดังนี้ กลุ่มที่มีอายุ ๑๘ ปี ๑๙ ปีและสูงกว่า และกลุ่มที่มีอายุ ๑๗ ปีและต่ำกว่า

ตาราง ๑๕. ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ย($\bar{x}$) ขององค์ประกอบทางค่าน เจริญสุขของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามอายุและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง			t					
			สูง			ต่ำ		
	N	อายุ	๑๗	๑๘	๑๙	๑๗	๑๘	๑๙
สูง	๘๐	๑๗	๕.๖๓๖๕*			๕.๑๓๗๓*	๗.๗๐๕๖**	๖.๘๕๓๑**
	๑๓๐	๑๘	๕.๕๗๑๕*			๐.๖๖๑๕	๖.๕๗๙๓*	๓.๓๔๕๕*
	๖๖	๑๙				๕.๐๐๑๑**	๖.๑๖๓๗*	๑.๕๕๓๔
ต่ำ	๕๘	๑๗				๖.๔๘๖๕*		
	๑๖๐	๑๘				๓.๐๕๑๕*		
	๑๑๗	๑๙				๐.๗๕๐๗		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จะเห็นได้ว่าความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกันแต่ละสัปดาห์ทางการเรียนอยู่ในระดับสูงเหมือนกัน ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น แสดงว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วยกันแต่มีอายุต่างกัน จะมีปัญหาทางค่าน เจริญสุขแตกต่างกันด้วย ในกลุ่มต่ำ ปรากฏว่า กลุ่มที่มีอายุ ๑๗ ปีและต่ำกว่า มีปัญหามากกว่ากลุ่มที่มีอายุ ๑๙ ปีและสูงกว่า และกลุ่มที่มีอายุ ๑๘ ปี อย่าง

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐ และ .๐๕ ตามลำดับ ส่วนความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่มีอายุ ๑๘ ปี กับ อายุ ๑๙ ปี และสูงกว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกันและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างระดับกัน จะเห็นได้ว่าส่วนใหญ่ต่างกันอย่างน้อยนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐ โดยที่กลุ่มต่ำอายุ ๑๘ ปี และต่ำกว่าแตกต่างกับกลุ่มสูงอายุ ๑๘ ปี อย่างไม่มีนัยสำคัญ กลุ่มต่ำอายุ ๑๘ ปี ต่างกับ กลุ่มสูงอายุ ๑๘ ปี และ ๑๙ ปี และสูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ส่วนกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำที่มีอายุ ๑๙ ปี และสูงกว่าด้วยกัน ความแตกต่างนั้นไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

นอกจากสภาพเศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามอายุและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนส่วนใหญ่จะแตกต่างกันแล้ว ปัญหาทางด้านการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่างนี้ก็มี ความแตกต่างกัน ดังแสดงค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนไว้ในตาราง ๒๐

ตาราง ๒๐. ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) และความแปรปรวน (s^2) ขององค์ประกอบทางด้านการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามอายุและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	อายุ		
		๑๗	๑๘	๑๙
สูง	N	๘๐	๑๓๐	๖๖
	$\bar{x}$	๒.๕๓๗๕	๒.๕๖๙๕	๒.๔๔๒๒
	s^2	๑.๖๗๖๗	๑.๓๘๖๐	๑.๑๗๔๗
ต่ำ	N	๔๘	๑๒๐	๑๑๗
	$\bar{x}$	๒.๖๓๓๔	๒.๗๐๑๐	๒.๘๐๔๕
	s^2	๑.๓๓๖๔	๑.๓๓๐๙	๑.๓๖๙๔
รวม	N	๑๒๘	๒๕๐	๑๘๓
	$\bar{x}$	๒.๕๗๓๕	๒.๖๓๖๖	๒.๖๗๓๘
	s^2	๔.๔๓๓๖	๔.๘๖๘๕	๔.๔๘๘๐

จากตารางนี้จะเห็นได้ว่า กลุ่มที่มีอายุ ๑๘ ปี มีปัญหาทางด้านการปรับตัวมากที่สุด รองลงไปเป็นกลุ่มที่มีอายุ ๑๗ ปีและต่ำกว่า และกลุ่มที่มีอายุ ๑๙ ปีและสูงกว่า ตามลำดับ ในกลุ่มต่ำ กลุ่มที่มีอายุ ๑๙ ปีและสูงกว่ามีปัญหาทางด้านการปรับตัวมากที่สุด ถัดมาคือ กลุ่มที่มีอายุ ๑๘ ปีและกลุ่มที่มีอายุ ๑๗ ปีและต่ำกว่า ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม กลุ่มต่ำทุกกลุ่มอายุ มีปัญหาทางด้านการปรับตัวสูงกว่ากลุ่มสูงทุกอายุ โดยเฉลี่ยแล้วกลุ่มต่ำทั้งหมดมีปัญหาทางด้านการปรับตัวน้อยกว่ากลุ่มสูงนั้นมีปัญหาน้อยที่สุด

เพื่อให้ทราบได้แน่นอนว่า ถ้านำระดับอายุมาพิจารณาร่วมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปัญหาทางการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่างจะแตกต่างกันจริงหรือไม่ จึงได้นำเอาความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไปเปรียบเทียบกับค่านี้สำคัญทางสถิติ ดังได้แสดงไว้ในตาราง ๒๑

ตาราง ๒๑. ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ขององค์ประกอบทางด้านการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามอายุและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง			t					
			สูง			ต่ำ		
	N	อายุ	๑๓	๑๔	๑๕	๑๓	๑๔	๑๕
สูง	๘๐	๑๓		๑.๑๐๘๕	๒.๕๓๓๑**	๑.๕๕๓๕**	๕.๖๒๕๐**	๕.๐๘๐๖**
	๑๓๐	๑๔			๕.๖๖๖๕**	๑.๘๔๔๘	๔.๐๔๖๓**	๘.๘๘๕๖**
	๖๖	๑๕				๕.๐๖๓๖**	๘.๖๑๓๕**	๑๑.๕๓๕๐**
ต่ำ	๔๘	๑๓					๑.๕๓๓๕	๔.๘๖๕๖**
	๑๒๐	๑๔						๓.๘๗๔๘**
	๑๑๓	๑๕						

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกันและมีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีปัญหาทางการปรับตัวต่างกันสูงมาก และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทุกกลุ่ม ยกเว้นกลุ่มต่ำอายุ ๑๓ ปีและต่ำกว่า บัณฑิตเฉลี่ย สูงกว่ากลุ่มสูงอายุ ๑๔ ปี อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ในกลุ่มสูงที่มีอายุต่างกัน กลุ่มที่มีอายุสูงกว่าจะมีปัญหา

มากกว่ากลุ่มที่มีอายุต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ยกเว้นกลุ่มที่มีอายุ ๑๘ ปี เมื่อเทียบกับกลุ่มอายุ ๑๗ ปีและต่ำกว่า ในระหว่างกลุ่มค่าด้วยกัน ก็มีลักษณะความแตกต่างเหมือนกับกลุ่มสูง

อีกองค์ประกอบหนึ่งที่ควรนำมาพิจารณาด้วยก็คือ องค์ประกอบทางค่านกิจกรรม ปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามอายุและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จะมีความแตกต่างกันในการเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัย ดังได้แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนไว้ในตาราง ๒๒ ดังนี้

ตาราง ๒๒. ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) และความแปรปรวน (s^2) ขององค์ประกอบทางค่านกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามอายุและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	อายุ		
		๑๗	๑๘	๑๙
สูง	N	๘๐	๑๓๐	๖๖
	$\bar{x}$	๒.๖๘๘๘	๒.๓๖๖๘	๒.๓๖๖๖
	s^2	๑.๖๘๖๙	๑.๖๔๘๙	๑.๐๘๓๐
ต่ำ	N	๔๘	๑๒๐	๑๑๗
	$\bar{x}$	๒.๓๘๑๓	๒.๓๘๘๓	๒.๓๗๔๔
	s^2	๑.๑๕๖๗	๑.๑๙๗๔	๑.๒๕๖๖
รวม	N	๑๒๘	๒๕๐	๑๘๓
	$\bar{x}$	๒.๓๒๓๔	๒.๓๕๖๘	๒.๓๕๕๙
	s^2	๓.๙๙๒๓	๓.๙๙๑๐	๓.๙๓๔๐

จากตารางนี้จะเห็นได้ว่า กลุ่มสูงทุกกลุ่มอายุที่ต่างกัน จะเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยน้อยกว่ากลุ่มต่ำ พิจารณาโดยส่วนรวมแล้ว กลุ่มที่มีอายุ ๑๕ ปี และสูงกว่า จะเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยมากที่สุดและลดน้อยลงไปตามระดับอายุ คือ กลุ่มอายุ ๑๔ ปี และ ๑๕ ปีและต่ำกว่า ตามลำดับ โดยเฉพาะกลุ่มสูงด้วยกับ กลุ่มที่มีอายุ ๑๔ ปี จะเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มที่มีอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่า กับ กลุ่มอายุ ๑๕ ปีและต่ำกว่า ตามลำดับ ส่วนในระหว่างกลุ่มต่ำ กลุ่มที่มีอายุ ๑๔ ปี เข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด โดยกลุ่มที่มีอายุ ๑๕ ปีและต่ำกว่า กับกลุ่มที่มีอายุ ๑๕ ปี และสูงกว่า เข้าร่วมกิจกรรมน้อยลงตามลำดับ ซึ่งความแตกต่างกันนี้จะเป็นนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ ได้นำค่าคะแนนเฉลี่ย มาเปรียบเทียบกับที่ระบุ ดังแสดงใน ตาราง ๒๓

ตาราง ๒๓. ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ขององค์ประกอบทางด้าน กิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามอายุและระดับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง			t					
			สูง			ต่ำ		
	N	อายุ	๑๓	๑๔	๑๕	๑๓	๑๔	๑๕
สูง	๘๐	๑๓		๑.๑๖๕๔	๒.๕๓๓๑**	๒.๕๒๕๐*	๓.๒๙๘๐**	๒.๘๘๔๖**
	๑๓๐	๑๔			๐.๐๒๐๓	๑.๙๔๓๑	๒.๔๔๔๕*	๒.๐๐๐๕*
	๖๖	๑๕				๑.๖๐๖๔	๒.๑๒๖๑*	๑.๙๘๒๐
ต่ำ	๔๘	๑๓					๐.๑๑๕๕	๐.๑๘๔๔
	๑๖๐	๑๔						๐.๓๔๓๘
	๑๑๙	๑๕						

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

กลุ่มตัวอย่างที่อายุต่างกันและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ความแตกต่างของกลุ่มสูงที่มีอายุ ๑๓ ปีและต่ำกว่า เมื่อเทียบกับกลุ่มที่อายุสูงกว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ แต่เมื่อเทียบกับกลุ่มที่มีอายุ ๑๓ ปีและต่ำกว่าด้วยกัน มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ กลุ่มสูงที่มีอายุ ๑๔ ปี เทียบกับกลุ่มต่ำที่มีอายุ ๑๔ ปีด้วยกัน และอายุ ๑๕ ปี และสูงกว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แต่เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มต่ำที่มีอายุน้อยกว่า ความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญ ส่วนกลุ่มสูงที่มีอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่า เปรียบเทียบกับกลุ่มต่ำแล้ว ในทุกระดับอายุไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นเมื่อเทียบกับกลุ่มต่ำอายุ ๑๔ ปี

ในระหว่างกลุ่มสูงด้วยกัน ความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่มีอายุต่ำสุดกับกลุ่มที่มีอายุสูงสุดเท่านั้นที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ นอกนั้นไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนในระหว่างกลุ่มต่ำ ความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่ต่างอายุกันทุกกลุ่ม ไม่มีความนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อได้แยกพิจารณาความแตกต่างที่ละองค์ประกอบแล้ว จึงรวมปัญหาทุกด้านเข้าด้วยกัน เพื่อพิจารณาความแตกต่างขององค์ประกอบทั้งสามด้านในส่วนรวมของกลุ่มตัวอย่างที่มีความแตกต่างกันทางด้านอายุ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปรากฏว่ามีความแตกต่างกันทุกกลุ่ม ดังจะได้แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยไว้ในตาราง ๒๔ ดังนี้

ตาราง ๒๔. ผลรวมค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) และความแปรปรวน (s^2) ขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างจาแนกตามอายุและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	อายุ		
		๑๗	๑๘	๑๙
สูง	N	๘๐	๑๓๐	๖๖
	$\bar{x}$	๒.๓๗๐๗	๒.๔๘๐๖	๒.๓๙๐๗
	s^2	๑.๒๕๖๖	๑.๓๒๖๔	๑.๑๔๔๗
ต่ำ	N	๘๘	๑๒๐	๑๑๗
	$\bar{x}$	๒.๔๓๑๕	๒.๕๒๗๗	๒.๕๕๕๐
	s^2	๑.๓๖๔๓	๑.๓๖๓๕	๑.๓๘๗๐
รวม	N	๑๖๘	๒๕๐	๑๘๓
	$\bar{x}$	๒.๔๓๑๐	๒.๕๐๓๖	๒.๔๕๕๗
	s^2	๑.๐๙๘๗	๑.๔๔๘๖	๑.๑๖๖๓

จากตารางนี้จะเห็นได้ว่า เมื่อคำนึงถึงปัญหาทั้งสามองค์ประกอบรวมกันแล้ว กลุ่มต่ำจะมีปัญหาทั้งสามด้านมากกว่ากลุ่มสูงในทุกระดับอายุ โดยเรียงลำดับความมากน้อยของปัญหา ตามระดับอายุถึงแก่แก่ไปหาบ้อยดังนี้ ในกลุ่มสูงอายุ ๑๘ ปี ๑๙ ปีและสูงกว่า และกลุ่มที่มีอายุ ๑๗ ปีและต่ำกว่า ในกลุ่มต่ำ กลุ่มที่มีอายุ ๑๘ ปีและสูงกว่ามีปัญหาามากที่สุด ถัดไปก็เป็นกลุ่มที่มีอายุ ๑๗ ปีและต่ำกว่า และกลุ่มที่มีอายุ ๑๘ ปี เมื่อพิจารณาจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดโดยไม่แยกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้ว กลุ่มที่มีอายุ ๑๘ ปีจะมีปัญหาทั้งสามด้านรวมกันมากที่สุด รองลงไปคือกลุ่มที่มีอายุ ๑๙ ปีและสูงกว่า ส่วนกลุ่มที่มีปัญหาน้อยที่สุด ก็คือ กลุ่มที่มีอายุ ๑๗ ปีและต่ำกว่า

เพื่อให้ทราบได้แน่นอนว่า ความแตกต่างภายในองค์ประกอบทั้งสามด้านรวมกันของ กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกันและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันนี้แตกต่างกันจริงหรือไม่ จึงได้นำค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม มาเปรียบเทียบกับ เพื่อหาค่าความแตกต่างที่มีนัยสำคัญทางสถิติ ดังในตาราง ๒๕

ตาราง ๒๕. ความแตกต่างระหว่างผลรวมของคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ขององค์ประกอบทางงานเตรียมธุรกิจ การปรับแก้ และกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบกับตามอายุและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง			t					
			สูง			ต่ำ		
	N	อายุ	๑๓	๑๔	๑๕	๑๓	๑๔	๑๕
สูง	๘๐	๑๓	๒.๘๑๒๐** ๑.๐๒๒๘ ๓.๒๔๑๒** ๘.๙๘๒๐** ๑๐.๕๑๕๘**					
	๑๓๐	๑๔	๔.๐๓๑๘** ๒.๘๘๒๘* ๓.๐๒๕๘** ๘.๓๐๑๑**					
	๒๒	๑๕	๒.๒๒๑๘** ๓.๘๘๓๐** ๘.๙๘๒๐**					
ต่ำ	๘๘	๑๓	๐.๑๘๒๘ ๑.๑๐๓๓					
	๑๒๐	๑๔	๑.๒๘๑๐					
	๑๑๙	๑๕						

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันและมีอายุต่างกัน ทุกกลุ่ม มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น ยกเว้นกลุ่มสูงอายุ ๑๔ ปี กับกลุ่มต่ำอายุ ๑๕ ปีและต่ำกว่า ซึ่งความแตกต่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

.๐๕ ภายในกลุ่มสูงด้วยกัน กลุ่มที่มีอายุ ๑๗ ปีและต่ำกว่า เปรียบเทียบกับกลุ่มที่มีอายุ ๑๙ ปีและสูงกว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนภายในกลุ่มต่ำไม่ว่าจะนำกลุ่มอายุใดมาเปรียบเทียบกัน ผลของความแตกต่างกันไม่บ่งนัยสำคัญทางสถิติแต่อย่างใด

ตอนที่ ๔ วิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบทางค่านิยมเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามตัวแปรด้านจำนวนพี่น้องในครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

สภาพเศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ที่มีจำนวนพี่น้องต่างกัน ปรากฏว่ามีความแตกต่างกัน จึงได้แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนไว้ในตาราง ๒๖

ตาราง ๒๖. ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) และความแปรปรวน (s^2) ขององค์ประกอบทางค่านิยมเศรษฐกิจ จำแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัวและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	จำนวนพี่น้อง		
		๑-๔	๕-๗	๘
สูง	N	๘๖	๖๑๓	๑๖๖
	$\bar{x}$	๒.๓๓๑๖	๒.๔๒๕๕	๒.๔๖๖๘
	s^2	๑.๖๕๘๖	๑.๑๖๖๓	๑.๓๗๘๖
ต่ำ	N	๗๖	๑๓๖	๗๗
	$\bar{x}$	๒.๕๒๕๕	๒.๕๐๐๗	๒.๕๙๖๘
	s^2	๑.๓๖๖๗	๑.๕๘๖๖	๑.๕๗๑๕
รวม	N	๑๕๕	๗๔๙	๒๔๓
	$\bar{x}$	๒.๕๖๔๑	๒.๕๑๖๗	๒.๕๘๐๓
	s^2	๔.๖๖๓๐	๔.๖๑๘๓	๔.๗๘๘๖

จากตารางนี้จะเห็นได้ว่า ในกลุ่มสูง กลุ่มที่มีปัญหามากที่สุดคือ กลุ่มที่มีจำนวนพี่น้อง ๔ คนและมากกว่า และปัญหาทางค่านิยมเศรษฐกิจจะลดน้อยลงไปตามลำดับดังนี้ กลุ่มที่มีจำนวนพี่น้อง ๕-๗ คน และ ๑-๔ คน ส่วนกลุ่มต่ำ กลุ่มที่มีจำนวนพี่น้อง ๔ คนและมากกว่ามีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด รองลงไปเป็นกลุ่มที่มีจำนวนพี่น้อง ๑-๔ คน และ ๕-๗ คนตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบกันระหว่างกลุ่มที่ประสบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน กลุ่มต่ำที่มีจำนวนพี่น้อง ๔-๗ คน มีปัญหาน้อยกว่ากลุ่มสูงที่มีจำนวนพี่น้องเท่ากันเพียงกลุ่มเดียว นอกจากนั้นกลุ่มต่ำทุกกลุ่ม จะมีปัญหาทางค่านิยมเศรษฐกิจสูงกว่ากลุ่มสูงที่มีจำนวนพี่น้องเท่ากันทั้งสิ้น เป็นที่น่าสังเกตว่า กลุ่มต่ำที่มีจำนวนพี่น้อง ๔ คนและมากกว่า มีคะแนนเฉลี่ยทางค่านิยมเศรษฐกิจสูงที่สุด รองลงมาเป็นกลุ่มสูงที่มีจำนวนพี่น้อง ๔ คนและมากกว่า เช่นกัน อี้อาจะแสดงให้เห็นว่า กลุ่มที่มีจำนวนคนในครอบครัวมาก จะมีปัญหาทางค่านิยมเศรษฐกิจมากกว่ากลุ่มที่มีจำนวนพี่น้องในครอบครัวน้อยกว่า ไปว่าจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับใด

เพื่อให้ทราบได้แน่นอนว่า ความแตกต่างดังกล่าวแล้วเป็นจริงหรือไม่ จึงได้นำค่าคะแนนเฉลี่ยของแต่ละกลุ่มมาเปรียบเทียบกัน เพื่อหาความสำคัญทางสถิติ ดังแสดงไว้ในตาราง ๒๗

ตาราง ๒๙. ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ขององค์ประกอบทางด้าน
เศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบกับตามจำนวนพี่น้อง ในครอบครัว
และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง			t					
			สูง			ต่ำ		
	N	พี่น้อง	๑-๔	๕-๗	๘	๑-๔	๕-๗	๘
สูง	๘๒	๑-๔	๓.๐๕๗๐**			๒.๕๐๑๕**		
	๑๑๓	๕-๗	๔.๑๐๘๐**			๓.๕๖๗๕**		
	๗๑	๘				๐.๕๑๐๔		
ต่ำ	๗๒	๑-๔				๐.๕๑๐๔		
	๑๓๖	๕-๗				๐.๕๑๐๔		
	๗๗	๘				๐.๕๑๐๔		

** ปีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

* ปีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันและปีจำนวนพี่น้องในครอบครัว
ไม่เท่ากัน ส่วนใหญ่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ กลุ่มสูงมี
พี่น้อง ๑-๔ คน แตกต่างจากกลุ่มต่ำมีพี่น้อง ๕-๗ คน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .๐๕ ส่วนกลุ่มสูงมีจำนวนพี่น้อง ๕-๗ คน เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มต่ำที่มีจำนวน
พี่น้องเท่ากัน ความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และกลุ่มสูงที่มีจำนวนพี่น้อง ๘ คน
และมากกว่า มีปัญหาทางด้านเศรษฐกิจน้อยกว่ากลุ่มต่ำที่มีจำนวนพี่น้อง ๑-๔ คน และ
มากกว่ากลุ่มต่ำที่มีจำนวนพี่น้อง ๘ คนและมากกว่านั้นไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ในระหว่าง
กลุ่มสูง การเปรียบเทียบกันในทุกๆกลุ่มที่แยกตามจำนวนพี่น้อง มีความแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น ส่วนในระหว่างกลุ่มต่ำ กลุ่มที่มีจำนวน

พี่น้อง ๘ คนและมากกว่า อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อทราบสภาพเศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่าง ที่จำแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัวและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า ส่วนใหญ่จะแตกต่างกันแล้ว การจะไต่ถามความแตกต่างทางปัญหาคำนการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่างนี้ โดยได้แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนไว้ในตาราง ๒๔

ตาราง ๒๔. ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) และความแปรปรวน (s^2) ขององค์ประกอบทาง
ก้านการปรับตัว จำแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัวและระดับ
สัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	จำนวนพี่น้อง		
		๑-๔	๕-๗	๘
สูง	N	๘๒	๑๖๓	๗๑
	$\bar{x}$	๒.๕๖๖๗	๒.๕๖๖๘	๒.๕๑๗๒
	s^2	๑.๓๔๗๓	๑.๑๔๖๐	๑.๕๐๒๐
ต่ำ	N	๗๒	๑๓๖	๗๗
	$\bar{x}$	๒.๗๕๕๕	๒.๖๖๖๘	๒.๗๕๕๓
	s^2	๑.๒๕๕๓	๑.๕๐๗๑	๑.๓๒๖๑
รวม	N	๑๕๔	๒๕๙	๑๔๘
	$\bar{x}$	๒.๖๗๕๕	๒.๕๙๓๓	๒.๖๔๖๗
	s^2	๔.๕๑๘๘	๔.๖๕๓๘	๔.๔๔๐๒

จากการานี้จะเห็นได้ว่า กลุ่มต่ำจะมีปัญหาทางก้านการปรับตัวมากกว่า
กลุ่มสูงทุกกลุ่มที่แตกต่างกันในด้านจำนวนพี่น้องในครอบครัว พิจารณาแยกไปตาม
กลุ่มย่อยแต่ละกลุ่ม ปรากฏว่า กลุ่มที่มีปัญหาทางก้านการปรับตัวสูงที่สุดคือ กลุ่มต่ำ

ที่มีจำนวนพี่น้องในครอบครัว ๑-๔ คน รองลงไปคือ กลุ่มค่าที่มีจำนวนพี่น้อง ๕ คน และมากกว่า ส่วนกลุ่มที่เรียกได้ว่ามีปัญหาทางก้นนั้นน้อยที่สุด คือ กลุ่มสูงที่มีจำนวนพี่น้อง ๕-๗ คน เมื่อดูค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างแยกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัวโดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างในระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้ว จะพบว่า กลุ่มที่มีปัญหาทางการปรับตัวมากที่สุด คือ กลุ่มที่มีจำนวนพี่น้อง ๑-๔ คน รองลงมา คือกลุ่มที่มีจำนวนพี่น้อง ๕ คนและมากกว่า และกลุ่มที่มีจำนวนพี่น้อง ๕-๗ คนตามลำดับ

เพื่อให้ทราบได้แน่นอนว่า ความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน โดยมีตัวแปรทางก้นจำนวนพี่น้องในครอบครัวเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย จะแตกต่างกันจริงหรือไม่ จึงได้ทำการเปรียบเทียบเพื่อหาค่านัยสำคัญทางสถิติ ดังปรากฏผลในการาง ๒๕

การาง ๒๕. ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ขององค์ประกอบทางด้าน การปรับตัว เปรียบเทียบตามจำนวนพี่น้องในครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง			t					
			สูง			ค่า		
	N	พี่น้อง	๑-๔	๕-๗	๘	๑-๔	๕-๗	๘
สูง	๘๒	๑-๔		๑.๘๗๕๕	๑.๘๖๓๑	๗.๐๙๕๑**	๓.๘๑๔๕**	๖.๖๕๓๑**
	๑๒๓	๕-๗			๐.๑๕๕๔	๕.๘๔๑๖**	๖.๑๔๔๘**	๕.๕๐๓๖**
	๗๑	๘				๘.๒๗๖๑**	๘.๘๖๔๒**	๗.๘๘๕๕**
ค่า	๗๒	๑-๔					๘.๕๑๓๘**	๐.๕๓๐๓
	๑๓๖	๕-๗						๕.๐๕๒๖**
	๗๗	๘						

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันและจำนวนพี่น้องในครอบครัวไม่เท่ากัน เมื่อเปรียบเทียบกันทุกกลุ่ม ความแตกต่างนั้นมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐ ทั้งสิ้น ในระหว่างกลุ่มสูงด้วยกัน ไม่ว่าจะนำกลุ่มที่มีจำนวนพี่น้องต่างกันกลุ่มใดมาเปรียบเทียบกัน ความแตกต่างก็ไม่ปรากฏนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนในระหว่างกลุ่มต่ำ กลุ่มที่มีจำนวนพี่น้อง ๑-๔ คน จะแตกต่างกันจากกลุ่มที่มีจำนวนพี่น้อง ๔ คนและมากกว่า อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อพิจารณาถึงความแตกต่างกันในปัญหาการเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนพี่น้องในครอบครัวต่างกันและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ปรากฏว่า ทุกกลุ่มมีความแตกต่างกัน ดังปรากฏในตาราง ๓๐

ตาราง ๓๐. ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) และความแปรปรวน (s^2) ขององค์ประกอบทาง
 กำนกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัวและ
 ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	จำนวนพี่น้อง		
		๑-๔	๕-๗	๘
สูง	N	๘๒	๑๒๓	๗๑
	$\bar{x}$	๒.๒๒๔๐	๒.๓๗๐๗	๒.๓๑๕๐
	s^2	๑.๑๕๑๔	๑.๒๑๒๒	๑.๒๔๔๗
ต่ำ	N	๗๖	๑๓๖	๗๗
	$\bar{x}$	๒.๔๑๐๒	๒.๓๕๒๖	๒.๕๐๑๓
	s^2	๑.๓๓๒๗	๑.๑๐๑๔	๑.๑๒๔๑
รวม	N	๑๕๘	๒๕๙	๑๔๘
	$\bar{x}$	๒.๓๑๑๐	๒.๓๖๑๓	๒.๔๐๘๑
	s^2	๑.๒๑๓๘	๑.๑๕๘๖	๑.๑๘๓๓

จากการรายนี้อาจเห็นได้ว่า ในกลุ่มสูง กลุ่มที่มีจำนวนพี่น้อง ๔-๗ คน เข้าร่วมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มที่มีพี่น้อง ๒ คนและมากกว่า และ ๑-๔ คน ตามลำดับ แต่ก็ยังอยู่ในปริมาณน้อยกว่ากลุ่มค่าเกือบทุกกลุ่ม คือกลุ่มค่าที่มีจำนวนพี่น้อง ๕-๗ คน มีคะแนนเฉลี่ยของการเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยน้อยกว่ากลุ่มสูงที่มีจำนวนพี่น้อง ๔-๗ คนเหมือนกัน ในกลุ่มค่า กลุ่มที่มีจำนวนพี่น้อง ๑-๔ คน เข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด รองลงไปเป็นกลุ่มที่มีพี่น้อง ๕ คนและมากกว่า และกลุ่มที่มีพี่น้อง ๕-๗ คน ตามลำดับ ถ้าพิจารณาโดยไม่แยกกลุ่มตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้ว กลุ่มที่มีพี่น้อง ๕-๗ คน เข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด และกลุ่มที่มีพี่น้อง ๑-๔ คน เข้าร่วมกิจกรรมน้อยที่สุด

เพื่อให้ทราบได้แน่นอนว่า ความแตกต่างนี้เป็นจริงหรือไม่ จึงนำคะแนนเฉลี่ยมาเปรียบเทียบหาค่าความแตกต่าง ปรากฏผลดังตารางต่อไปนี้

ตาราง ๓๑. ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ขององค์ประกอบทางค่านิยมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามจำนวนพี่น้อง ในรอบกร้วของกลุ่มตัวอย่าง และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง			t					
			สูง			ต่ำ		
	N	พี่น้อง	๑-๔	๕-๗	๘	๑-๔	๕-๗	๘
สูง	๘๒	๑-๔	๔.๑๔๘๕** ๒.๗๙๔๓** ๕.๖๔๒๓** ๔.๖๖๐๓** ๔.๙๓๖๕**					
	๑๖๓	๕-๗	๑.๘๒๐๖ ๑.๒๘๓๑ ๐.๙๖๑๔ ๑.๐๓๐๔					
	๙๑	๘	๒.๙๑๕๑** ๑.๒๕๔๑ ๒.๖๐๗๔**					
ต่ำ	๗๒	๑-๔	๑.๕๐๕๑ ๐.๒๖๗๔					
	๑๓๖	๕-๗	๑.๙๓๘๔					
	๙๗	๘						

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ในระหว่างกลุ่มสูง ความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่มีพี่น้อง ๕-๘ คน กับกลุ่มที่มีพี่น้อง ๔ คนและมากกว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนั้น มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น ภายในกลุ่มค่า ความแตกต่างในระหว่างกลุ่มที่มีจำนวนพี่น้องแตกต่างกัน ไม่พบว่ามีความนัยสำคัญทางสถิติเลย แต่ถ้านำกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันและมีจำนวนพี่น้องในครอบครัวต่างกันมาเปรียบเทียบกัน พบว่ามีความนัยสำคัญทางสถิติเป็นบางคู่เท่านั้น โดยเฉพาะคู่ที่เปรียบเทียบกับกลุ่มสูงที่มีจำนวนพี่น้อง ๕-๘ คน ทุกคู่ ไม่มีความแตกต่างที่มีนัยสำคัญทางสถิติเลย

เมื่อเปรียบเทียบองค์ประกอบครบทุกด้านแล้ว จึงได้นำผลรวมขององค์ประกอบทั้งสามด้านมาพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง ปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันและมีจำนวนพี่น้องที่แตกต่างกัน มีปัญหาทั้งสามด้านนี้แตกต่างกันด้วย ดังแสดงรายละเอียดไว้ในตาราง ๓๖ ดังนี้

ตาราง ๓๒. ผลรวมค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) และความแปรปรวน (s^2) ขององค์ประกอบทางค่านิยมธุรกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัวและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	จำนวนพี่น้อง		
		๑-๔	๕-๗	๘
สูง	N	๘๒	๖๒๓	๗๑
	$\bar{x}$	๒.๒๘๐๘	๒.๔๓๘๖	๒.๔๖๑๗
	s^2	๑.๒๗๖๘	๑.๑๔๖๓	๑.๓๖๔๔
ต่ำ	N	๗๒	๑๓๖	๗๙
	$\bar{x}$	๒.๕๘๗๐	๒.๔๘๐๕	๒.๔๙๘๖
	s^2	๑.๓๔๔๑	๑.๓๖๘๘	๑.๓๖๖๕
รวม	N	๑๕๔	๒๕๙	๑๕๐
	$\bar{x}$	๒.๔๓๗๐	๒.๔๖๐๘	๒.๔๗๖๙
	s^2	๑.๓๘๖๘	๑.๓๐๔๗	๑.๔๔๔๒

จากตาราง ๓๒ จะเห็นว่า กลุ่มที่มีปัญหาทั้งสามด้านรวมกันมากที่สุด คือ กลุ่มต่ำที่มีจำนวนพี่น้องในครอบครัว ๘ คนและมากกว่า ถ้าจะดูเฉพาะในกลุ่มต่ำก็พบว่า กลุ่มที่มีปัญหามากที่สุดคือ กลุ่มที่มีจำนวนพี่น้อง ๘ คนและมากกว่าเช่นกัน กลุ่มต่ำทุกกลุ่มไม่ว่าจะเป็นกลุ่มใดมีปัญหามากกว่ากลุ่มสูงทุกกลุ่ม และถึงแม้จะไม่คำนึงถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มที่มีปัญหาสูงสุดก็คือ กลุ่มที่มีพี่น้อง ๘ คนและมากกว่า รองลงไปเป็นกลุ่มที่มีพี่น้อง ๑-๔ คน และ ๕-๗ คน ตามลำดับ

เพื่อให้ทราบได้แน่นอนว่า ถ้าคำนึงถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและจำนวนพี่น้องในครอบครัวพร้อมๆ กันแล้ว ผลของความแตกต่างกันทั้ง

คำนวณผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและจำนวนพี่น้องนั้น จะมีสภาพปัญหาทั้งสามด้านแตกต่างกันหรือไม่ จึงได้นำไปเปรียบเทียบหาค่าที่สำคัญ ดังแสดงในการวาง ๓๓

ตาราง ๓๓. ความแตกต่างระหว่างผลรวมของคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย เปรียบเทียบตามจำนวนพี่น้องของกลุ่มตัวอย่างและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง			t					
			สูง			ต่ำ		
	N	พี่น้อง	๑-๔	๕-๗	๘	๑-๔	๕-๗	๘
สูง	๘๒	๑-๔	๓.๔๓๓๔**	๔.๐๘๕๕**	๑๐.๔๙๕๓**	๔.๘๘๖๔**	๑๐.๓๐๕๗**	
	๑๖๓	๕-๗		๑.๒๗๖๗	๘.๑๖๒๖**	๒.๘๑๖๔**	๕.๐๕๓๕**	
	๗๑	๘				๒.๐๒๘๘**	๑.๐๕๑๓	๒.๗๖๖๔**
ต่ำ	๗๒	๑-๔				๕.๘๖๑๐**	๑.๕๗๕๓	
	๑๓๖	๕-๗						๒.๖๗๔๔**
	๗๗	๘						

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันและมีจำนวนพี่น้องในครอบครัวต่างกัน กลุ่มต่ำมีปัญหามากกว่ากลุ่มสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น ยกเว้นกลุ่มสูงที่มีพี่น้อง ๘ คนและมากกว่ากับกลุ่มต่ำที่มีพี่น้อง ๕-๗ คน ที่ความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญ ในระหว่างกลุ่มสูง กลุ่มที่มีจำนวนพี่น้อง ๘ คนและมากกว่า กับ ๕-๗ คน เท่านั้นที่ต่างกันไม่จริง นอกนั้นต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ สำหรับกลุ่มต่ำ กลุ่มที่มีจำนวนพี่น้อง ๘ คนและมากกว่า กับ ๑-๔ คน เพียงอย่างเดียว

เท่านั้นที่ต่างกันใบจริง นอกนั้นพบว่าต่างกันจริงด้วยควาแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ตอนที่ ๕ วิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามรายได้ของบิดามารดาของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

องค์ประกอบแรกที่น่าสนใจมาพิจารณา คือ สภาพทางเศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่างที่ต่างกันตามรายได้ของบิดามารดาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาทางค่านเศรษฐกิจแตกต่างกัน ทั้งแสดงค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนของทุกกลุ่มไว้ในตาราง ๓๔ ดังนี้

ตาราง ๓๔. ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) และความแปรปรวน (s^2) ขององค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ จำแนกตามรายได้ของบิดามารดาของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	รายได้ของบิดามารดา			
		๑	๒	๓	๔
สูง	N	๑๐๗	๑๒๐	๓๔	๑๕
	$\bar{x}$	๒.๖๖๔๓	๒.๓๘๖๐	๒.๑๑๔๓	๒.๒๓๕๙
	s^2	๑.๓๑๖๕	๑.๑๕๓๙	๑.๑๑๙๓	๐.๘๙๘๒
ต่ำ	N	๑๑๐	๑๒๑	๓๖	๑๘
	$\bar{x}$	๒.๔๖๗๕	๒.๕๒๘๐	๒.๒๖๖๐	๒.๑๔๗๔
	s^2	๑.๕๑๔๗	๑.๓๖๘๑	๑.๓๓๘๑	๑.๔๖๐๖
รวม	N	๒๑๗	๒๔๑	๗๐	๓๓
	$\bar{x}$	๒.๖๑๔๒	๒.๔๓๕๔	๒.๑๙๒๓	๒.๑๘๗๖
	s^2	๑.๔๓๘๙	๑.๒๓๐๓	๑.๒๖๙๑	๑.๕๖๖๐

จากการร่างนี้เห็นได้ว่า ในกลุ่มสูง กลุ่มที่มีปัญหาทางค่านิยมธุรกิจมากที่สุด คือกลุ่มที่มีค่านิยมรายได้ ๐-๑๐๐๐ บาท และน้อยที่สุดคือกลุ่มที่มีค่านิยมรายได้ ๓๐๐๐ บาทและมากกว่า สำหรับกลุ่มต่ำ ปรากฏว่า กลุ่มที่มีค่านิยมรายได้ ๐-๑๐๐๐ บาท มีปัญหาสูงที่สุด และจะลดน้อยลงตามลำดับตามจำนวนรายได้ของนิคมการค้าที่ลดลง ซึ่งเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมแล้ว วัฏจักรของคะแนนเฉลี่ยก็จะเป็นไปได้ในทำนองเดียวกับกลุ่มตัวอย่างกลุ่มต่ำ

เพื่อที่จะให้ทราบได้แน่นอนว่า ความแตกต่างดังกล่าวแล้วเป็นจริงหรือไม่ จึงนำค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง ที่จำแนกตามรายได้ของนิคมการค้า และ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมาเปรียบเทียบกัน เพื่อหาว่าความแตกต่างอันมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งปรากฏผลดังแสดงในการร่าง ๓๕

ตาราง ๓๕. ค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ขององค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ เปรียบเทียบตามรายได้ของบิดามารดาและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง		t							
		สูง				ต่ำ			
	รายได้	๑	๒	๓	๔	๑	๒	๓	๔
สูง	๑	๑๑.๐๔๔๙** ๑๓.๑๘๘๐** ๕.๑๓๐๐** ๓.๐๕๒๘** ๘.๕๒๓๐** ๕.๑๓๔๕** ๕.๗๒๔๘**							
	๒	๕.๖๓๓๐** ๐.๖๕๒๐ ๗.๕๑๘๕** ๖.๕๔๖๓** ๑.๗๕๒๔ ๓.๓๓๔๐**							
	๓	๒.๐๓๖๑ ๑๐.๖๔๕๒** ๑๐.๐๓๑๑** ๒.๔๖๕๕** ๐.๕๐๔๔							
	๔	๖.๒๓๐** ๕.๔๘๑๕** ๐.๘๔๓๔ ๑.๒๑๐๗							
ต่ำ	๑	๑.๒๗๒๒ ๖.๘๑๘๐** ๗.๐๓๔๐**							
	๒	๖.๐๗๓๓** ๖.๔๕๔๗**							
	๓	๑.๗๗๕๖							
	๔								

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

กลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันตามรายได้ของบิดามารดาและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างในค่านเศรษฐกิจ พบว่า มีนัยสำคัญในระดับสูง คือ .๐๑ เกือบทั้งหมด โดยที่กลุ่มที่บิดามารดามีรายได้ ๑๐๐๑-๒๐๐๐ บาท แตกต่างกับกลุ่มที่บิดามารดามีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่าโดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ เช่นเดียวกันกับเมื่อเปรียบเทียบกลุ่มที่บิดามารดามีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า กับกลุ่มที่บิดามารดามีรายได้ ๒๐๐๑-๓๐๐๐ บาท ในระหว่างกลุ่มต่ำด้วยกัน กลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันตามรายได้ของบิดามารดา กลุ่มที่บิดามารดามีรายได้ ๐-๑๐๐๐

บาทกับ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท และกลุ่มที่มีค่านามารามีรายได้ ๒๐๐๑-๓๐๐๐ บาท กับ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันทั้งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและรายได้ของนิคมารคา ส่วนใหญ่มีความแตกต่างกันจริง โดยนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ กลุ่มสูงที่มีค่านามารามีรายได้ ๑๐๐๑-๒๐๐๐ บาท กับ กลุ่มต่ำที่มีค่านามารามีรายได้ ๒๐๐๑ ๓๐๐๐ บาท กลุ่มสูงที่มีค่านามารามีรายได้ ๒๐๐๑-๓๐๐๐ บาท กับ กลุ่มต่ำที่มีค่านามารามีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า กับ กลุ่มสูงที่มีค่านามารามีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า กับ กลุ่มต่ำที่มีค่านามารามีรายได้เท่ากัน ทั้งหมดนี้ไม่มีควาแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปได้ว่า กลุ่มที่มีค่านามารามีรายได้ต่ำ จะมีปัญหาทางด้านเศรษฐกิจสูงกว่ากลุ่มที่มีค่านามารามีรายได้สูง ไม่ว่าจะผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะอยู่ในระดับใด

สำหรับปัญหาทางด้านการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่างที่ต่างกันตามรายได้ของนิคมารคา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก็ปรากฏว่าแตกต่างกัน ดังแสดงค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนไว้ในตาราง ๓๒

ตาราง ๓๖. ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) และความแปรปรวน (s^2) ขององค์ประกอบทางด้านการปรับตัว จำแนกตามรายได้ของบิดามารดาของกลุ่มตัวอย่าง และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	รายได้ของบิดามารดา			
		๑	๒	๓	๔
สูง	N	๑๐๗	๑'๖๐	๓๔	๑๕
	$\bar{x}$	๒.๖๔๖๔	๒.๕๕๕๕	๒.๘๑๘๘	๒.๕๕๐๐
	s^2	๑.๒๙๙๗	๑.๓๒๘๖	๑.๑๙๘๙	๑.๒๘๘๐
ต่ำ	N	๑๑๐	๑๒๖	๓๖	๑๘
	$\bar{x}$	๒.๘๘๘๙	๒.๗๑๖๙	๒.๕๓๒๑	๒.๕๒๐๘
	s^2	๑.๕๕๘๘	๑.๒๕๙๘	๑.๒๓๘๖	๑.๕๑๙๗
รวม	N	๒๑๗	๒๘๖	๗๐	๓๓
	$\bar{x}$	๒.๗๕๙๓	๒.๕๘๖๗	๒.๕๗๕๐	๒.๕๓๕๑
	s^2	๕.๑๕๓๐	๔.๖๘๕๐	๔.๒๗๕๒	๔.๕๕๖๒

จากการรวบ้จะเห็นได้ว่า กลุ่มต่ำที่มีบิดามารดาบ้รายได้ ๐-๑๐๐๐ บาท มีปัญหาทางด้านการปรับตัวสูงที่สุด รองลงมาเป็นกลุ่มต่ำที่มีบิดามารดาบ้รายได้ ๑๐๐๐-๒๐๐๐ บาท ถัดไปเป็นกลุ่มสูงที่มีบิดามารดาบ้รายได้ ๐-๑๐๐๐ บาท กลุ่มอื่นๆนอกจากนี้มีปัญหาแตกต่างกับเล็กน้อย เป็นที่น่าสังเกตว่า กลุ่มสูงที่มีรายได้ของบิดามารดาสูงที่สุด มีคะแนนเฉลี่ยปัญหาทางด้านการปรับตัวสูงกว่ากลุ่มอื่นๆที่เหลืออยู่

เพื่อให้ทราบได้แน่นอนว่า ถ้าพิจารณาความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างในปัญหาทางด้านการปรับตัว โดยจำแนกกลุ่มตัวอย่างตามรายได้ของบิดามารดาและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความแตกต่างนั้นจะมีกว้าบ้เชื่อมั่นได้ตามนัยสำคัญทางสถิติ

หรือไม่ จึงนำค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาทางด้านการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่ม มาเปรียบเทียบกัน ปรากฏผลดังในตาราง ๓๗

ตาราง ๓๗. ค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ขององค์ประกอบทางด้านการปรับตัว เปรียบเทียบตามรายได้ของบิดามารดาและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง		t							
		สูง				ต่ำ			
	N	๑๐๗	๑๒๐	๓๔	๑๕	๑๑๐	๑๒๑	๓๖	๑๘
	รายได้	๑	๒	๓	๔	๑	๒	๓	๔
สูง	๑	๓.๑๑๑๕**	๒.๐๘๔๕**	๑.๙๕๒๙	๓.๑๘๕๓**	๒.๖๓๙๙**	๓.๐๐๙๕**	๒.๓๖๓๙*	
	๒		๑.๐๙๙๘	๑.๙๑๙๖	๑๘.๓๑๖๑**	๑๐.๐๙๘๘**	๒.๐๓๓๔*	๑.๒๓๓๑	
	๓			๒.๒๐๘๙*	๑๑.๑๘๒๓**	๘.๐๑๘๒**	๒.๘๖๒๘*	๑.๙๘๑๐	
	๔				๕.๓๙๘๖**	๓.๐๘๖๙**	๐.๒๙๑๙	๐.๘๐๖๓	
ต่ำ	๑					๘.๘๖๓๔**	๘.๒๑๙๙**	๒.๑๑๙๖**	
	๒						๘.๙๓๘๘**	๓.๙๑๒๙**	
	๓							๐.๑๘๙๙	
	๔								

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

กลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างทั้งรายได้ของบิดามารดาและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เมื่อนำกลุ่มสูงทุกกลุ่มมาเปรียบเทียบกับกลุ่มต่ำที่มีค่าการควมมีรายได้ ๐-๑๐๐๐ บาท และ ๑๐๐๑-๒๐๐๐ บาท พบว่า ความแตกต่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

.๐๑ ทั้งสิ้น แสดงว่ากลุ่มค่าที่บิการมารคามีรายได้้น้อย มีปัญหาทางด้านการปรับตัวมากกว่ากลุ่มสูงทุกกลุ่มจริง กลุ่มค่าที่บิการมารคามีรายได้ ๒๐๐๑-๓๐๐๐ บาท ปรากฏว่า 'เมื่อเทียบกับกลุ่มสูงที่บิการมารคามีรายได้ ๐-๑๐๐๐ บาท จะมีปัญหาลักษณะจริง โดยที่ความแตกต่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ เมื่อเทียบกับกลุ่มสูงที่บิการมารคามีรายได้ ๑๐๐๑-๒๐๐๐ บาท กับ ๒๐๐๑-๓๐๐๐ บาท ปรากฏว่าความแตกต่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แต่เมื่อเปรียบเทียบกันกับกลุ่มสูงที่บิการมารคามีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า ปรากฏว่าไม่พบความแตกต่างที่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนกลุ่มค่าที่บิการมารคามีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มสูงทุกกลุ่ม ผลแสดงว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มสูงที่บิการมารคามีรายได้ ๐-๑๐๐๐ บาท โดยที่ความแตกต่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ในระหว่างกลุ่มสูง ปรากฏว่า กลุ่มที่บิการมารคามีรายได้ ๑-๑๐๐๐ บาท เปรียบเทียบกับกลุ่มที่บิการมารคามีรายได้ ๑๐๐๑-๒๐๐๐ บาท และ ๒๐๐๑-๓๐๐๐ บาท กลุ่มที่บิการมารคามีรายได้ ๒๐๐๑-๓๐๐๐ บาท เปรียบเทียบกับกลุ่มที่บิการมารคามีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า ทั้งสามกลุ่มมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ นอกจากนั้นไม่พบบ้างความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ในระหว่างกลุ่มค่า ปรากฏว่า กลุ่มที่บิการมารคามีรายได้ ๒๐๐๑-๓๐๐๐ บาท เปรียบเทียบกับกลุ่มที่บิการมารคามีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า ดูเถิดว่านั่นที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นอกนั้นมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น

สำหรับปัญหาการเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัย ผลก็ปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและรายได้ของบิการมารคา มีความแตกต่างกัน ดังแสดงค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนไว้ในตาราง ๓๔

ตาราง ๓๘. ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) และความแปรปรวน (s^2) ขององค์ประกอบทาง
กิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกกลุ่มตัวอย่างตามรายได้ของบิดา
มารดาและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	รายได้ของบิดามารดา			
		๑	๒	๓	๔
สูง	N	๑๐๗	๑๒๐	๓๘	๑๕
	$\bar{x}$	๒.๒๕๑๓	๒.๓๓๘๕	๒.๓๑๐๘	๒.๒๖๒๖
	s^2	๑.๒๔๑๕	๑.๑๕๕๐	๑.๑๗๘๕	๑.๓๐๐๑
ต่ำ	N	๑๑๐	๑๒๑	๓๖	๑๘
	$\bar{x}$	๒.๒๔๔๖	๒.๔๔๐๗	๒.๔๕๕๑	๒.๓๓๘๕
	s^2	๑.๒๐๕๖	๑.๑๘๗๓	๑.๑๗๘๕	๑.๕๕๕๕
รวม	N	๒๑๗	๒๔๑	๗๐	๓๓
	$\bar{x}$	๒.๒๗๖๕	๒.๔๑๐๑	๒.๓๘๑๕	๒.๓๐๔๐
	s^2	๓.๘๐๓.๕	๔.๐๗๕๓	๔.๐๖๖๐	๔.๐๔๕๕

จากตารางนี้จะเห็นได้ว่า โดยเฉลี่ยแล้วกลุ่มต่ำเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่า
กลุ่มสูง โดยที่กลุ่มต่ำที่มีบิดามารดาปีรายได้ ๐-๑๐๐๐ บาท เข้าร่วมกิจกรรมน้อยที่สุด
และกลุ่มที่มีบิดามารดาปีรายได้ ๑๐๐๑-๒๐๐๐ บาท เข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด ใน
ระหว่างกลุ่มสูง กลุ่มที่เข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุดคือ กลุ่มที่มีบิดามารดาปีรายได้
๑๐๐๑-๒๐๐๐ บาท เว้นเกี่ยวกับกลุ่มต่ำ รองลงไปเป็นกลุ่มที่มีบิดามารดาปีรายได้
๐-๑๐๐๐ บาท เป็นที่น่าสังเกตว่า กลุ่มที่มีบิดามารดาปีรายได้สูงที่สุดเข้าร่วมกิจกรรม
น้อยที่สุด

เพื่อให้ทราบได้แน่นอนว่า ความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและรายได้ของบิดามารดา เป็นจริงหรือไม่ จึงนำค่าคะแนนเฉลี่ยของแต่ละกลุ่มมาเปรียบเทียบกันเพื่อหาค่าความแตกต่างที่มีนัยสำคัญทางสถิติ ดังแสดงในตาราง ๓๕

ตาราง ๓๕. ค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ขององค์ประกอบทางด้านกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรายได้ของบิดามารดา และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง		t							
		สูง				ต่ำ			
	N	๑๐๗	๑๒๐	๓๔	๑๕	๑๑๐	๖๖๑	๓๖	๑๘
	รายได้	๑	๒	๓	๔	๑	๒	๓	๔
สูง	๑	๑.๗๗๔๔	๐.๔๙๒๗	๐.๔๐๗๖	๑.๓๔๙๒	๗.๑๔๔๕	**	**	
	๒		๐.๗๖๘๔	๑.๓๕๐๖	๓.๖๐๐๒	**	**	**	
	๓			๐.๗๖๓๖	๑.๔๔๙๒	๔.๔๖๙๖	**	**	
	๔				๐.๑๓๙๙	๓.๘๕๙๖	**	**	
ต่ำ	๑					๘.๖๖๗๖	**	**	
	๒						๐.๘๔๓๓	๑.๔๘๐๗	*
	๓								๑.๗๓๖๖
	๔								

** ป็นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันและรายได้ของบิดามารดาต่างกัน ปรากฏว่า ความแตกต่างของกลุ่มค่าที่บิดามารดามีรายได้ ๑๐๐๑-๒๐๐๐ บาท และ ๒๐๐๑-๓๐๐๐ บาท เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มสูง จาแนกตามรายได้ของบิดามารดาทุกกลุ่ม มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น กลุ่มค่าที่บิดามารดามีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มสูงทุกกลุ่ม ความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนกลุ่มค่าที่บิดามารดามีรายได้ ๐-๑๐๐๐ บาท ที่เปรียบเทียบกับกลุ่มสูงที่บิดามารดามีรายได้ ๑๐๐๑-๒๐๐๐ บาท แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ นอกนั้นไม่มีนัยสำคัญ การเปรียบเทียบกับภายในกลุ่มสูง ปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และภายในกลุ่มค่า กลุ่มที่บิดามารดามีรายได้ ๑๐๐๑-๒๐๐๐ บาท และ ๒๐๐๑-๓๐๐๐ บาท มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และกลุ่มที่บิดามารดามีรายได้ ๑๐๐๑-๒๐๐๐ บาท กับกลุ่มที่บิดามารดามีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า ก็แตกต่างกันจริงโดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ เช่นกัน กลุ่มอื่นๆที่เปรียบเทียบกับกันนอกจากนี้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อรวบรวมความแตกต่างในสภาพปัญหาแต่ละด้านของกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันตามรายได้ของบิดามารดาและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้ว จะได้นำสภาพปัญหาทั้งสามด้านของกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวมาพิจารณาารวมกัน ทั้งแสดงค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนไว้โดยละเอียดในตาราง ๔๐

ตาราง ๔๐. ผลรวมของค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) และความแปรปรวน (s^2) ขององค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรายได้ของบิดามารดาและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	รายได้ของบิดามารดา			
		๑	๒	๓	๔
สูง	N	๑๐๗	๑๖๐	๓๔	๑๕
	$\bar{x}$	๒.๕๓๐๘	๒.๓๘๖๒	๒.๒๘๐๔	๒.๓๕๙๑
	s^2	๑.๓๑๔๗	๑.๒๓๘๖	๑.๑๘๒๐	๑.๑๙๖๘
ต่ำ	N	๑๑๐	๑๒๑	๓๖	๑๘
	$\bar{x}$	๒.๕๖๓๐	๒.๕๘๐๖	๒.๔๒๕๒	๒.๓๔๘๕
	s^2	๑.๔๘๗๕	๑.๒๖๘๕	๑.๒๔๘๓	๑.๕๐๒๓
รวม	N	๒๑๗	๒๘๑	๗๐	๓๓
	$\bar{x}$	๒.๕๔๗๑	๒.๔๘๑๘	๒.๓๕๒๗	๒.๓๕๓๓
	s^2	๔.๖๒๔๔	๔.๓๓๓๑	๔.๐๐๐๔	๔.๑๑๐๗

จากตารางนี้จะเห็นได้ว่า ในกลุ่มสูง กลุ่มที่มีปัญหามากที่สุดคือ กลุ่มที่บิดามารดามีรายได้ ๐-๑๐๐๐ บาท รองลงมาคือกลุ่มที่มีบิดามารดามีรายได้ ๑๐๐๑-๒๐๐๐ บาท ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า และ ๒๐๐๑-๓๐๐๐ บาท ตามลำดับ ในกลุ่มต่ำ กลุ่มที่มีปัญหาทั้งสามด้านรวมกันมากที่สุดคือ กลุ่มที่มีบิดามารดามีรายได้ ๑๐๐๑-๒๐๐๐ บาท รองลงไปเป็น กลุ่มที่มีบิดามารดามีรายได้ ๐-๑๐๐๐ บาท ๒๐๐๑-๓๐๐๐ บาท และ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า ตามลำดับ กลุ่มต่ำที่มีบิดามารดามีรายได้ต่ำ ถือเป็นไม่เกิน ๒๐๐๐ บาท มีปัญหาสูงกว่ากลุ่มสูงทุกกลุ่ม และกลุ่มสูงที่มีบิดามารดามีรายได้

ต่ำที่สุด มีปัญหามากกว่ากลุ่มค่าที่มีปริมาณการระบายได้ ๒๐๐๑-๓๐๐๐ บาท และ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า

เพื่อให้ทราบได้แน่นอนว่า ความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่าง จากแนว
ความระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และรายได้ของปริมาณการระบาย มีนัยสำคัญทางสถิติ
หรือไม่ จึงนำคะแนนเฉลี่ยของแต่ละกลุ่มมาเปรียบเทียบกัน ทั้งแสดงค่าความแตกต่าง
ระหว่างคะแนนเฉลี่ยไว้ในตาราง ๔๑

ตาราง ๔๑. ค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) ขององค์ประกอบทางด้าน
เศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่าง
ที่จำแนกตามรายได้ของปริมาณการระบายและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง		t							
		สูง				ต่ำ			
	N	๑๐๗	๑๒๐	๓๔	๖๕	๑๑๐	๑๒๑	๓๖	๑๘
	รายได้	๑	๒	๓	๔	๑	๒	๓	๔
สูง	๑	๕.๒๗๗๕** ๑๐.๓๔๔๖** ๕.๓๐๘๘** ๑.๘๕๔๗ ๓.๐๕๖๔** ๔.๕๕๘๒** ๕.๕๒๗๑**							
	๒	๔.๐๕๕๒** ๐.๗๒๒๒ ๑๑.๐๗๗๕** ๑๒.๕๒๒๕** ๑.๘๕๖๑ ๑.๐๗๒๔							
	๓	๑.๔๐๒๗ ๑๑.๖๔๐๒** ๑๒.๗๔๔๗** ๔.๗๘๗๓** ๑.๕๔๓๖							
	๔	๖.๒๗๔๘** ๖.๔๑๖๖** ๑.๘๓๐๕ ๐.๖๔๖๒							
ต่ำ	๑	๑.๐๗๒๒ ๕.๘๕๔๖** ๖.๔๗๔๔**							
	๒	๖.๘๔๖๐** ๗.๑๐๔๗**							
	๓	๒.๐๕๑๐							
	๔								

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

กลุ่มตัวอย่างที่เปรียบเทียบกันระหว่าง กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน และรายได้ของบิดามารดาต่างกัน กลุ่มสูงที่มีบิดามารดามีรายได้ ๐-๑๐๐๐ บาท มี ปัญหาทั้งสามก้านน้อยกว่ากลุ่มต่ำที่มีบิดามารดามีรายได้ ๑๐๐๑-๒๐๐๐ บาท และสูงกว่า กลุ่มต่ำที่มีบิดามารดามีรายได้ ๒๐๐๑-๓๐๐๐ บาท และ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า อย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ แต่เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มต่ำที่มีบิดามารดามีรายได้ ๐-๑๐๐๐ บาท ปรากฏว่า ความแตกต่างไบนี้นัยสำคัญทางสถิติ กลุ่มสูงที่มีบิดามารดา มีรายได้ ๑๐๐๑-๒๐๐๐ บาท มีปัญหาน้อยกว่ากลุ่มต่ำที่มีบิดามารดามีรายได้ ๐-๑๐๐๐ บาท และ ๑๐๐๑-๒๐๐๐ บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ แต่เมื่อเทียบกับ กลุ่มค่ากลุ่มอื่น ความแตกต่างไบนี้นัยสำคัญทางสถิติ ส่วนกลุ่มสูงที่มีบิดามารดามีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า มีปัญหาน้อยกว่ากลุ่มต่ำที่มีบิดามารดามีรายได้ ๐-๑๐๐๐ บาท และ ๑๐๐๑-๒๐๐๐ บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ นอกนั้นไบนี้นัยสำคัญ

ในระหว่างกลุ่มสูง กลุ่มที่มีบิดามารดามีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า เปรียบเทียบกับกลุ่มที่มีบิดามารดามีรายได้ ๒๐๐๑-๓๐๐๐ บาท และ ๑๐๐๑-๒๐๐๐ บาท ไม่พบความแตกต่างไบนี้นัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนั้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น ส่วนการเปรียบเทียบกันภายในกลุ่มต่ำ ปรากฏว่า ความ แตกต่างระหว่างกลุ่มที่มีบิดามารดามีรายได้ ๐-๑๐๐๐ บาท กับ ๑๐๐๑-๒๐๐๐ บาท ไม่ มีนัยสำคัญทางสถิติ ความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่มีบิดามารดามีรายได้ ๒๐๐๑-๓๐๐๐ บาท กับ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า ไบนี้นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ การเปรียบเทียบ ของดูอื่น ๆ นอกเหนือจากนี้ ไบนี้นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น

ตอนที่ ๒ วิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางกาย เศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนสูงและต่ำ

เมื่อได้ศึกษารายละเอียดของความแตกต่างในองค์ประกอบแต่ละด้าน ของ กลุ่มตัวอย่างจำแนกตามตัวแปรที่ต่างกันไปแล้ว ถ้าให้นำเอาองค์ประกอบทั้งสามด้านมา เปรียบเทียบกัน เพื่อศึกษาว่ามีควาสัมพันธ์กันเป็นอย่างไร จะทำให้เข้าใจถึง

สภาพของปัญหาได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งในตอนที ๖ นี้ จะได้วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทั้งสามด้านของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน

เมื่อวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงปรากฏว่า มีความสัมพันธ์กันดังแสดงในตาราง ๔๖

ตาราง ๔๖. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

N	ความสัมพันธ์ระหว่าง	r
๒๗๒	เศรษฐกิจ - การปรับตัว	๐.๘๐๘๑**
	เศรษฐกิจ - กิจกรรม	๐.๖๖๐๓**
	การปรับตัว - กิจกรรม	-๐.๐๕๔๔

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตารางนี้แสดงให้เห็นว่า ในกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างเศรษฐกิจและการปรับตัว มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างเศรษฐกิจและกิจกรรมก็เป็นไปในลักษณะเดียวกัน ส่วนระหว่างการปรับตัวและกิจกรรม ไม่พบความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำแล้ว จะพบว่า มีความสัมพันธ์กัน ดังแสดงในตาราง ๔๗

ตาราง ๔๓. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

N	ความสัมพันธ์ระหว่าง	r
๒๔๕	เศรษฐกิจ - การปรับตัว	๐.๔๖๔๐**
	เศรษฐกิจ - กิจกรรม	๐.๒๙๙๖**
	การปรับตัว - กิจกรรม	๐.๑๑๕๖*

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๔๓ จะเห็นได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ และ การปรับตัว กับองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจและกิจกรรรม มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ส่วนระหว่างองค์ประกอบทางด้านการปรับตัวและกิจกรรม มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

เพื่อให้การวิเคราะห์ค่าความสัมพันธ์ละเอียดยิ่งขึ้น จึงทำการวิเคราะห์โดยนำเอาองค์ประกอบทางด้าน เศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่ต่างกันทางด้านเพศและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ซึ่งปรากฏผลดังแสดงรายละเอียดในตอนที่ ๙

ตอนที่ ๙ วิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ตามตัวแปรทางด้านเพศ

ในกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงที่เป็นเพศชาย ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย มีราย

ละเอียด ดังแสดงในตาราง ๔๔

ตาราง ๔๔. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงที่เป็นเพศชาย

N	ความสัมพันธ์ระหว่าง	r
๑๐๗	เศรษฐกิจ - การปรับตัว	๐.๔๑๒๕**
	เศรษฐกิจ - กิจกรรม	๐.๒๑๙๕**
	การปรับตัว - กิจกรรม	๐.๐๕๗๒

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตารางนี้จะเห็นว่า องค์ประกอบทั้งสามด้านเมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว มีความสัมพันธ์กันทั้งนี้ ความสัมพันธ์ระหว่างเศรษฐกิจและการปรับตัว และเศรษฐกิจกับกิจกรรม มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ แต่ความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวและกิจกรรมไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ในกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงที่เป็นเพศหญิง ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย มีรายละเอียดดังแสดงในตาราง ๔๕

ตาราง ๔๕. ภาพสัมพันธ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านการรับรู้ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงที่เป็นหญิง

N	ความสัมพันธ์ระหว่าง	r
๑๖๕	เศรษฐกิจ - การปรับตัว	๐.๓๕๔๑**
	เศรษฐกิจ - กิจกรรม	๐.๒๐๖๖*
	การปรับตัว - กิจกรรม	๐.๐๑๕๓

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตารางนี้จะเห็นได้ว่า เศรษฐกิจและการปรับตัวของหญิงกลุ่มสูง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาทางด้านการรับรู้และกิจกรรม มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ส่วนระหว่างองค์ประกอบทางด้านการปรับตัวและกิจกรรม ไม่มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

เมื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบทางด้านการรับรู้ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จำแนกตามเพศชายและหญิง ปรากฏว่า ในแต่ละกลุ่มมีลักษณะของความสับสน ทั้งแสดงในตาราง ๔๖ และ ๔๗

ตาราง ๔๖. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำที่เป็นเพศชาย

N	ความสัมพันธ์ระหว่าง	r
๑๗๒	เศรษฐกิจ - การปรับตัว	๐.๔๐๗๔**
	เศรษฐกิจ - กิจกรรม	๐.๒๖๘๒**
	การปรับตัว - กิจกรรม	๐.๐๖๐๓

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ผลการเปรียบเทียบความสัมพันธ์ขององค์ประกอบแต่ละด้าน พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านการปรับตัวและกิจกรรม ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นอกนั้น มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ตาราง ๔๗. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำที่เป็นเพศหญิง

N	ความสัมพันธ์ระหว่าง	r
๑๑๓	เศรษฐกิจ - การปรับตัว	๐.๔๔๔๔**
	เศรษฐกิจ - กิจกรรม	๐.๓๘๕๗**
	การปรับตัว - กิจกรรม	๐.๒๑๑๖*

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จะเห็นได้ว่าลักษณะของความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เป็นเงื่อนไขเกี่ยวกับชายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ แต่ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบต่างๆ ในหญิงกลุ่มต่ำ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐ ทั้งสิ้น

เมื่อได้แยกศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบแต่ละด้านของกลุ่ม ตัวอย่างที่แยกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความแตกต่างทางด้านเพศแล้ว การจะได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดและแยกตามความแตกต่างทางด้านเพศ โดยไม่คำนึงถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย จึงรายละเอียดของผลวิจัยไว้ในตอนที่ ๔

ตอนที่ ๔ วิเคราะห์ค่าดัชนีประสิทธิผลความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำแนกตามเพศชายหญิง

กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความสัมพันธ์กันในระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ดังแสดงในตาราง ๔๔

ตาราง ๔๔. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

N	ความสัมพันธ์ระหว่าง	r
๕๖๑	เศรษฐกิจ - การปรับตัว	๐.๔๐๔๘**
	เศรษฐกิจ - กิจกรรม	๐.๖๔๑๕**
	การปรับตัว - กิจกรรม	๐.๐๔๕๔

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐

จากตารางนี้จะเห็นได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางค่าน เทรนธุรกิจ กับ การปรับตัว และความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางค่าน เทรนธุรกิจ และกิจกรรม มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐ แต่ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางค่านการปรับตัวและกิจกรรม ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อแยกกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดออกเป็นกลุ่มตัวอย่างเพศชายและกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางค่าน เทรนธุรกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย เป็นไปในทำนองเดียวกันทั้งสองกลุ่ม ดังแสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างเพศชายทั้งหมดไว้ในตาราง ๔๕ และของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงทั้งหมด ในตาราง ๕๐ ดังต่อไปนี้

ตาราง ๔๕. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางค่าน เทรนธุรกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างเพศชายทั้งหมด

N	ความสัมพันธ์ระหว่าง	r
๒๗๕	เทรนธุรกิจ - การปรับตัว	๐.๔๐๔๘**
	เทรนธุรกิจ - กิจกรรม	๐.๖๔๑๔**
	การปรับตัว - กิจกรรม	๐.๐๕๕๔

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐

จะเห็นได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางค่านการปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นอกนั้น มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐ ทั้งหมด

ตาราง ๕๐. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านการประกอบธุรกิจ การ
ปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงทั้งหมด

N	ความสัมพันธ์ระหว่าง	r
๖๘๖	การประกอบธุรกิจ - การปรับตัว	๐.๘๐๔๙**
	การประกอบธุรกิจ - กิจกรรม	๐.๖๙๘๙**
	การปรับตัว - กิจกรรม	๐.๐๖๘๘

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากการตารางนี้จะได้เห็นว่า จะมีความสัมพันธ์เป็นไปในเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง
เพศชายทั้งหมด ก็คือ ความสัมพันธ์ระหว่างการประกอบธุรกิจและการปรับตัว กับการประกอบ
ธุรกิจ และกิจกรรม มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ส่วนระหว่างองค์ประกอบทางด้านการ
ปรับตัวและกิจกรรมในวิทยาลัย ไม่พบว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ปัญหา

องค์กรประกอบต่างผลิตต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ทั้งด้านที่เกี่ยวกับสติปัญญาและ
 ไม่ใช่สติปัญญา องค์กรประกอบทางด้านที่ไม่ใช่สติปัญญานั้น ถ้าเราสามารถค้นพบว่ามี
 อะไรบ้างที่ทำให้มันเกิดมาประสบความสำเร็จหรือความสำเร็จเหลวนั้นในการเรียน จะหา
 ให้การช่วยส่งเสริมหรือการช่วยจัดปัญหาของนักศึกษา กระทำได้ตรงจุดมากขึ้น อัน
 จะยังผลให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพขึ้นด้วยเช่นกัน โดยเฉพาะนักศึกษาใน
 วิทยาลัยครูเป็นผู้ที่ควรได้รับความสนใจอย่างยิ่ง เราจะนโยบายการผลิตครูเป็น
 นโยบายการสร้างคนสร้างคนเพื่อสร้างคน สร้างผลเบื้องต้นของชาติ ถ้าผู้ที่จะ
 เป็นครูในอนาคตได้รับความเอาใจใส่ส่งเสริมองค์กรประกอบที่สนับสนุนการเรียน และ
 หาทางช่วยเหลือขององค์กรที่หน่วยรังการเรียน ครูที่ผลิตออกมาด้วยจะมีคุณภาพ
 และประสิทธิภาพ สำหรับการศึกษากันทั่วทั้งนี้ ผู้ที่จะเฝ้ามาถึงองค์กรประกอบที่ไม่
 ได้สติปัญญาทางด้านอื่น เศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของ
 นักศึกษาระดับ ป.กค. ปีที่ ๖ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำในวิทยาลัยครูภาค
 กลาง

ความมุ่งหมาย

การศึกษารังนี้มีความมุ่งหมายที่สำคัญ ๖ ประการ ดังนี้

๑. เพื่อศึกษาร่องรอยประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรม
 ในวิทยาลัย ของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

๒. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว
 และกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ จำแนก
 ตามเพศ อายุ จำนวนเงินเองในครอบครัว และรายได้ของบิดา มารดา

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ได้มาจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักศึกษาชั้น ป.ทศ. ปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๔ ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีกลาง รวม ๒ แห่ง จำนวนกลุ่มตัวอย่าง ๔๖๐ คน เป็นกลุ่มที่นิยมศึกษาต่อทางการเรียนสูง ๒๖๐ คน และกลุ่มที่ไม่ค่อยมีทัศนคติทางการเรียนต่ำ ๒๐๐ คน แบ่งเป็นชาย ๒๓๖ คน และหญิง ๒๒๔ คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

เนื่องจากแบบสอบถามไม่ไว้วางใจกับกลุ่มตัวอย่างและรวบรวมข้อมูลมาเพียง เว้นแต่การศึกษาล้วน ได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ (Computer) ทำค่าคะแนนเฉลี่ย แล้วนำค่าคะแนนเฉลี่ยมาเปรียบเทียบหาค่าอัตราส่วนวิกฤต (Critical Ratio) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างองค์ประกอบทางด้าน เทรนธุรกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ จำแนกตามเพศ อายุ (๑๙ ปีและต่ำกว่า ๑๔ ปี ๑๕ ปีและสูงกว่า) จำนวนพี่น้องในครอบครัว (๑-๔ คน ๕-๗ คน ๘ คนและมากกว่า) และรายได้ของบิดามารดา (๑-๑๐๐๐ บาท ๑๐๐๑-๒๐๐๐ บาท ๓๐๐๑ บาท และมากกว่า) หลังจากเห็นค่าคะแนนขององค์ประกอบแต่ละองค์ประกอบมาเปรียบเทียบหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Coefficient of Correlation) ในระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ ของกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันทางด้านเพศและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ข้อสังเกต

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้

๑. องค์ประกอบทางด้าน เทรนธุรกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำไม่แตกต่างกัน

๒. องค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย
ของนักเรียนชายหอที่ประสบปัญหาทางการเรียนสูงและต่ำ ไม่แตกต่างกัน

๓. องค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย
ของนักเรียนชายหอที่ประสบปัญหาทางการเรียนสูงและต่ำที่มีภาวะการป่วยโรคต่างกัน ไม่แตกต่างกัน

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัยครั้งนี้สรุปได้เป็น ๔ ตอน ดังนี้

ตอนที่ ๑

กลุ่มที่ประสบปัญหาทางการเรียนต่ำ มีปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว
และกิจกรรมในวิทยาลัยมากกว่ากลุ่มสูง และมีความแตกต่างกันมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .๐๑

ตอนที่ ๒

๑. เมื่อนำมาเปรียบเทียบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมใน
วิทยาลัยมากกว่าเพศหญิง ความแตกต่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๒. เมื่อนำมาลุ่มที่มีปัญหาทางด้านเศรษฐกิจมากกว่าหญิงกลุ่มสูงและหญิง
กลุ่มต่ำ ทางความคล้าย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ส่วนกลุ่มสูงชาย มีปัญหา
ทางด้านเศรษฐกิจไม่ต่างกันเพศชายกลุ่มต่ำ และมากกว่ากลุ่มสูงหญิงและกลุ่มต่ำหญิง
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ส่วนกลุ่มสูงหญิงและกลุ่มต่ำหญิงมีปัญหาทางความ
นี้ไม่แตกต่างกัน

๓. ปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว กลุ่มต่ำเพศชายมีปัญหามากกว่ากลุ่มสูงชาย
กลุ่มต่ำหญิง และกลุ่มสูงหญิง ทางความคล้าย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๔. กลุ่มสูงชาย กลุ่มต่ำชาย และกลุ่มต่ำหญิง เข้าร่วมกิจกรรมนอกเวลา
กัน และมากกว่ากลุ่มสูงหญิง ความแตกต่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ตอนที่ ๓

๑. ปัญหาทางด้านการเงิน

ก. กลุ่มต่ำอายุ ๑๘ ปี และต่ำกว่า มีปัญหามากกว่ากลุ่มอื่นๆทุกกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และ .๐๕

ข. กลุ่มสูงอายุ ๑๘ ปี มีปัญหาจากกลุ่มสูงอื่นๆและกลุ่มต่ำอายุ ๑๘ ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และ .๐๕ มีปัญหาไวกว่ากลุ่มต่ำอายุ ๑๘ ปีและสูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และมีปัญหาไม่แตกต่างกับกลุ่มต่ำอายุ ๑๘ ปีและต่ำกว่า

ค. กลุ่มสูงอายุ ๑๘ ปี และสูงกว่า มีปัญหาน้อยกว่ากลุ่มต่ำอายุ ๑๘ ปี และต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และ .๐๕ แต่มีปัญหาไม่แตกต่างกับกลุ่มต่ำอายุ ๑๘ ปีและสูงกว่า

ง. กลุ่มต่ำอายุ ๑๘ ปี มีปัญหาไม่แตกต่างกับกลุ่มต่ำอายุ ๑๘ ปีและสูงกว่า

๒. ปัญหาทางด้านการปรับตัว

ก. กลุ่มต่ำอายุ ๑๘ ปี และสูงกว่า มีปัญหามากกว่ากลุ่มอื่นๆทุกกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ข. กลุ่มต่ำอายุ ๑๘ ปี มีปัญหามากกว่ากลุ่มสูงทุกกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และมีปัญหาไม่แตกต่างกับกลุ่มต่ำอายุ ๑๘ ปีและต่ำกว่า

ค. กลุ่มสูงอายุ ๑๘ ปี มีปัญหามากกว่า กลุ่มสูงอายุ ๑๘ ปีและสูงกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ง. กลุ่มต่ำอายุ ๑๘ ปี และต่ำกว่า มีปัญหามากกว่ากลุ่มสูงอายุ ๑๘ ปี และต่ำกว่า และอายุ ๑๘ ปีและสูงกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๓. ปัญหาทางด้านการกิจกรรม

ก. กลุ่มต่ำอายุ ๑๘ ปี เข้าร่วมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มสูงทุกกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และ .๐๕ และมีปัญหาไม่แตกต่างกับกลุ่มต่ำด้วยกัน

ข. กลุ่มค่าอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่า เข้าร่วมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มสูง อายุ ๑๓ ปีและต่ำกว่า และอายุ ๑๔ ปี

ค. กลุ่มค่าอายุ ๑๓ ปีและต่ำกว่า เข้าร่วมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มสูง อายุ ๑๔ ปีและต่ำกว่า

ง. กลุ่มสูงอายุ ๑๕ ปีและต่ำกว่า เข้าร่วมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มสูง อายุ ๑๔ ปีและสูงกว่า

งานที่ ๔

๑. มีเหตุทางด้านเศรษฐกิจ

ก. กลุ่มค่าปีไม่อง ๔ คนและมากกว่ามีปัญหามากกว่ากลุ่มสูงปีไม่อง ๔-๗ คน กลุ่มค่าปีไม่อง ๔-๗ คน และกลุ่มสูงปีไม่อง ๔-๔ คน ทางลำดับ

ข. กลุ่มค่าปีไม่อง ๔ คนและมากกว่า มีปัญหาไม่แตกต่างกับกลุ่มสูงปีไม่อง ๔ คนและมากกว่า และกลุ่มค่าปีไม่อง ๑-๔ คน

ค. กลุ่มสูงปีไม่อง ๔ คนและมากกว่า มีปัญหามากกว่ากลุ่มสูงอื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๒. มีเหตุทางด้านการปรับตัว

ก. กลุ่มค่าปีไม่อง ๑-๔ คน มีปัญหามากกว่ากลุ่มสูงทุกกลุ่มและกลุ่มค่าปีที่ไม่อง ๔-๗ คน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และมีปัญหาต่างกันกับ กลุ่มค่าปีไม่อง ๔ คนและมากกว่า

ข. กลุ่มค่าปีไม่อง ๔ คนและมากกว่า มีปัญหามากกว่ากลุ่มสูงทุกกลุ่ม และกลุ่มค่าปีไม่อง ๔-๗ คน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ค. กลุ่มค่าปีไม่อง ๔-๗ คน มีปัญหามากกว่ากลุ่มสูงทั้งหมด แต่น้อย กว่ากลุ่มค่าต่ำกว่ากัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ง. กลุ่มสูงทุกกลุ่มมีปัญหาไม่แตกต่างกัน

๓. ปัญหาทางด้านการกิจกรรม

ก. กลุ่มค่ามีพื้นอง ๑-๔ คน เข้าร่วมกิจกรรมมากกว่า กลุ่มสูงมีพื้นอง ๑-๔ คน และ ๔ คนและมากกว่า เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มค่ามีพื้นอง ๔ คน และมากกว่า กลุ่มสูงมีพื้นอง ๕-๗ คน และกลุ่มค่ามีพื้นอง ๕-๗ คน ตามลำดับ ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกัน

ข. กลุ่มค่ามีพื้นอง ๔ คนและมากกว่า เข้าร่วมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มสูงมีพื้นอง ๑-๔ คนและ ๔ คนและมากกว่า เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มอื่นนอกจากนี้ ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกัน

ค. กลุ่มสูงมีพื้นอง ๕-๗ คน เข้าร่วมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มสูงมีพื้นอง ๑-๔ คน เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มอื่นนอกจากนี้ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกัน

ง. กลุ่มค่ามีพื้นอง ๕-๗ คน เข้าร่วมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มสูงมีพื้นอง ๑-๔ คน เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มอื่นนอกจากนี้ ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ ๕

๑. กลุ่มสูงมีคานารการมีรายได้ ๐-๑๐๐๐ บาท มีปัญหาทางด้านการปฏิบัติงานมากกว่ากลุ่มอื่นๆทุกกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๒. กลุ่มค่าที่มีคานารการมีรายได้ ๐-๑๐๐๐ บาท มีปัญหาทางด้านการปฏิบัติงานมากกว่ากลุ่มสูงที่มีคานารการมีรายได้ ๑๐๐๑-๒๐๐๐ บาท ๒๐๐๑-๓๐๐๐ บาท และ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า และมีปัญหามากกว่ากลุ่มค่าที่มีคานารการมีรายได้ ๒๐๐๑-๓๐๐๐ บาท และ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า โดยความแตกต่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น และปัญหาไม่แตกต่างกับกลุ่มค่าที่มีคานารการมีรายได้ ๑๐๐๑-๒๐๐๐ บาท

๓. กลุ่มค่าที่มีคานารการมีรายได้ ๐-๑๐๐๐ บาท มีปัญหาทางด้านการปฏิบัติงานมากกว่ากลุ่มอื่นๆทุกกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น

๔. กลุ่มค่าที่มีคานารการมีรายได้ ๒๐๐๑-๓๐๐๐ บาท เข้าร่วมกิจกรรมเท่ากับกลุ่มค่าที่มีคานารการมีรายได้ ๑๐๐๑-๒๐๐๐ บาท และ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า แต่ปัญหาจากกลุ่มอื่นๆนอกจากนี้ทุกกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๕. กลุ่มค่าที่มีความมารถขายรายได้ ๖๐๐๖-๒๐๐๐ บาท เข้าร่วมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มสูงทุกกลุ่ม กลุ่มค่าที่มีความมารถขายรายได้ ๐-๖๐๐๐ บาท และกลุ่มค่าที่มีการขายรายได้ ๓๐๐๖ บาทและมากกว่า และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มค่าอื่น ปรากฏว่าไม่แตกต่างกัน

๖. กลุ่มค่าที่มีความมารถขายรายได้ ๓๐๐๖ บาทและมากกว่า เข้าร่วมกิจกรรมน้อยกว่ากลุ่มค่าที่มีความมารถขายรายได้ ๖๐๐๖-๓๐๐๐ บาท เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มอื่นๆ ปรากฏว่าไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ ๖

๑. ในกลุ่มสูง ความสัมพันธ์ระหว่างเศรษฐกิจกับการปรับตัว และกับกิจกรรม มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ แต่ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวกับกิจกรรม

๒. ในกลุ่มต่ำ ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจกับการปรับตัว และกับกิจกรรม เมื่อไปเน้นเกี่ยวกับกลุ่มสูง แต่ความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวกับกิจกรรม มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตอนที่ ๗

๑. กลุ่มสูงทั้งชายและหญิง ปรากฏว่า ความสัมพันธ์ระหว่างเศรษฐกิจกับการปรับตัว มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ไม่พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างการปรับตัวกับกิจกรรม ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างเศรษฐกิจ กับกิจกรรมนั้น ในกลุ่มชายมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ในกลุ่มหญิง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๒. ความสัมพันธ์ระหว่างเศรษฐกิจกับการปรับตัว และกับกิจกรรม ในกลุ่มค่าชาย และกลุ่มค่าหญิง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวกับกิจกรรม กลุ่มค่าชายไม่พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ในกลุ่มค่าหญิงความสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตอนที่ ๔

เพื่อแยกพิจารณาความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างทางด้านเพศ เพื่อง่าย
 เกี่ยว ปรากฏว่า ความสัมพันธ์ระหว่างเกรดกิจกับการปรับตัว และกับกิจกรรม
 สำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐ แต่ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวกับกิจกรรม
 ทั้งนี้เป็นเหตุเดียวกันทั้งกลุ่มตัวอย่างที่เป็นชายและหญิง

อภิปรายผล

ตอนที่ ๑

กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีปัญหาทางด้านเกรดธุรกิจ การปรับตัว
 และกิจกรรมในวิทยาลัยมากกว่ากลุ่มสูง ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้ขัดแย้งกับสมมติฐานที่ตั้ง
 ไว้

ในคำที่เกี่ยวกับปัญหาเกรดเรียนนั้น อาจกล่าวได้ว่า นักศึกษาที่มีปัญหาด้าน
 ด้านการเงินจึงจะนำมาช่วยในการศึกษา และใช้จ่ายส่วนนี้ในระหว่างศึกษา จะ
 พบกลุ่มวิตกกังวลต่อปัญหาดังกล่าว อันเป็นผลทำให้ขาดกำลังใจในการเรียน ทั้งนี้
 สอดคล้องกับผลการวิจัยของไมล์ ที่พบว่า เด็กที่มาจากครอบครัวระดับกลาง จะมี
 กำลังใจเหนือกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวยากจนในการแข่งขันทางด้านวิชาการ
 ทั้งนี้ สภาพทางเศรษฐกิจที่ไปอำนวยความสะดวกในการเรียน จะมีส่วนเกี่ยวข้องกับ
 การเรียนแต่ไม่ว่าของนักศึกษาด้วย

สำหรับปัญหาทางด้านปรับตัว เพอร์กินส์ พบว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทาง
 การเรียนต่ำ จะมีปัญหาทางด้านปรับตัว ใจลอย ฝันกลางวัน ในขณะที่เด็ก
 กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง สามารถหางานและเรียนร่วมกับผู้อื่นได้อย่างดี
 สมถึก ไชยวันบุรุษ ก็ได้กล่าวว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง มี
 ความมั่นใจทางอารมณ์ดีกว่า และมีความสามารถในการบังคับตนเองมากกว่านักเรียน
 ที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ นอกจากนี้ วิทฮอด และ เลวิส (Vithall and
 Lewis, 1967 : 684) ได้กล่าวไว้ว่า ได้เป็นที่สรุปกันแล้วว่า ความสัมพันธ์

ระหว่างสถานการณ์หรือส่วนประกอบต่างๆที่เกิดขึ้นในสถานการณ์การรับมือโควิด-19 กับ ภาพของการเริ่มต้นที่เกิดขึ้นในสถานการณ์นั้นๆ เป็นเหตุและผลซึ่งกันและกัน โดยตรง ซึ่งจากผลการวิจัยครั้งนี้ ทำให้เห็นได้ชัดยิ่งขึ้นว่า สถานการณ์ปรับตัวที่ไม่ดีมีส่วนเกี่ยวข้องกับการเรียนด้วย

การเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยนั้น จากผลการวิจัยข้างบนได้ให้ข้อสรุปที่แตกต่างกับ แต่จากผลการวิจัยครั้งนี้ทำให้ทราบว่า นักศึกษาในวิทยาลัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จะเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยมากกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ การ์ ที่ว่า นักศึกษาในมหาวิทยาลัยที่มีผลการเรียนต่ำ มีความสามารถและเข้าร่วมกิจกรรมของสังคมมากกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จึงเป็นที่น่าสังเกตว่า เด็กที่มีผลการเรียนต่ำ อาจจะหาทางหลบเลี่ยงความสามารถในการเรียนที่ด้อยของเขา ด้วยการแสดงออกถึงความสามารถของเขาในกิจกรรมต่างๆ หรืออาจเป็นเพราะการสนใจเข้าร่วมกับกิจกรรมมากจนเกินไป เป็นสาเหตุส่วนหนึ่งที่พาให้ผลการเรียนด้อยลงก็เป็นได้

ตอนที่ ๒

ผลการวิจัยปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายมีปัญหาทางด้านเรื่อง การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย มากกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .๐๑ ซึ่งอาจอธิบายผลการวิจัยได้ดังนี้

๑. ปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ เพศชายมีปัญหามากกว่าเพศหญิง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ กลุ่มตัวอย่างที่เป็นชายส่วนใหญ่มีผลการกาปีรายได้ต่ำ คือมีผลการกาปีรายได้ ๐-๑๐๐๐ บาท และ ๑๐๐๑-๒๐๐๐ บาท รวมกันถึง ๘๘% ในขณะที่จำนวนทั้งสิ้น ๒๘๕ คน ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่มีผลการกาปีรายได้ต่ำ มีเพียง ๒๖% คน ในจำนวนทั้งหมด ๒๘๒ คน และอีกประการหนึ่งคือ จำนวนที่น้องในครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นชาย มีแนวโน้มว่าจะมีจำนวนมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นหญิง (ดูตาราง ๔) เมื่อเป็นเช่นนี้ กลุ่มตัวอย่างที่เป็นชายส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่

ฐานะยากจนและมีจำนวนบุตรในครอบครัวมาก จึงมีปัญหาทางด้านการเจริญเติบโตมากกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิง

๒. ปัญหาทางด้านการปรับตัวนั้น เอ็กมันด์ (Egmond, 1961:80-90) พบว่า ในเด็กชาย การขาดความสำคัญในกลุ่มเพื่อนจะมีผลต่อการเรียนมากกว่าเด็กหญิง ซึ่งการถกเถียงเป็นบุคคลสำคัญในหมู่เด็กชายนั้น นอกจากจะต้องมีความสามารถในทางหนึ่งทางใดแล้ว การมีฐานะดีก็อาจเป็นส่วนช่วยด้วยได้ ในกรณีของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ กลุ่มชายส่วนใหญ่มีปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ อันอาจจะทำให้มีปัญหาทางการปรับตัวด้วย จึงทำให้มีปัญหาทางด้านนี้สูงกว่าเพศหญิง

๓. สำหรับการเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยนั้น อาจกล่าวได้ว่า เป็นเพราะเพศชายเป็นเพศที่กระตือรือร้น ชอบแสดงออก ต้องการให้ตนเองเป็นที่รู้จักในกลุ่มเพื่อน อันเป็นลักษณะของบุคลิกภาพแบบแสดงตัว (Extrovert Personality) เพศชายจึงมีความสนใจมากกว่าเพศหญิงในการที่จะเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆที่จัดขึ้นในวิทยาลัย เพื่อให้โอกาสแก่เด็กที่มาได้ทำงานร่วมกันเป็นหมู่คณะ ได้พบปะสังสรรค์ และได้แสดงความสามารถของตน

๔. เมื่อพิจารณาถึงความแตกต่างทางด้านเพศและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนร่วมกันแล้ว ผลวิจัยปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาทั้งสามด้านมากกว่ากลุ่มอื่น ดังทราบจากผลการวิจัยในตอนแรกแล้วว่า กลุ่มตัวมีปัญหาทั้งสามด้านมากกว่ากลุ่มสูง และในตอนท้าย ก็พบว่า กลุ่มเพศชายมีปัญหาสูงกว่าเพศหญิง จึงอาจกล่าวได้ว่า ในระหว่างเพศชายด้วยกัน กลุ่มที่น่าจะมีปัญหามากที่สุด คือ กลุ่มเพศชายที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีที่น่าสังเกตคือ การเข้าร่วมกิจกรรมนั้น นอกจากกลุ่มต่ำชายแล้ว กลุ่มต่ำหญิงและกลุ่มสูงชายก็เข้าร่วมกิจกรรมมากพอๆกัน ซึ่งสำหรับกลุ่มสูงชาย อาจเป็นด้วยเหตุผลดังกล่าวแล้วในข้อ ๓ ส่วนในกลุ่มต่ำหญิง อาจเป็นเพราะความพยายามที่จะให้ได้รับการยอมรับในสังคม เพื่อไขว่คว้าความสำเร็จหรือความสามารถในทางการเรียน ก็หาทางให้ตนเองเกิดความพอใจโดยหันมาหาความสำเร็จในกิจกรรมของสังคมแทน อันเป็นลักษณะหนึ่งของกลไกของการปรับตัว (Mechanism of Adjustment) ที่เรียกกันว่า การชดเชย (Compensation)

สำหรับงานเสริมธุรกิจ แม้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหามาก แต่ก็ยังไม่แตกต่างกับกลุ่มสูงรายได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตอนที่ ๓

เพื่อพิจารณาถึงปัญหาทางด้านการธุรกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวัยชรา ของนักศึกษานักศึกษานักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ที่รายได้ต่างกัน ปรากฏผลวิจัยที่น่าสนใจดังนี้

๑. กลุ่มตัวอย่างอายุ ๑๘ ปีและต่ำกว่า มีปัญหาทางด้านการธุรกิจมากที่สุด อาจอธิบายได้ว่า เป็นเพราะนักศึกษานักศึกษาที่ยังมีอายุน้อยกว่ากลุ่มอื่นๆ ความสามารถในการใช้จ่ายเงินมีน้อยกว่ากลุ่มที่มีอายุสูงกว่า การตัดสินใจในการใช้จ่ายเงินยังไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสม อาจนำเงินรายได้ที่ได้รับจากบิดามารดาไปใช้จ่ายอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเล่าเรียน จึงทำให้เกิดปัญหาทางการเงินได้

๒. ในด้านการปรับตัว พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ ๑๘ ปีมีผลสูงกว่า นักศึกษามากกว่ากลุ่มอื่นๆทุกกลุ่ม ซึ่งน่าจะเป็นเหตุผลที่ว่า กลุ่มที่มีอายุสูงกว่าเพื่อนๆในชั้นเรียนได้เกี่ยวข้องกับอันน่าจะมีประสบการณ์ทางการเรียนได้ แต่เมื่อปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษานักศึกษา นักศึกษานักศึกษาที่ต่ำกว่าเพื่อนๆ ประกอบกับรู้สึกว่าคุณมีอายุสูงกว่าเพื่อนๆ จึงทำให้ไม่สามารถปรับตัวได้ดีเท่ากับกลุ่มอื่นๆ

๓. สำหรับการเข้าร่วมกิจกรรมในวัยชราแล้วนั้น ปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างอายุ ๑๘ ปี เข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด แต่ก็ยังไม่แตกต่างกับกลุ่มตัวอย่างอายุต่ำกว่ากลุ่มอื่นๆ ซึ่งผลการวิจัยก็เกี่ยวข้องกับผลที่ปรากฏในตอนต้น แม้จะพบว่าบรรดาบรรดาอายุที่เกี่ยวข้อง กลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มอายุก็เข้าร่วมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มสูงทุกกลุ่มอายุ ในกลุ่มที่มีอายุ ๑๘ ปี อาจมีส่วนร่วมในกิจกรรมมากกว่ากลุ่มอายุอื่นๆ เพราะส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้มีอายุ ๑๘ ปี (ดูตาราง ๘) ซึ่งนักศึกษานักศึกษาจะสนใจเข้าร่วมกิจกรรมในกลุ่มเพื่อนอายุเท่ากันมากกว่าต่างอายุกัน ผลที่แตกต่างกับกลุ่มอื่นๆ ก็ไม่น่าจะสำคัญทางสถิติ ดังนั้นอาจเป็นเพราะการแบ่งอายุในการวิจัยครั้งนี้ใกล้เคียงกันมาก ในกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับเดียวกัน ความแตกต่างทางอายุ

เพียงอย่างเดียว อาจจะไม่ได้ทำให้เกิดความแตกต่างกับเรา

ตอนที่ ๔

๑. กลุ่มค่าที่สี่พี่น้อง ๔ คนและมากกว่า เป็นปัญหาทางด้านการเสริมกิจกรรมที่สูง แต่ก็ยังมีปัญหาพอๆกับกลุ่มสูงที่ไม่ใช่พี่น้อง ๔ คนและมากกว่า ที่เห็นแบบนี้ จะเห็นได้ว่าในกลุ่มที่จำนวนคนในครอบครัวมาก จะมีปัญหาทางด้านการเสริมกิจกรรมสูง ซึ่งวิจารณ์ว่าเหตุผลแล้วก็ตามว่า น่าจะเป็นจริง เพราะจากจำนวนบุคลากรในครอบครัวที่เพิ่มขึ้นจะทำให้รายจ่ายของครอบครัวต้องเพิ่มตามไปด้วย ยิ่งจำนวนคนในครอบครัวมากยิ่งขึ้นเท่าใด ภาระเศรษฐกิจของครอบครัวก็จะประสบความยากลำบากยิ่งขึ้นเท่านั้น ซึ่ง Rich (1962 : 377) ก็กล่าวว่า ในครอบครัวใหญ่มีจำนวนบุตรในครอบครัวมาก รายจ่ายสำหรับเด็กแต่ละคน ในเรื่องอาหาร การศึกษา การรักษาโรค และเพื่อความสะดวกในการไปสถานที่ต่างๆมีน้อย นอกจากนี้ แต่ละคนยังได้รบกวนเอาใจใส่จากบิดามารดาน้อยอีกด้วย แล้วผลจากการวิจัยปรากฏอีกว่า กลุ่มค่าที่สี่พี่น้อง ๑-๔ คน ก็มีปัญหาทางด้านเศรษฐกิจพอๆกันกับกลุ่มอื่นๆถึงกล่าวข้างต้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะมีตัวแปรทางด้านรายได้ของบิดามารดาเข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งรายได้ของบิดามารดาของกลุ่มตัวอย่างนี้อาจต่ำมาก แม้จะมีจำนวนบุตรในครอบครัวน้อยก็ตาม ก็ยังมีปัญหาในทางเศรษฐกิจ

๒. ในด้านการปรับตัว กลุ่มค่าที่ไม่ใช่พี่น้อง ๑-๔ คน และ ๕ คนและมากกว่า มีปัญหามากกว่ากลุ่มอื่นๆ ทั้งนี้ก็จะสืบเนื่องมาจากการที่กลุ่มตัวอย่างทั้งสองนี้มีปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ และผลการเรียนก็ไม่ดี จึงทำให้มีปัญหาทางด้านการปรับตัวไปด้วย ส่วนกลุ่มสูงที่ไม่ใช่พี่น้อง ๕ คนและมากกว่า ซึ่งมีปัญหาทางด้านการเสริมกิจกรรมสูง แต่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วย จึงทำให้ปัญหาด้านการปรับตัวน้อยลง หรืออาจจะพูดในทางกลับกันได้ว่า แม้จะมีปัญหาทางด้านการเสริมกิจกรรมสูง แต่สามารถปรับตัวได้ดี อาจมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงก็ได้

๓. สำหรับการเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยนั้น ปรากฏว่า กลุ่มค่าไม่ว่าจะมีจำนวนพี่น้องเท่าใดไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และกลุ่มค่าทุก

กลุ่มเชื่อว่ากิจกรรมมากกว่ากลุ่มสูง ซึ่งผลก็สอดคล้องกับผลการวิจัยในตอนี่ ๑ แม้จะปีตัวแปรทางด้านจำนวนพี่น้องมาเกี่ยวข้อง ก็ยังทำให้กลุ่มค่าแต่ละกลุ่มเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยต่างกันต่ออย่างใด ซึ่งอาจเป็นเพราะการแบ่งจำนวนพี่น้องในครอบครัวในการวิจัยครั้งนี้ใกล้เคียงกันมาก จึงไม่เห็นความแตกต่าง แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า กลุ่มที่มีปัญหาทางเศรษฐกิจและการปรับตัวสูง คือกลุ่มค่าที่มีพี่น้อง ๑-๔ คน เข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุดด้วย อันแสดงถึงความสับสนในการที่จะเลือกแนวทางไปสามารถทางด้านอื่นๆ ด้วยการแสดงความสนใจให้ความร่วมมือกับกิจกรรมในวิทยาลัย ถึงได้กล่าวมาแล้วในการอภิปรายผลตอนที่ ๑

ตอนที่ ๕

๑. ปัญหาทางด้านเศรษฐกิจนั้น กลุ่มสูงที่มีคามารคามีรายได้ ๑-๑๐๐๐ บาท มีปัญหามากที่สุด รองลงไปคือกลุ่มค่าที่มีคามารคามีรายได้ ๑-๑๐๐๐ บาท เพื่อคามารคามีรายได้ต่ำ จึงมีเงินส่งเสียบุตรในการศึกษาไปด้วย แต่ก็กลับมาเป็นกลุ่มเหล่านี้จึงมีเงินให้ร่วมตัวไประหว่างการเรียนน้อย รายได้ของมีคามารคามีรายได้ต่ำเกี่ยวข้องกับปัญหาทางด้านเศรษฐกิจอย่างยิ่ง ส่วนกลุ่มค่าอื่นๆแล้วใหญ่ ปรากฏว่ามีปัญหามากกว่ากลุ่มสูง และยังแสดงให้เห็นว่า รายได้ของมีคามารคามีรายได้ต่ำจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับผลการเรียนอยู่บ้าง

๒. ทางด้านการปรับตัว ปรากฏว่า กลุ่มค่าที่มีคามารคามีรายได้ ๑-๑๐๐๐ บาท มีปัญหาที่สุด ทั้งนี้ น่าจะเป็นผลสืบเนื่องมาจากการที่กลุ่มค่าที่มีปัญหาทางด้านเศรษฐกิจสูง ส่วนกลุ่มสูงที่มีคามารคามีรายได้ต่ำซึ่งมีปัญหาด้านเศรษฐกิจสูง อาจมีปัญหาทางด้านการปรับตัวน้อยได้ ตามเหตุผลเช่นเดียวกับที่กล่าวแล้วในข้อ ๑ ตอนที่ ๔

๓. สำหรับการเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยนั้น ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มค่าจาแนกตามรายได้ของมีคามารคามีรายได้เข้าร่วมกิจกรรมไปแตกต่างกัน ยกเว้นกลุ่มค่าที่มีรายได้ ๑-๑๐๐๐ บาท ที่เข้าร่วมกิจกรรมน้อยที่สุด ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะปัญหาด้านเศรษฐกิจที่อยู่มาก จึงไม่อาจเข้าร่วมกิจกรรมได้อย่างเต็มที่ เพราะกิจกรรมบางอย่าง

ต้องไ้เงิน แต่โดยส่วนรวม กลุ่มต่ำทุกกลุ่มรายได้ก็ยังเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มสูง อันเป็นการยืนยันผลการวิจัยในตอนแรก แต่จากผลการวิจัยในตอนนี้ ก็แสดงว่ารายได้ของมีความร่ำรวยมีส่วนเกี่ยวข้องกับการเข้าร่วมกิจกรรมมากหรือน้อยน้อยมาก

ตอนที่ ๒

เมื่อพิจารณาถึงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบทางค่าเบรชชุกวิ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ผลวิจัยอาจอธิบายได้ดังนี้

๑. ทั้งกลุ่มสูงและต่ำ เทรนรักจะทำการปรับตัวมีความสัมพันธ์กัน ทั้งนี้ น่าจะเป็นเพราะ ธรรมชาติของเด็กวัยรุ่นที่ต้องการการยอมรับจากสังคม การเป็นหนึ่งในหมู่เพื่อนฝูง เชื่อมีปัญหาทางด้านการปรับตัว เด็กเหล่านี้ก็จะรู้สึกว่าตนเองไม่เท่าเทียมกับเพื่อนฝูง อาจอาจจะเกิดจากไม่สามารถแข่งกายไล่ล่าเท่าเพื่อน ไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมบางอย่างที่ต้องใช้เงินสูงได้เหมือนเพื่อน ไม่อาจไ้จ่ายเงินเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจได้ตามที่ถนัดถใจ เหล่านี้เป็นต้น เพื่อเป็นเหตุให้มีปัญหาทางด้านการปรับตัวสูงตามปัญหาทางด้านการปรับตัวไม่ด้วย

๒. ทั้งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ องค์ประกอบทางค่าเบรชชุกวิมีความสัมพันธ์กับการเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัย อันอาจกล่าวได้ว่า จากความต้องการสนุกสนานในกลุ่มเพื่อนเพศเดียวกันและต่างเพศ ความต้องการให้มีการทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม ไ้วางแผนงานและมีส่วนรับผิดชอบในกลุ่ม (บ.ค.ชัย บุญสาย, ๒๕๐๘ : ๑๖๐) ทำให้นักศึกษาในวิทยาลัยครูสนใจเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆที่จัดขึ้นในวิทยาลัยมาก และจากการเข้าร่วมกิจกรรมนี้เองทำให้เกิดความจำเป็นในการไ้จ่ายเงินเพิ่มขึ้น นักศึกษาผู้ใดที่เข้าร่วมกิจกรรมมาก ก็ย่อมมีปัญหาทางด้านการปรับตัวสูงด้วย

๓. ความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวและกิจกรรมของกลุ่มสูง ไม่ค่อยมีสำคัญทางสถิติ บวกกล่าวได้ว่า ไม่ว่าจะมีปัญหาทางด้านการปรับตัวมากหรือน้อย จะไม่ทำให้การเข้าร่วมกิจกรรมของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมากหรือน้อย

ตามไปด้วย แต่ว่าผลการวิจัย ถ้า x ออกมาเป็นลบ อันแสดงถึงแนวโน้มของกลุ่มสูงว่า ถ้ามีปัญหาทางด้านการปรับตัวสูงจะเข้าร่วมกิจกรรมน้อย แม้ความสัมพันธ์อันนี้จะไม่ใช่มีนัยสำคัญทางสถิติ ก็อาจอธิบายได้ว่า กลุ่มสูงนั้นมีแนวโน้มที่จะเคยพบปัญหาการปรับตัวของากับด้วยการหันมาเอาใจใส่ทางด้านการเรียนให้สูงขึ้น เพื่อประชนผลาเร็วจากการยอมรับของสังคม เพราะเป็นทางที่คนสามารถจะทำได้สำเร็จได้ง่าย เมื่อเริ่มแรกก็จึงทำให้ปลุกตัวออกจากการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ

๔. สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวและกิจกรรมของกลุ่มเท่านั้น ปรากฏว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ อันอาจอธิบายได้เ็นทางตรงข้ามกับกลุ่มสูง ก่อน กลุ่มต่ำไม่สามารถจะเคยความไปเข้าร่วมในการปรับตัว โดยความสามารถทางด้านการเรียนได้ จึงหันไปเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆเพื่อแสวงหาความสามารถในการทำกิจกรรมต่างๆเพื่อให้ตนสามารถอยู่ในสังคมในวิทยาลัยได้อย่างมีความสุขและมี ความพอใจมากยิ่งขึ้น

ตอนที่ ๓

ผลการวิจัยปรากฏว่า ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างเพศ ชาย-หญิง ที่มีนัยสำคัญด้านการเรียนสูง เป็นไปในลักษณะเกี่ยวกับทุกประการ คือ ความสัมพันธ์ระหว่างเศรษฐกิจกับการปรับตัว และ เศรษฐกิจ กับ กิจกรรม มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ แต่ไม่พบความสัมพันธ์อันมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างการปรับตัวกับ กิจกรรม อันอาจอธิบายได้เ็นแห่งองเกี่ยวกับการอธิบายในตอนที่ ๒ แต่เป็นที่น่าสนใจเห็นว่า ถ้าใช้ประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ r สูงกว่า .๖๖ จึงแสดงว่า ความเกี่ยวข้องกันระหว่างองค์ประกอบทั้ง สามด้านของรายสูงกว่าของหญิง

ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจกับการปรับตัวในกลุ่มต่ำ ทั้ง ชายและหญิง เป็นเ็นเกี่ยวกับกลุ่มสูง ถ้าสมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ได้สูงกว่ากลุ่มสูง ทั้งนี้เพราะว่า กลุ่มต่ำมีปัญหาทางด้านเศรษฐกิจและการปรับตัวมากกว่ากลุ่มสูง ดังปรากฏผลการวิจัยในตอนที ๑ ความสัมพันธ์จึงสูงมากขึ้นด้วย ส่วนความสัมพันธ์

ระหว่างองค์ประกอบทางค่านิยมเชื่อกับกิจกรรม พบปรากฏว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้งนายและหญิง ซึ่งสูงกว่ากลุ่มสูง จึง นายและหญิง จึงเป็นด้วยเหตุผลถึงกล่าวแล้วข้างต้น

ผลการวิจัยปรากฏว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวกับกิจกรรมในกลุ่มค่าหญิง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แต่ในกลุ่มค่า นายไม่พบความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญ อาจเป็นเพราะว่า เพศ นาย เพื่อมีปัญหาทางด้านการปรับตัว โอกาสที่จะแสดงความสามารถทางอื่นเพื่อทดแทนความสามารถในการปรับตัวจึงมากกว่านายหญิง เพราะนักศึกษาชายในวิทยาลัยทุกแห่ง มีอิสระมากกว่านักศึกษาหญิงซึ่งทุกคนจะต้องอยู่ประจำในสถานศึกษา โอกาสที่นักศึกษาหญิงจะได้แสดงออกมีแต่ในกิจกรรมที่จัดขึ้นในวิทยาลัยเท่านั้น กลุ่มค่าหญิงที่มีปัญหาทางด้านการปรับตัว จึงเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มค่า นายที่มีปัญหาทางด้านการปรับตัว นั่นคือ

ตอนที่ ๔

ผลการวิจัยในตอนี้ ปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันทางด้าน เพศ อย่างเดียว ทั้งนายและหญิง ต่างก็มีความสัมพันธ์ในระหว่างองค์ประกอบทั้งสามด้านในลักษณะเดียวกัน คือ ความสัมพันธ์ระหว่างเชื่อกับการปรับตัว และเชื่อกับกิจกรรม มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น ทำให้เห็นได้ชัดว่าไม่ว่าจะประสบปัญหาเรื่องการเรียนในระดับใด ถ้ามีปัญหาทางด้านเชื่อกับการปรับตัวให้ปัญหาทางด้านการปรับตัวและกิจกรรมตามไปด้วย ส่วนปัญหาทางด้านการปรับตัวกับกิจกรรมนั้น ไม่พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งแสดงว่าการมีปัญหาทางด้านการปรับตัว ไม่พบต่อการเข้าร่วมกิจกรรมมากหรือน้อย ในกลุ่มตัวอย่างที่แยกพิจารณาเฉพาะทางด้านเพศเพียงอย่างเดียว จะแตกต่างกับไปบ้างเล็กน้อยก็นำเอาผลกระทบจากการเรียนสูงและค่ามาพิจารณาด้วยแล้ว จึงได้อธิบายผลการวิจัยไปแล้วในตอนที่ ๓

เปรียบเทียบผลการวิจัย

เนื่องจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ดำเนินการเป็นโครงการการวิจัยร่วมกัน โดยคณะผู้วิจัย ๕ คน แยกกันศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาของวิทยาลัยครู ในนครหลวงกรุงเทพมหานคร ภาควิชาการ ภาควิชาการศึกษาศาสตร์ ภาควิชาการศึกษาศาสตร์ และ ภาควิชาการ ซึ่งปรากฏผลวิจัยที่น่าสนใจ สามารถนำไปเปรียบเทียบกันได้ดังนี้

๑. ได้พบว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีปัญหาทั้งสามด้านมากกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ทั้งนี้เป็นเช่นเดียวกันทุกภาค นอกจากภาคเหนือ ที่พบว่า กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีปัญหาทั้งด้านเศรษฐกิจและการปรับตัวสูงกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง แต่ทั้งสองกลุ่มนี้เข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยมากพอๆกัน

๒. เมื่อจำแนกตามความแตกต่างทางด้านเพศ พบว่า ผลการวิจัยของผู้วิจัยแต่ละคนสอดคล้องกัน คือ เพศชายมีปัญหาทั้งสามด้านมากกว่าเพศหญิง นอกจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาของวิทยาลัยครูในภาคเหนือที่ชายและหญิงเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยมากเท่าๆกัน ส่วนปัญหาอีกสองด้าน ชายก็ยังจะมีปัญหามากกว่าหญิง เช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาในวิทยาลัยครูภาคอื่นๆ

๓. ถ้านำตัวแปรอื่นๆมาพิจารณาพร้อมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้ว ผลวิจัยของผู้วิจัยแต่ละคนปรากฏว่าส่วนใหญ่สอดคล้องกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

๓.๑ ปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ ส่วนใหญ่พบว่ากลุ่มต่ำรายมีปัญหามากที่สุด นอกจากภาคกลางที่กลุ่มต่ำรายมีปัญหามากพอๆกันกับกลุ่มสูงราย และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กลุ่มที่มีปัญหามากที่สุดคือกลุ่มต่ำหญิง ถ้าดูตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว พบว่า กลุ่มต่ำที่มีพี่น้อง ๔ คนและมากกว่ามีปัญหาสูงมากกว่ากลุ่มอื่นๆ แต่ในภาคกลางปรากฏว่า กลุ่มต่ำที่มีพี่น้อง ๑-๔ คน และกลุ่มสูงที่มีพี่น้อง ๔ คน และมากกว่า ก็มีปัญหาสูงมากเช่นเดียวกัน ถ้าพิจารณาตามรายได้ของบิดามารดา ปรากฏว่า นักศึกษาในภาคเหนือ ภาคใต้และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กลุ่มต่ำที่บิดามารดามีรายได้ ๐-๑๐๐๐ บาท มีปัญหามากที่สุด ส่วนในภาคกลาง กลุ่มสูงที่

บิคารคามมีรายได้ ๐-๑๐๐๐ บาท มีปัญหามากที่สุด แต่ในนครหลวงกรุงเทพมหานครบุรี ปรากฏว่า ทั้งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำที่บิคารคามมีรายได้ ๐-๑๐๐๐ บาท มีปัญหามากพอๆกัน เมื่อพิจารณารายได้ของบิคารคามของกลุ่มตัวอย่างทุกภาค พบสิ่งที่น่าสนใจว่า นักศึกษาในวิทยาลัยครูส่วนใหญ่มีฐานะเศรษฐกิจในระดับต่ำ คือ กลุ่มที่บิคารคามมีรายได้ต่ำ : กลุ่มที่บิคารคามมีรายได้สูง เป็นดังนี้ ในนครหลวงกรุงเทพมหานครบุรี เป็น ๖.๔ : ๖.๕ ภาคกลางและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็น ๓.๓ : ๐.๗ ภาคเหนือและภาคใต้ ๓.๔ : ๐.๖ จะเห็นได้ว่า นักศึกษาในวิทยาลัยครูในนครหลวงกรุงเทพมหานครบุรีมีฐานะดีกว่านักศึกษาในวิทยาลัยครูภาคอื่นๆ นักศึกษาในภาคเหนือและภาคใต้มีฐานะต่ำกว่านักศึกษาในภาคกลางและภาคตะวันออกเฉียงเหนือเล็กน้อย

๓.๒ ปัญหาทางด้านการปรับตัว ผลวิจัยปรากฏว่า ในทุกกลุ่มที่มีปัญหาทางคามเศรษฐกิจสูง ก็จะมีปัญหาทางด้านการปรับตัวสูงตามไปด้วย เป็นเช่นนี้เหมือนกันทุกภาค ยิ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของผู้วิจัยเองที่พบความสัมพันธ์ในระหว่างองค์ประกอบทางคามเศรษฐกิจและการปรับตัว

๓.๓ ปัญหาทางด้านการเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัย ปรากฏว่า นักศึกษาในนครหลวงกรุงเทพมหานครบุรี ภาคเหนือ และภาคใต้นั้น กลุ่มต่ำชายเข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือกลุ่มต่ำหญิงเข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด ส่วนในภาคกลางพบว่ากลุ่มต่ำชาย กลุ่มต่ำหญิงและกลุ่มสูงชาย เข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยมากเท่าๆกัน ถ้าพิจารณาตามอายุของกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏว่า กลุ่มต่ำอายุ ๑๕ ปีและมากกว่าเข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด เฉพาะในภาคกลางเท่านั้นที่พบว่ากลุ่มต่ำทุกระดับอายุเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยมากเท่าๆกัน เมื่อพิจารณาคามรายได้ของบิคารคามของกลุ่มตัวอย่าง ผลการวิจัยปรากฏว่าแตกต่างกันไปดังนี้ ในนครหลวงกรุงเทพมหานครบุรี กลุ่มต่ำที่บิคารคามมีรายได้ ๖๐๐๑-๓๐๐๐ บาท เข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ทั้งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำที่บิคารคามมีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่าเข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด ในภาคเหนือและภาคใต้ กลุ่มที่เข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด คือ กลุ่มต่ำที่บิคารคามมีรายได้ ๐-๑๐๐๐ บาท

และ ๑๐๐๑-๒๐๐๐ บาท ตามลำดับ ส่วนในภาคกลางปรากฏว่า กลุ่มค่าทุกกลุ่มที่แตกต่างกันตามรายได้ของบิดามารดาเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยมากเท่าๆกัน ทั้งนี้ ยกเว้นกลุ่มค่าที่บิดามารดามีรายได้ ๐-๑๐๐๐ บาท

ข้อเสนอแนะ

๑. ข้อเสนอแนะทางการศึกษา

๑.๑ แผนกแนะแนวในสถาบันฝึกหัดครูควรได้พิจารณาช่วยเหลือทางลดปัญหาทางด้านเศรษฐกิจของนักศึกษา โดยอาจจัดหาทุนการศึกษาหรือให้เป็นเงินยืม จากผลการวิจัยพบว่านักศึกษาชายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและค่ามีปัญหาทางค่านี้น้อยมาก ดังนั้นควรพิจารณาให้ความช่วยเหลือแก่นักศึกษาชายมากเป็นพิเศษ

๑.๒ แผนกแนะแนวในสถาบันฝึกหัดครู ควรได้เปิดโอกาสให้นักศึกษาทุกคนได้เข้ารับบริการให้คำปรึกษา เพื่อให้สามารถช่วยเหลือตนเองในการแก้ปัญหาทางด้านการปรับตัวได้ดียิ่งขึ้น อันจะเป็นผลทางหนึ่งที่ทำให้การเรียนมีคุณภาพดีขึ้น

๑.๓ แผนกแนะแนวควรได้ให้ความช่วยเหลือแก่นักศึกษาทุกคนในการเลือกเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัย ให้อยู่ในปริมาณที่เหมาะสมและตรงกับความสามารถ

๑.๔ สถาบันฝึกหัดครูควรได้วิเคราะห์กิจกรรมต่างๆที่จัดขึ้นในวิทยาลัยว่ามีส่วนจะส่งเสริมหรือเหนี่ยวนำการเรียนของนักศึกษาหรือไม่ เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาได้รับประโยชน์จากกิจกรรมที่สนับสนุนการเรียน

๑.๕ สถาบันฝึกหัดครูควรจะได้หาทางแก้ไขปัญหาค่านต่างๆที่จะเกิดขึ้นแก่นักศึกษา โดยพิจารณาปัญหาทั้งค่านสติปัญญาและไม่ใช้สติปัญญา เพื่อส่งเสริมการเรียนของนักศึกษา

๒. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

๒.๑ ควรจะได้วิจัยองค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญาอื่นๆที่น่าจะมีส่วนทำให้เกิดผลการเรียนสูงและต่ำ เช่น ทักษะจิตต่ออาชีพครู ระเบียบความมุ่งหวังในการเรียน

๒.๒ ควรจะได้้นำตัวแปรทางค่านอื่นๆ อาทิเช่น อาชีพของบิดามารดา ระดับการศึกษาของบิดามารดา มาพิจารณาพร้อมกับองค์ประกอบต่างๆด้วย.

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- จุไรตรี รุณศิริรังษ์ ความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมมาจริยธรรมา
การเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๘, ๔๔ หน้า.
- จูม รุบสาย, บ.อ. จิตวิทยาในวัดประจำวัน ไทยวัฒนาพานิช ๒๕๐๘, ๔๔๖
หน้า.
- บุญยะ อัคราธร "การพัฒนาประเทศของรัฐบาลในระบบประชาธิปไตย" วารสาร
สภาการศึกษาแห่งชาติ ๔(๑๐) : ๑๖ - ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๑๓.
- ประสาธต์ หักกิ่งไธสง ปัญหาสังคม สำนักพิมพ์ก้าวหน้า ๒๕๑๕, ๓๐๔ หน้า.
- ไพฑูริย์ พันธุมาลินทร์ "การวัดกิจกรรมนักเรียน" หลักการบริหารโรงเรียน โรงพิมพ์
วัฒนาพานิช ๒๕๑๑, ๑๖๔ หน้า.
- ไพฑูริย์ หวังพานิช ความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับผลการเรียนของ
นิสิตปีที่ ๓ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๐ ปรียญา
นิเทศ กศ.บ. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๑, ๑๑๖ หน้า.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง แผนพัฒนาการศึกษาฉบับที่ ๒ โรงพิมพ์การศาสนา
พระนคร ๒๕๑๐.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง แผนพัฒนาการศึกษาฉบับที่ ๓ โรงพิมพ์การศาสนา
พระนคร ๒๕๑๕.
- สงกิตติ ไวยธัญญ์ การศึกษาเปรียบเทียบคุณลักษณะทางจิตวิทยาของนักเรียนที่มีความ
สามารถในการเรียนสูงกับนักเรียนที่มีความบกพร่องในการเรียนต่ำ ในระดับ
มัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วัฒนาพานิช
ก.บ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๑๑, ๖๕ หน้า.

สมใจ หิเพงษ์ การศึกษาก่อนวัยเรียนและควา้งต้องการของนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตร
วิชาการศึกษาขั้นสูงที่อยู่ในวิทยาลัยครูส่วนกลางและส่วนภูมิภาค มีการศึกษา
๒๕๑๒ ปริทัศน์พิมพ์ กทม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๒,
๑๕ หน้า.

สมบัติ ไชยธรรม การสำรวจหาความต้องการนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร มี
การศึกษา ๒๕๑๔ ปริทัศน์พิมพ์ กทม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
๒๕๑๔, ๑๕๘ หน้า.

สามัญเกอมา, กรม รายงานการวิจัย : สภาพการรู้หนังสือของผู้จบมัธยมศึกษาปีที่ ๕
โรงเรียนสุรศักดิ์ ๒๕๑๒, ๒๖๕ หน้า.

สุภรณ์ ศรีเพ็ญ การบริหารการศึกษา โรงพิมพ์บางกอกการพิมพ์ พระนคร ๒๕๐๓,
๒๕ หน้า.

American Association of Colleges for Teacher Education, Student
Personnel Services, 1949 , 240 pp.

Barry, Ruth and Wolf, Levery, Guidance-Personnel Work, Teachers
College, Columbia University, 1957, 234 pp.

Bell, James W., "A Comparison of Dropouts and Nondropouts on
Participation in School Activities", The Journal of
Educational Research, 60(6) : 248-251, February, 1967.

Bertrand, Alvin L., "School Attendance and Attainment - Function
and Dysfunction of School and Family Social Systems",
Social Forces, 40 : 228-233, March, 1962.

- Blair, Glenn Myers, Jones, R. Stewart and Simpson, Ray H.,
Educational Psychology, The Macmillan Company, New York,
 1962, 678 pp.
- Bowman, Paul H., "Family Role in the Mental Health of School"
Mental Health and Achievement, John Wiley & Sons, Inc.,
 London, 1965.
- Bredfield, E.L., "College Adjustment and Performance of Low-
 income Freshman males", Personnel and Guidance Journal,
 46 : 123-129, 1967.
- Carr, James Francis, "The Problem Area of Selected Group of
 Student at Florida State University as Indicated by
 the Mooney Problem Check List", Thesis Abstract Series,
 School of Education, Indiana University, 1956, pp. 93-97.
- Cohen, L. and Child, D., "Some Sociological and Psychological
 Factors in University Failure", The Durham Research
 Review, 5(22) : 365-372, 1969.
- Cook, Edward S., Jr. "An Analysis of Factors Related to Withdraw-
 al From High School Prior to Graduation", The Journal of
 Educational Research, 50 : 191-196 ; November, 1956.
- Coster, John K., "Some Characteristics of High School Pupils
 From Three Income Groups", Journal of Educational
 Psychology, 50 : 55-62 ; April 1959.
- Desena, Paul A., "The Role of Consistency of Identifying Charac-
 teristics of Three Levels of Achievement", The Personnel
 and Guidance Journal, 43 : 145-149, 1964.
- Deutsch, Martin and Lrown, Bert, "Social Influences in Negro-
 White Intelligence Differences", Journal of Social Issues,
 20 : 24-35.; April 1964.

- Donivan, Watley J., "Personal Adjustment and Prediction of Academic Achievement", The Journal of Applied Psychology, 49 • 20-22, 1965.
- Eichhorn, Robert L., and Kallas, Gerald J., "Social Class Background as a Predictor of Academic Success in Engineering", Journal of Engineering Education, 52 • 507-512; April 1962.
- Elliott, Delbert S., Voss, Harmin L. and Wendling, Aubrey, "Capable Dropouts and Social Malieu of the High School", The Journal of Educational Research, 60(4) • 180-186; December 1966.
- Engle, A.D., Davis, D.A., and Muzer, G.E., "Interpersonal Effects on Underachievers", The Journal of Educational Research, 61 • 210-218, 1968.
- Frankel, Edward, "A Comparative Study of Achieving and Under-achieving High School Boys of High Intellectual Ability", The Journal of Educational Research, 53 • 172-180, 1960.
- Garrett, Henry E., Great Experiments in Psychology, Appleton-Century-Crofts, Inc., New York, 1951, pp. 219-241.
- Garrett, Henry E., and Woodworth, A.S., Statistics in Psychology and Education, Vakils, Feffer and Simons Private Ltd., Bombay, 1967, 492 pp.
- Gronlund, Norman E., Sociometry in the Classroom, Harper & Brothers, New York, 1959, 340 pp.
- Guildford, Henry E., Fundamental Statistics in Psychology and Education, Kogakusha Company, Ltd., Tokyo, 1965, 486 pp.
- Hall, Lincoln H., "Selective Variables in the Academic Achievement of Junior College Students from Different Socio-economic Backgrounds", The Journal of Educational Research, 63(2) : 60-62 ; October 1969.

- Hall, Lincoln H., "Selective Variables in the Academic Achievement of Junior College Students from Different Socioeconomic Backgrounds". The Journal of Educational Research, 63(2). 60-62 ; October 1969.
- Hilgard, Ernest R., Theories of Learning, Appleton-Century-Crofts, Inc., New York, 1956, 409 pp.
- Ivins, Wilson H. and Runge, William L., Work Experience in High School, The Ronald Press Company, 1951, 507 pp.
- Jones, Esther Lloyd and Smith, Margaret Ruth, Student Personnel Work as Deeper Teaching, Harper & Brothers, 1954, 361 pp.
- Kakkar, S.B., "Social Acceptance and School Success", The Journal of Educational Research, 59(9) 429-430 ; May-June 1966.
- Lanier, J.A., "A Guidance Faculty Study of Student Withdrawals", The Journal of Educational Research, 43 . 205-212, 1949.
- Loomis, S.D. and Green, A.W., "The Pattern of Mental Conflict in a Typical State University", Journal of Abnormal and Social Psychology, 42 : 342-355, 1947.
- McNemarr, Guinn, Psychological Statistics, John Wiley & Sons, Inc., New York, 1955, 408 pp.
- Mouley, George J., Psychology for Effective Teaching, Holt, Rinehart and Winston, Inc., New York, 1962, 639 pp.
- O'Donovan, Thomas R. and Leila, Sister Mary, S.S., "Nonacademic Involvement of Students and Their Academic Achievement", Catholic Educational Review, 62 : 217-230 ; April 1964.
- Olson, J.C., Child Development, Boston Heath and Company, 1959.

- O'Shea, Arthur J., "Low-Achievement Syndrome Among Bright Junior High School Boys", The Journal of Educational Research, 63(6) : 257-262 ; February 1970.
- Ovard, Glen F., Administration of the Changing Secondary School, The Macmillan Co., New York, 1969, pp. 298-323.
- Jenkins, H.V., "Classroom Behavior and Underachievement", American Educational Research Journal, 2 : 1-12, 1965.
- Poc, Anne, "A Psychological Study of Eminent Psychologists and Anthropologists and a Comparison with Biological and Physical Scientists", Psychological Monographs, 67(2), 1953.
- Ruch, Floyd L., Psychology and Life, Scott, Foreman and Company, Chicago, 1963, 685 pp.
- Sandefur, J.T. and Bigge, Jeanette, "An Investigation of the Relationship between Recognized Problems of Adolescents and School Achievement", The Journal of Educational Research, 59 : 473-474 ; July-August , 1966.
- Chertzers, Druce and Peters, Herman J., Guidance : Techniques for Individual Appraisal and Development, The Macmillan Co., New York, 1965, 390 pp.
- Smith, Ireland, "Significant Differences Between High-Ability Achieving and Non-Achieving College Freshman As Revealed by Interview Data", The Journal of Educational Research, 59(1) : 10-12 ; September 1965.
- Toby, Jackson, "Orientation as a Factor in the School Maladjustment of Lower-Class Children", Social Forces, 35 : 266, 1957.

Travers, Robert M. ., Educational Measurement, The Macmillan Company, New York, 1955, 420 pp.

Vaughn, Richard P., "Academic Achievement, Ability and MMPI Scales", The Personal and Guidance Journal, 46 : 156-159, 1967.

Whithall, John and Lewis, "V.", Social Interaction in the Classroom, Handbook of Research on Teaching, A Project of the American Educational Research Association, Rand McNally & Company, Chicago, 1967, 1218 pp.

การผนวกรวม

ภาพผนวก ก.

การสถิติพื้นฐาน

ตาราง ๕๑. ค่าสถิติพื้นฐานขององค์ประกอบทางกายภาพ การปรับตัว และการรวมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามระดับการศึกษาทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง		องค์ประกอบ	$\sum X$	$\sum X^2$	$\bar{X}$	S^2
สูง	๑๗๖	เตรียมกิจ	๑๗๘๖๐.๐๐๐๐	๕๖๓๖๓.๕๕๗๐	๒.๔๓๕๒	๑.๖๓๗๗
		การปรับตัว	๒๑๓๔๐.๐๐๐๐	๖๕๖๒๐.๕๕๖๐	๒.๕๖๕๔	๑.๖๐๖๔
		กิจกรรม	๑๙๑๕๐.๐๐๐๐	๕๔๗๔๕.๕๕๖๐	๒.๓๖๖๔	๑.๖๖๕๓
		รวม	๕๘๓๕๐.๐๐๐๐	๑๗๖๑๑๐.๕๕๙๐	๒.๔๖๗๖	๑.๖๓๖๔
ต่ำ	๑๘๘	เตรียมกิจ	๑๔๔๖๐.๐๐๐๐	๔๖๔๗๐.๕๕๖๐	๒.๔๔๖๖	๑.๔๔๐๔
		การปรับตัว	๒๔๔๖๐.๐๐๐๐	๕๙๘๓๐.๕๕๖๐	๒.๕๖๖๖	๑.๖๖๖๖
		กิจกรรม	๑๐๓๕๐.๐๐๐๐	๕๔๔๓๐.๕๕๖๐	๒.๓๖๖๖	๑.๖๖๖๖
		รวม	๔๙๒๗๐.๐๐๐๐	๑๖๐๗๓๐.๕๕๘๐	๒.๔๖๖๖	๑.๖๖๖๖

ตาราง ๕๖. ค่าสถิติพื้นฐานขององค์ประกอบทางกายภาพ การปรับแก้ และ
กิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามเพศและระดับผล
สัมฤทธิ์ทางการเรียน

องค์ประกอบ	ค่าสถิติ	สูง		ต่ำ	
		♂	♀	♂	♀
เกรดธุรกิจ	N	๑๐๔	๑๒๔	๑๑๖	๑๑๓
	ΣX	๓๖๘๘.๐๐๐๐	๑๐๑๗๖.๐๐๐๐	๖๓๖๓๔.๐๐๐๐	๖๖๘๓.๐๐๐๐
	ΣX^2	๑๖๕๓๔.๔๔๔๖	๑๐๘๖๓.๔๔๔๓	๓๙๓๐๐.๔๔๔๔	๑๖๗๐.๔๔๔๔
	$\bar{X}$	๓๕.๔๕๑๙	๘๒.๐๖๔๕	๕๔.๘๕๖๘	๕๙.๙๔๖๙
	S^2	๑.๖๓๔๓	๑.๖๐๐๗	๑.๔๕๐๔	๑.๓๕๑๐
การปรับแก้	N	๑๐๗	๑๒๔	๑๑๖	๑๑๓
	ΣX	๔๖๗๑.๐๐๐๐	๑๐๑๗๖.๐๐๐๐	๑๕๕๖๐.๐๐๐๐	๕๓๕๓.๐๐๐๐
	ΣX^2	๑๘๔๑๑.๔๔๔๓	๑๐๘๖๓.๔๔๔๓	๕๐๔๑.๔๔๔๔	๑๖๗๐.๔๔๔๔
	$\bar{X}$	๔๓.๕๖๑๗	๘๒.๐๖๔๕	๑๓๓.๖๑๑๗	๔๗.๔๕๘๓
	S^2	๑.๖๗๑๓	๑.๖๐๐๗	๑.๖๕๐๗	๑.๓๕๑๐
กิจกรรม	N	๑๐๗	๑๒๔	๑๑๖	๑๑๓
	ΣX	๔๕๕๖.๐๐๐๐	๑๐๑๗๖.๐๐๐๐	๖๖๖๖๖.๐๐๐๐	๔๕๕๖.๐๐๐๐
	ΣX^2	๑๙๕๕๖.๔๔๔๔	๑๐๘๖๓.๔๔๔๓	๓๕๕๕๖.๔๔๔๔	๑๖๗๐.๔๔๔๔
	$\bar{X}$	๔๒.๕๖๖๔	๘๒.๐๖๔๕	๕๗๕.๖๖๖๖	๔๐.๓๖๖๖
	S^2	๑.๖๔๔๓	๑.๖๐๐๗	๑.๖๕๐๗	๑.๓๕๑๐

ตาราง ๕๓. ค่าสถิติพื้นฐานขององค์ประกอบทางคำแปรปรวน การปรับตัว และ
กิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามอายุและระดับ
ชั้นวุฒิทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	องค์ประกอบ	ค่าสถิติ	อายุ		
			๑๓	๑๔	๑๕
	แปรปรวนกิจ	N	๘๐	๑๓๐	๖๖
		ΣX	๕๓๐๑.๐๐๐๐	๔๖๓๐.๐๐๐๐	๔๑๓๕.๐๐๐๐
		ΣX^2	๑๖๔๕๖.๕๕๕๖	๒๖๓๓๕.๕๕๕๕	๑๖๐๐๐.๕๕๕๕
		$\bar{X}$	๖๖.๒๖๐๐	๓๕.๖๑๕๓	๖๑.๘๖๖๖
		S^2	๑.๑๓๓๔	๑.๑๔๕๖	๑.๑๖๓๕
สูง	การปรับตัว	N	๘๐	๑๓๐	๖๖
		ΣX	๖๔๕๖.๐๐๐๐	๑๐๖๔๕.๐๐๐๐	๕๑๔๕.๐๐๐๐
		ΣX^2	๑๔๕๕๑.๕๕๕๕	๓๓๖๓๐.๕๕๕๕	๑๕๐๓๕.๕๕๕๕
		$\bar{X}$	๘๐.๗๑๒๕	๘๑.๘๘๔๖	๗๖.๕๖๖๖
		S^2	๑.๑๖๖๖	๑.๑๔๖๐	๑.๑๓๔๕
	กิจกรรม	N	๘๐	๑๓๐	๖๖
		ΣX	๕๔๕๓.๐๐๐๐	๔๖๔๕.๐๐๐๐	๔๑๕๕.๐๐๐๐
		ΣX^2	๑๔๖๔๐.๕๕๕๕	๑๕๕๖๖.๕๕๕๕	๑๖๕๖๖.๕๕๕๕
		$\bar{X}$	๖๘.๑๖๒๕	๓๕.๗๓๐๗	๖๒.๘๑๘๑
		S^2	๑.๑๖๖๖	๑.๑๔๖๐	๑.๑๓๔๕

តារាង ៥៣ (១០)

ក្រុមគ្រប់គ្រង	កំរិតប្រតិបត្តិ	កំរិតពិត	ទិន្នន័យ		
			១៧	១៨	១៩
ក្រុមប្រតិបត្តិ	N		៤៤	១១០	១១៧
	$\sum X$		៣៤១៩.០០០	៧៧៣៣.០០០	៩៤៧០.០០០
	$\sum X^2$		១០១២៦.៥១៤	១៣៦៣៧.៤៥០	១១៧០៩.៤៥០
	$\bar{X}$		១១.៥៧៤	៧.០៣៥	៨.០៩៤
	S^2		១.៤៦១	១.៤៣៤	១.៤៣៤
ក្រុមប្រតិបត្តិ	N		៤៤	១១០	១១៧
	$\sum X$		៤៤៤៤.០០០	១១១១១.០០០	១១១១១.០០០
	$\sum X^2$		១១១១៤.៤៤៤	១១១១៤.៤៤៤	១១១១៤.៤៤៤
	$\bar{X}$		១១.២៣៤	១១.១១១	១១.១១១
	S^2		១.៣៣៤	១.៣៣៤	១.៣៣៤
ក្រុមប្រតិបត្តិ	N		៤៤	១១០	១១៧
	$\sum X$		៣៣៣៣.០០០	៧៧៧៧.០០០	៩៤៧០.០០០
	$\sum X^2$		១១១១៤.៤៤៤	១១១១៤.៤៤៤	១១១១៤.៤៤៤
	$\bar{X}$		១១.២៣៤	៧.០៣៥	៨.០៩៤
	S^2		១.៣៣៤	១.៣៣៤	១.៣៣៤

ตาราง ๔๔. ค่าสถิติที่ปรากฏขององค์ประกอบทางด้านเกษตรกิจ การปรับตัว และ กิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่วางแผนตามจำนวนโรงเรียนประถม และระดับมัธยมศึกษา การจัดการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	องค์ประกอบ	ค่าสถิติ	จำนวนนักเรียน		
			๑-๔	๕-๗	๘
สูง	เกษตรกิจ	N	๘	๑๖๓	๗๑
		ΣX	๔๘๗๑.๐๐๐๐	๔๕๕๘.๐๖๖๐	๔๔๓๐.๐๐๐๐
		ΣX^2	๑๘๐๔๔.๘๘๖๖	๒๐๕๔๘.๖๔๘๖	๑๙๖๖๘.๘๘๘๐
		$\bar{x}$	๖.๓๓๘๖	๖.๔๖๔๘	๖.๕๖๖๖
		s^2	๑.๐๕๘๖	๑.๐๖๖๓	๑.๓๔๖๖
	การปรับตัว	N	๘๖	๑๖๓	๗๑
		ΣX	๖๔๓๕.๐๐๐๐	๕๕๕๘.๐๖๖๐	๕๔๓๐.๐๐๐๐
		ΣX^2	๒๐๐๔๖.๘๘๖๖	๒๐๕๔๘.๖๔๘๖	๒๐๖๘๐.๘๘๘๐
		$\bar{x}$	๖.๕๖๖๖	๖.๕๖๖๖	๖.๕๖๖๖
		s^2	๑.๓๔๖๖	๑.๐๖๖๓	๑.๓๔๖๖
	กิจกรรม	N	๘๖	๑๖๓	๗๑
		ΣX	๕๔๓๕.๐๐๐๐	๕๕๕๘.๐๖๖๐	๕๔๓๐.๐๐๐๐
		ΣX^2	๑๕๐๐๐.๘๘๖๖	๒๐๕๔๘.๖๔๘๖	๑๙๖๖๘.๘๘๘๐
		$\bar{x}$	๖.๖๖๖๖	๖.๕๖๖๖	๖.๕๖๖๖
		s^2	๑.๑๕๖๖	๑.๐๖๖๓	๑.๓๔๖๖

ตาราง ๕๔ (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	องค์ประกอบ	ค่าสถิติ	จำนวนกลุ่ม		
			๑-๔	๕-๗	๘
ค่า	การแจกแจง	N	๗๑	๑๖๖	๓๑๑
		ΣX	๔๗,๐๐๐.๐๐	๘๘,๘๐๐.๐๐	๑๓๕,๘๐๐.๐๐
		ΣX^2	๑๘๘,๐๐๐.๐๐	๗,๘๐๐.๐๐	๑๖๕,๘๐๐.๐๐
		$\bar{X}$	๖๖๖.๖๖	๕๓๔.๖๓	๔๓๖.๖๖
		S^2	๑,๓๓๓.๓๓	๑,๔๔๔.๔๔	๑,๔๔๔.๔๔
	การปรับตัว	N	๗๑	๑๖๖	๓๑๑
		ΣX	๖๘,๐๐๐.๐๐	๑๖,๖๐๐.๐๐	๘๔,๖๐๐.๐๐
		ΣX^2	๒๐๐,๐๐๐.๐๐	๓๓,๓๓๓.๓๓	๒๓๓,๓๓๓.๓๓
		$\bar{X}$	๙๖๖.๖๖	๑๐๐.๐๐	๒๗๓.๓๓
		S^2	๑,๖๖๖.๖๖	๑,๐๐๐.๐๐	๑,๐๐๐.๐๐
	กิจกรรม	N	๗๑	๑๖๖	๓๑๑
		ΣX	๔๗,๐๐๐.๐๐	๘๘,๘๐๐.๐๐	๑๓๕,๘๐๐.๐๐
		ΣX^2	๑๘๘,๐๐๐.๐๐	๗,๘๐๐.๐๐	๑๖๕,๘๐๐.๐๐
		$\bar{X}$	๖๖๖.๖๖	๕๓๔.๖๓	๔๓๖.๖๖
		S^2	๑,๓๓๓.๓๓	๑,๔๔๔.๔๔	๑,๔๔๔.๔๔

ตาราง ๕๕. ค่าสถิติพื้นฐานขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และ
กิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามรายได้ของบิดา
มารดาและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	องค์ประกอบ	ค่าสถิติ	รายได้ของบิดามารดา			
			๑	๒	๓	๔
	เศรษฐกิจ	N	๑๐๖	๑๖๐	๓๔	๑๕
		ΣX	๓๔๑๖.๐๐๐๐	๓๓๐๗.๐๐๐๐	๑๔๖๕.๐๐๐๐	๔๗๖.๐๐๐๐
		ΣX^2	๒๓๔๐๕.๕๕๕๕	๑๐๗๖๒.๕๕๕๕	๔๕๕๐.๕๕๕๕	๒๒๖๕.๕๕๕๕
		$\bar{x}$	๒.๖๖๕๓	๒.๐๖๗๐	๐.๔๓๐๓	๐.๓๑๐๖
		s^2	๑.๓๖๖๕	๑.๖๔๓๕	๐.๑๑๕๕	๐.๑๕๕๕
สูง	การปรับตัว	N	๑๐๕	๑๖๖	๓๔	๑๕
		ΣX	๕๐๖๓.๐๐๐๐	๕๕๖๕.๐๐๐๐	๒๖๖๕.๐๐๐๐	๑๖๕.๐๐๐๐
		ΣX^2	๒๕๔๓๕.๕๕๕๕	๒๕๖๕๐.๕๕๕๕	๑๖๕๕.๕๕๕๕	๒๗๕๕.๕๕๕๕
		$\bar{x}$	๔.๖๖๕๓	๓.๓๕๕๕	๐.๔๓๐๓	๐.๑๐๐๐
		s^2	๑.๒๕๕๕	๑.๖๕๕๕	๐.๑๕๕๕	๐.๒๕๕๕
	กิจกรรม	N	๑๐๕	๑๖๐	๓๔	๑๕
		ΣX	๓๓๕๕.๐๐๐๐	๔๕๐๐.๐๐๐๐	๑๖๕๕.๐๐๐๐	๑๐๕๕.๐๐๐๐
		ΣX^2	๒๐๕๕๕.๕๕๕๕	๒๐๕๕๕.๕๕๕๕	๒๖๕๕.๕๕๕๕	๑๕๕๕.๕๕๕๕
		$\bar{x}$	๓.๒๕๕๓	๒.๗๕๕๕	๐.๔๓๐๓	๐.๗๐๐๐
		s^2	๑.๒๕๕๕	๑.๑๕๕๕	๐.๑๕๕๕	๐.๓๐๐๐

ตาราง ๕ (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	วงกลมประกอบ	ค่าสถิติ	รายได้ของมีคาบารกา			
			๑	๒	๓	๔
จำ	การปฏิบัติ	n	๑๑๐	๑๖๖	๓๖	๑๘
		ΣX	๓๘๓.๐๐๐๐	๖๕๓.๐๐๐๐	๖๑๖.๐๐๐๐	๖๐๕.๐๐๐๐
		ΣX^2	๑๔๖๘๘.๕๕๘๘	๔๒๘๐๘.๕๕๕๕	๓๖๕๕.๕๕๕๕	๓๖๖๖.๕๕๕๕
		$\bar{X}$	๓.๕๖๓๖	๓.๙๓๓๓	๑.๖๘๓๓	๓.๓๖๑๑
		s^2	๑.๕๖๘๘	๑.๓๖๘๘	๑.๓๓๓๓	๑.๕๖๖๖
	การปรับตัว	N	๑๑๐	๑๖๖	๓๖	๑๘
		ΣX	๑๐๖๖๘.๐๐๐๐	๑๐๕๖๖.๐๐๐๐	๖๕๖๖.๐๐๐๐	๖๕๖๖.๐๐๐๐
		ΣX^2	๑๑๖๖๘๘.๕๕๕๕	๑๑๖๖๘๘.๕๕๕๕	๔๔๔๔.๕๕๕๕	๔๔๔๔.๕๕๕๕
		$\bar{X}$	๙.๖๖๖๖	๖.๓๖๖๖	๑.๘๓๓๓	๓.๖๖๖๖
		s^2	๑.๕๕๕๕	๑.๖๖๖๖	๑.๖๖๖๖	๑.๕๕๕๕
	กิจกรรม	N	๑๑๐	๑๖๖	๓๖	๑๘
		ΣX	๔๔๓๓.๐๐๐๐	๕๖๖๕.๐๐๐๐	๖๖๖๖.๐๐๐๐	๖๖๖๖.๐๐๐๐
		ΣX^2	๑๖๖๖๖๐.๕๕๕๕	๓๖๖๖๐๘.๕๕๕๕	๓๖๖๖.๕๕๕๕	๓๖๖๖.๕๕๕๕
		$\bar{X}$	๔๐.๓๖๓๖	๓๓.๕๕๕๕	๑๘๖.๖๖๖๖	๓๖๖.๖๖๖๖
		s^2	๑.๖๖๖๖	๑.๖๖๖๖	๑.๖๖๖๖	๑.๕๕๕๕

ភាគដំណក ង.

ប្រភេទសៀវភៅ

แบบสอบถาม

ท่านนักศึกษาฯ น. ๘ กศ. ปีที่ ๒ ที่รัก

คณะผู้วิจัยซึ่งประกอบด้วยนิสิตปริญญาโทสาขาการแนะแนวกลุ่มหนึ่ง ไก่จะ
ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับองค์ประกอบทางการแนะแนว-กิจ การปรับตัว และกิจกรรมใน
วิทยาลัย ที่ส่งผลต่อการศึกษาของท่าน ซึ่งอาจจะนำไปใช้ประโยชน์ในการวิจัยและ
การนิเทศต่อไป

ดังนั้น จึงขอความร่วมมือจากท่านในการกรอกแบบสอบถามนี้ ตาม
ความรู้สึกละและสภาวะที่เป็นจริงของท่านมากที่สุด ข้อมูลต่างๆเหล่านี้จะถือเป็นความลับ
และท่านไม่ต้องลงชื่อ ขอให้ตอบแบบสอบถามนี้ด้วยความจริงใจเฉพาะหนว้ในการ
ให้คำตอบ สำหรับแนวของการศึกษาค้นคว้า จะสรุปออกมาเป็นส่วนรวม ไม่เฉพาะ
เจาะจงบุคคลใดโดยเทณะ

หวังว่าคงได้รับการร่วมมือจากท่านเป็นอย่างดี

ขอขอบคุน

คณะผู้วิจัย

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

๑. แบบสอบถามฉบับนี้แบ่งออกเป็น ๒ ตอน คือ

ตอนที่ ๑ เป็นคำถามถึงรายละเอียดเกี่ยวกับตัวท่าน โดยให้ท่านเขียนเรื่องราว
ลงในรอบ หน้าข้อที่เป็นสเกลเรขาคณิตของห้าขั้ว ส่วนคำถามที่เว้นช่อง
ไว้ให้ท่าน ให้ท่านเติมคำตอบของท่านลงไป คำถามในตอนี่ ๑ มี ๔ ข้อ

ตอนที่ ๒ ข้อคำถามมีอยู่ ๔๔ ข้อ เป็นข้อความที่กล่าวถึงปัญหาทางด้าน
เศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวัยเกษียณ ขอให้ท่านอ่านคำถามด้วยถ้อย
ระยัดระวัง แล้วโปรดพิจารณาว่าเรื่องนี้เป็นปัญหาแก่ท่าน มาก - น้อย เปรียบ
ตามลำดับที่ ๑. น้อยที่สุด ๒. น้อย ๓. ปานกลาง ๔. มาก ๕. มากที่สุด
เมื่อท่านเห็นถ้อยคำเพิ่มเติมแล้วก็ไม่ควรขีดเครื่องหมาย ลงในช่องนั้น ถึง
ถึงอย่างต่อไปนี้

ข้อคำถาม	น้อยที่สุด ๑	น้อย ๒	ปานกลาง ๓	มาก ๔	มากที่สุด ๕
๑. ท่านยอมรับว่าต่อไปนี้ คือ					
๑.๑ เกษียณแล้ว.....	✓				
๑.๒ราคา.....					

ถ้าท่านยอมรับว่าเกษียณแล้วที่สุดก็ขีดเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ ๑ ถ้า
ท่านยอมรับน้อยที่สุดก็ขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ ๑ ถ้ายอมรับปานกลางก็ขีด ✓ ลงใน
ช่องที่ ๓ ถ้ายอมรับมากที่สุดก็ขีด ✓ ลงในช่องที่ ๕
ถึงเช่นนี้ตัวอย่างข้างบน

๒. ขอชี้แจง เพื่อให้การศึกษานี้มีประโยชน์ต่อวิทยานิพนธ์และนักศึกษาทุกท่าน ขอให้ท่าน
ให้ท่านตอบทุกข้อตามความเป็นจริงมากที่สุด การตอบของค่าจะเก็บเป็นความลับ

ตอนที่ ๑

๑. ท่านเป็นนักศึกษาวิทยาลัยครู. จังหวัด.....

๒. เพศ ☐ ชาย

☐ หญิง

๓. อายุ.....ปี

๔. อาชีพของบิดา ☐ ครู รายได้ประมาณกี่บาทละ.....

☐ รับราชการ

☐ อื่นๆ

อาชีพของมารดา ☐ ครู รายได้ประมาณกี่บาทละ.....

☐ รับราชการ

☐ อื่นๆ

อาชีพของผู้ปกครอง ☐ ครู รายได้ประมาณกี่บาทละ.....

☐ รับราชการ

☐ อื่นๆ

จำนวนพี่น้องในครอบครัวทั้งหมด.....คน

ชาย.....คน

หญิง.....คน

แต่งงานแล้ว.....คน

ท่านเป็นคนที่.....

๕. สถานที่เกิดในระหว่างศึกษาเมื่อปีใดแล้ว ☐ บ้านตนเอง ☐ หอพักวิทยาลัย

☐ บ้านเก่า ☐ หอพักเอกชน

☐ วัด ☐ อาศัยผู้เฒ่าอยู่

๖. ภูมิภาคเนาเดิม จังหวัด.....

๗. ผู้ให้ทุนอุดหนุนการเล่าเรียนการศึกษา

☐ บิดามารดา ☐ ญาติพี่น้อง ☐ อื่นๆ

ตอนที่ ๒

ข้อคำถาม	น้อยที่สุด ๑	น้อย ๒	ปานกลาง ๓	มาก ๔	มากที่สุด ๕
องค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ					
ก. ท่านมีปัญหาในการใช้จ่ายในเรื่องต่อไปนี้หรือไม่					
๑. ค่าอุปกรณ์การเรียน					
๒. ค่ากิจกรรม					
๓. ค่ารักษาพยาบาล					
๔. ค่าใช้จ่ายอื่นๆ เช่น การบริจาต, ค่าของขวัญ, ค่าสังสรรค์ ฯลฯ					
๕. ค่าธรรมเนียมต่างๆ ในวิทยาลัย					
๖. ค่าพาหนะ					
๗. ค่าเครื่องใช้ทั่วไป					
๘. ค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ					
๙. ค่าที่พักอาศัย					
๑๐. ค่าอาหารกลางวัน					
ข. กรอบครัวของท่านมีปัญหาในเรื่องต่อไปนี้หรือไม่					
๑. ปัญหาเรื่องรายได้ของกรอบครัว					
๒. ปัญหาค่าใช้จ่ายในการกินอยู่ของกรอบครัว					
๓. ปัญหาค่าใช้จ่ายเพื่อรักษาพยาบาล					

ข้อคำถาม	น้อยที่สุด ๑	น้อย ๒	ปานกลาง ๓	มาก ๔	มากที่สุด ๕
๔. ปัญหาที่ว่าเพื่อการศึกษาของ บุคคลในครอบครัว					
๕. ปัญหาเรื่องหนี้สินของครอบครัว					
๖. ปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายสำหรับที่พัก อาศัย					
๗. ปัญหาค่าใช้จ่ายเรื่องเสื้อผ้า					
๘. ปัญหาเรื่องความเหนื่อยของ รายได้ของครอบครัว					
๙. ปัญหาการรับผิดชอบต่อญาติพี่น้องที่ พึ่งพาตนเองไม่ได้					
๑๐. ท่านมีความจำเป็นในเรื่องต่อไปนี้ เพียงใด					
๑. การหารายได้นอกเวลาเรียน					
๒. การขอความช่วยเหลือในเรื่องการ เงินจากญาติพี่น้อง					
๓. การขอทุนเพื่อการศึกษา					
๔. การขอความช่วยเหลือเกี่ยวกับการเงิน จากบริษัทธนาคาร					
๕. การหางานทำระหว่างปิดภาคเรียน					
๖. การหางานเพื่อหารายได้ในเวลา เรียน					
๗. การยืมเงินจากบุคคลอื่น					

ข้อคำถาม	น้อยที่สุด ๑	น้อย ๒	ปานกลาง ๓	มาก ๔	มากที่สุด ๕
<u>องค์ประกอบทางด้านการปรับตัว</u> ท่านมีความรู้สึกในเรื่องต่อไปนี้อย่างไร ๑. รู้สึกว่าตนเองใจร้อนและอารมณ์หงุดหงิดอยู่เสมอ ๒. รู้สึกว่าตนเองขาดเสรีภาพในการคบเพื่อนต่างเพศ ๓. รู้สึกว่าตนเองมีความกังวลใจเพราะผิดหวังในเรื่องต่างๆ ๔. รู้สึกว่าตนเองขาดความเข้าใจกับอาจารย์ ๕. รู้สึกว่าตนเองมีความวิตกกังวลและคิดมากในเรื่องเล็กน้อยๆ ๖. รู้สึกว่าตนเองมีความสนิทสนมกับเพื่อนต่างเพศ ๗. รู้สึกว่ามีความยากใจในการบังคับใจตนเอง ๘. รู้สึกว่าตนเองไม่มั่นคงในเรื่องต่างๆ ๙. มีความรู้สึกว่าขาดเพื่อนสนิทที่ไว้วางใจได้ ๑๐. รู้สึกว่าต้องเก็บกดความรู้สึกของตนเองเมื่อไม่พอใจในการกระทำของบุคคลอื่น ๑๑. รู้สึกว่าตนเองมักจะเฝ้าฝัน (day dream) อยู่เสมอ					

ข้อความ	น้อยที่สุด ๑	น้อย ๒	ปานกลาง ๓	มาก ๔	มากที่สุด ๕
๑๒. รู้สึกว่าต้องพยายามเอาใจคนอื่น					
๑๓. รู้สึกว่าเพื่อนๆ ซากความเข้าใจในตัวท่าน					
๑๔. รู้สึกว่าตนเองมีความกลัวต่อการสปีดใกล้ชีวิตกับเพื่อนต่างเพศ					
๑๕. รู้สึกว่ามีความลำบากใจในการตัดสินใจที่จะกระทำการต่างๆ					
๑๖. รู้สึกว่าตนเองว่าห่วงใยจากเพื่อน					
๑๗. รู้สึกว่ามีความลำบากใจในการตัดสินใจที่จะกระทำสิ่งต่างๆ					
๑๘. รู้สึกว่าตนเองมีความเป็นกันเองกับอาจารย์					
๑๙. รู้สึกว่าตนเองมีความลำบากใจในการเข้าพบอาจารย์					
๒๐. มีความรู้สึกว่ายากให้ผู้อื่นสนใจตัวท่าน					
๒๑. รู้สึกว่าตนเองมีอารมณ์และจิตใจไม่คงที่					
๒๒. รู้สึกว่าตนเองต้องเสียสละเพื่อผู้อื่นเพื่อให้ได้รับความนิยมจากเพื่อน					
๒๓. รู้สึกว่ายากให้เพื่อนต่างเพศสนใจตัวท่าน					
๒๔. มีความรู้สึกว่าตนเองขาดความไว้วางใจในการกระทำการต่างๆ					

ข้อคำถาม	น้อยที่สุด ๑	น้อย ๒	ปานกลาง ๓	มาก ๔	มากที่สุด ๕
๖๕. รู้สึกว่าปลุกวางความภาคภูมิใจในการสร้าง ความดีร่วมกับบุคคลอื่น					
๖๖. รู้สึกว่าปลุกวางความภาคภูมิใจในการอยู่ร่วม กับคนหมู่มาก					
๖๗. รู้สึกว่าตนเองไม่มัวคอยให้เรื่องถูก ตำหนิ					
๖๘. มีความรู้สึกประทับใจเมื่ออยู่ในที่ชุมนุม ชน					
๖๙. มีความรู้สึกที่ตนเองโกรธง่ายเมื่อ เพื่อนทรยศ					
๓๐. รู้สึกว่าตนเองขาดความสามารถในการ ปรับตัวในวิธีการเรียน การสอนและ การสอบ					
๓๑. รู้สึกว่ามีความภาคภูมิใจในการหาเรื่อง มาสนทนากับบุคคลอื่น					
๓๒. มีความรู้สึกเกรงใจในการบอกความ ผิดให้ผู้อื่น					
<u>องค์ประกอบทางกิจกรรมในวิทยาลัย</u> ท่านมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่อไปนี้หรือไม่ ๑. การทำงานในสหภาพนักศึกษา ๒. การจัดนิทรรศการต่างๆ ๓. กิจกรรมของชุมนุมภาษาไทย					

ข้อคำถาม	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
	๑	๒	๓	๔	๕
๔. กิจกรรมชุมนุมศิลปะและหัตถศึกษา					
๕. กิจกรรมชุมนุมวิทยาศาสตร์					
๖. กิจกรรมชุมนุมคณิตศาสตร์					
๗. การเล่นเกม กีฬา					
๘. การบริหารงานในชุมนุมต่างๆ					
๙. กิจกรรมชุมนุมวัฒนธรรม					
๑๐. การพัฒนาวิทยาลัย					
๑๑. การจัดกิจกรรมในวันสำคัญ					
๑๒. กิจกรรมชุมนุมสหกรณ์การเกษตร					
๑๓. การให้บริการในห้องสมุด					
๑๔. การออกกำลังกายอาสาพัฒนา					
๑๕. กิจกรรมชุมนุมเสกทัศน์ศึกษา					
๑๖. กิจกรรมชุมนุมสังคม					
๑๗. การจัดการบริการอาหารกลางวัน					
๑๘. การช่วยงานร้านค้าในวิทยาลัย					
๑๙. กิจกรรมของชุมนุมภาษาอังกฤษ					
๒๐. การจัดการแข่งขันกีฬา กีฬา					
๒๑. การร้องเพลง					
๒๒. กิจกรรมชุมนุมเกษตร					
๒๓. การทำงานเป็นตัวแทนหรือเป็นหัวหน้า					
๒๔. การเล่นเกม					
๒๕. การศึกษานอกสถานที่					

มื่อการาาน	น้อยที่สุด ๑	น้อย ๒	ปานกลาง ๓	มาก ๔	มากที่สุด ๕
๒๖. การแสดงทางๆ ๒๗. การควบคุมดูแลหอพัก ๒๘. การจัดหาหนังสือ ๒๙. การเฝ้าระวังการก่อการร้าย ๓๐. กิจกรรมการรับแจ้งและแจ้งตำรวจ ในวิทยาลัย					